Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Σεβαστιανοῦ μάρτυρος, Ζωῆς μάρτυρος, Μιχαὴλ ὁσίου τοῦ ὁμολογητοῦ, Φλώρου Ἐπισκόπου Ἀμινσοῦ | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2097

Ἀνοικτὴ πρόσκλησις ἐν ὄψει τῆς Μεγάλης Συνόδου

ΕΙΝΑΙ ἀδιαμφισβήτητον ὅτι ἡ σχεδιαζομένη Μεγάλη Σύνοδος, ἐὰν τελικῶς συγκληθῇ, πρᾶγμα ποὺ ὁ Ο.Τ. ἀπεύχεται, θὰ ἀποτελέση τὸ μεγαλύτερον γεγονὸς τῆς χιλιετίας. Αὐτὸ εἶναι ἀποδεκτὸν τόσον ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτάς της ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς ἐναντιουμένους. Διὰ μὲν τοὺς πρώτους, διότι ἐπιθυμοῦν νὰ φέρουν ἀλλαγάς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ νὰ προωθήσουν τὰ Οἰκουμενιστικὰ σχέδιά τους· διὰ δὲ τοὺς δευτέρους, διότι πιστεύουν, μεταξύ αὐτῶν καὶ ὁ Ο.Τ., ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ θὰ ἐπιφέρη πολλὰ δεινὰ καὶ ἀλυσιδωτὰς συμφορὰς μὲ κίνδυνον ἀκόμη καὶ δημιουργίας ἑνὸς σχίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ἄποψιν πολλῶν.

Ὡστόσον, εἰς τὸ πλήρωμα τῶν εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν συμβαίνει νὰ ὑπάρχη μεγάλη σύγχυσις τόσον διὰ τὴν σύγκλησιν ἢ μὴ τῆς Συνόδου αὐτῆς, καὶ τὸν χαρακτῆρα της, ὅσον καὶ διὰ τὰ ἐπί μέρους θέματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ προτίθεται νὰ συζητήση. Δεδομένου ὅτι ὄχι μόνον αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ σύγκλησις αὐτῆς θὰ ἐπηρεάση τὴν ζωὴν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κρίνεται ἀπαραίτητον, ὅπως ἡ συζήτησις περὶ τῆς Συνόδου καὶ τῶν θεμάτων της λάβη εὐρεῖαν ἔκτασιν ὄχι μόνον πρὸς ἐνημέρωσιν ὅλων, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπαιτεῖται ἕνας ἀνοικτὸς διάλογος εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπαράβατοι προϋποθέσεις ἑκάστης Συνόδου, ὡς ἔχει καταδείξει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, εἶναι αἱ πρὸ αὐτῆς, αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἀλλὰ καὶ αἱ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν συζητήσεις, ἡ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καὶ ἐπιχειρημάτων, ἡ συγγραφὴ μελετῶν καὶ διαφόρων πονημάτων, ἡ γενικὴ ἀρδρογραφία, ἐπιστολογραφία κ.ἄ. Ἡ συνεργία τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν Σύνοδον εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ στοιχείων αὐτῆς, καθὼς δὲν νοεῖται Σύνοδος ὡς λαμβάνουσα χώραν «ἐν κενῷ ἀέρος». Δὲν ὑπάρχει Σύνοδος ποὺ νὰ εἶναι Σύνοδος μόνον Ἱεραρχῶν, δηλ. ἄνευ τῆς συνεπικουρήσεως τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καὶ τελικῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῶν Ὀρδοδόξων.

Μὲ αὐτὰ ὡς δεδομένα καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἕως σήμερον πορείαν τῆς ἐφημερίδος ὁ Ο.Τ. ἀνοίγει πρὸς ὅλους ἕνα θεολογικὸν βῆμα διαλόγου, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποτελέση τόπον καλλιεργείας καὶ καρποφορίας ἐπὶ ὅλων τῶν περὶ τῆς Συνόδου ζητημάτων καὶ προβληματισμῶν. Πάντοτε ὁ Ο.Τ. εἰς τὴν χάραξιν τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς διὰ μείζονα θέματα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ ὁποῖα πολλάκις ὑπῆρξε διαφωνία μεταξύ μαχητῶν καὶ διαπρεπῶν θεολόγων, ἐφιλοξένει ἄρδρα ἑκάστης πλευρᾶς καὶ ἀπόψεως, προκειμένου διὰ μέσῳ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διαλόγου νὰ καταρτισθῇ ἡ ὀρθὴ γραμμὴ διὰ τὴν πλέον ἀποδεκτὴν τελικὴν διατύπωσιν ἐπὶ τῶν ἀνακυψάντων ζη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οὐδεμία Ἱερά Σύνοδος οὔτε ἡ Ἀποστολική οὔτε αἱ Οἰκουμενικαί συνεκροτήθησαν δι' ... ἀντιπροσωπεύσεως

ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΝΑ ΣΥΓΚΛΗΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι παρίσταντο εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον. Τὸν οὐσιαστικὸν τόνον εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους δίδουν οἱ Ἅγιοι καὶ ὄχι οἱ προεδρεύοντες.

Α΄ Περί Ἀντιπροσωπεύσεως

Ζοῦμε στὴν τρίτη χιλιετία τῆς ἀνθρωπότητος. Καί αὐτή θά λέγαμε ὅτι ξεπερνᾶ τά στοιχεῖα τῆς νηπιακῆς ἤ παιδικῆς ἡλικίας της καί φθάνει σέ κάποια ἐπίπεδα ὡριμότητος. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, κατά τίς ἡμέρες μας, στόν δυτικό κόσμο, φθάσαμε νά κυριαρχῆ ἡ Κοινοβουλευτική Ἀντιπροσωπευτική Δημοκρατία. Οἱ πολίτες ἐκλέγουν, ἐλευθέρως καί ἀβιάστως ὑποτίθεται, τούς ἀντιπροσώπους των, τούς Βουλευτάς, ἤ Γερουσιαστάς, καί κατόπιν αὐτοί ἀσκοῦν ἐν συνειδήσει τήν Ἐκτελεστική καί τήν Νομοθετική Ἐξουσία.

Στήν ὅλη διαδικασία τῆς ἀληθοῦς ἐλευθέρας Δημοκρατίας ὑπάρχει κάπι τό οὐσιαστικό. Οἱ Βουλευτές δίδουν τήν ψῆφον τους ἤ τήν ἀρνοῦνται πρός τήν Κυβέρνησι, ἀλλά ποτέ **ΔΕΝ ἐπιτρέπεται** νά **ἀντιπροσωπευθοῦν**, ἀπό οἱονδήποτε καί σέ καμιά περίπτωσι. Γιά ἐλεύθερα καθεστῶτα καί γιά σοβαρές Δημοκρατίες, οἱ Βουλευτές μόνοι, ἐλευθέρως καί αὐτοπροσώπως, βουλευόμενοι **ἐν συνειδήσει** παίρνουν τίς ἀποφάσεις τους γιά τά Ἔθνη. Μόνον στίς ἀνελεύθερες δικτατορικές κοινωνίες, ἤ ἐν καιρῷ ἐκτάκτων **πολεμικῶν ἀναγκῶν**, οἱ Βουλευταί δίδουν ἐν λευκῷ τήν ψῆφο τους καί τήν ἐξουσιοδότησί τους εἰς Κυβερνήσεις.

Ἑπομένως, ποτέ ἐν εἰρήνῃ, καί ἀπό κανένα, δέν ἐπιτρέπεται νά ἀντικαθίστανται ἤ νά ὑποκαθίστανται οἱ Ἀντιπρόσωποι ἑκάστου Ἔθνους.

Ὁτιδήποτε ἀντίθετο πρός αὐτή τήν ἀρχή τῆς λογικῆς, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς Δημοκρατίας ἀποτελεῖ ἀπαράδεκτη **ἔκτροπή** καί οὐσιαστικό **ἔγκλημα**.

Ἄς φαντασθοῦμε ἕνα παράδειγμα ψηφοφορίας στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων: Ὁ Πρωθυπουργός, **ψηφίζει γιά 160 βουλευτές του**, «ναί». Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ψηφίζει γιά 70 βουλευτές του, «ὄχι», ὁ Πρόεδρος τοῦ κόμματος γ΄, δ΄, ε, στ΄, ζ΄, η΄ ψηφίζει γιά τόσους βουλευτές, «ὄχι». Τελικόν ἀποτέλεσμα τάδε. Ἤ νά ὑποθέσουμε ὅτι, «συνεδριάζει» ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων μέ τούς Ἀρχηγούς τῶν κομμάτων μαζί μέ πέντε ἐπιλεγμένους ἀπό τούς ἰδίους ἀντιπροσώπους-βουλευτές καί λαμβάνουν «ἀποφάσεις». Ἀντιλαμβανόμεθα μετά λύπης, πόσο **ἀντισυνταγματικά**, **ἀντιδημοκρατικά** καί **γελοῖα** θά ἦσαν ἀνάλογα τά καμώματα, γιά τό ἔθνος.

Οἱ Ἀρχιερεῖς δέν δύνανται νά ἀντιπροσωπευθοῦν ἀπό κανένα

Προφανῶς τά αὐτά ἰσχύουν καί γιά τόν Ἐκκλησιαστικό χῶρο. Ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι Διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, εὑρίσκονται εἰς τόπον καί εἰς τύπον Χριστοῦ καί **ΔΕΝ** δύνανται νά **ἀντιπροσωπευθοῦν** ἀπό κανένα. Μόνον οἱ ἴδιοι αὐτοπροσώπως καί ἐλευθέρως, συνερχόμενοι ἐν Ἱερᾷ Συνόδῳ ἀποφασίζουν γιά τά Ἐκκλησιαστικά ζητήματα.

Οὐδείς δύναται νά τούς ὑποκαταστήση. Οὐδεμία τέτοια ἀρμοδιότητα, ἐξουσία ἤ δυνατότητα ἔχουν οἱ Προκαθήμενοι τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ἅπαντες ἴσοι μεταξύ τους καί ἐκλέγονται ἀπό τήν Ἱεραρχία ἑκάστης τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐν ἐλευθέρᾳ διαδικασίᾳ καί κατά τήν καθαρή ἐν Πνεύματι πληροφόρησι τῆς καρδίας τῶν ἐκλεκτόρων Ἀρχιερέων.

Οἱ Ἀντιπροσωπεύσεις τῶν Ἀρχιερέων ἀπό τούς Πρώτους, τούς Προέδρους τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν ἀντιευαγγελικές καί ἀντικανονικές Πράξεις, ἔξω ἀπό τό πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Θεσμίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου.

Πρέπει ἤ ὄχι νά συγκληθῆ ἡ Μεγάλη Σύνοδος

Ἤδη προγραμματίζεται νά συγκληθῆ ἡ λεγομένη Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδοξίας. Τίθενται ὅμως μερικά βασικά ἐρωτήματα, τά ὁποῖα πρέπει νά τύχουν συνετῆς καί ἐμπεριστατωμένης ἀπαντήσεως:

Ὑπάρχουν ἄραγε **θέματα μείζονος σημασίας** πού δικαιολογοῦν τήν Σύνοδο αὐτή;

Τά τεθέντα ζητήματα εἶναι νέα καί δέν ἔχουν **ἀπαντηθεῖ** ἀπό τούς ἤδη ὑπάρχοντες Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἴτε εὐθέως καί ἀμέσως, εἴτε κατ' ἀναλογίαν εἴτε κατά παραλληλισμό;

Μήπως μέ τήν σύγκλησι αὐτή ἐξυπηρετοῦνται **ἀλλότριοι** σκοποί καί ξένες πρός τήν Ὀρθοδοξία πρακτικές.

Ἐμεῖς δέν θά ἀναφερθοῦμε ἐπί τοῦ παρόντος στά ἀνωτέρω καί σέ ἀνάλογα ἐρωτήματα τῆς **σκοπιμότητος** καί ὠφελιμότητος τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Ἀλλά θά ἀναφερθοῦμε στό μεγάλο ζήτημα τῆς Συνοδικότητος διά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀνάγκη ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεόν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ σύγχρονοι ἄνθρωποι ἔχουν κάνει ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ἀρνοῦνται τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου καί ἀκολουθοῦν πιστά τά ὅσα τούς ὑπαγορεύει ὁ διάβολος. Καυχῶνται γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τήν ἠθική καί ἱκανοποιοῦν τά ἁμαρτωλά τους πάθη. Εἶναι φιλήδονοι, φιλόδοξοι καί φιλάργυροι. Ἀδικοῦν, ἁρπάζουν καί βιαιοπραγοῦν. Μέ τόν τρόπο αὐτό νομίζουν ὅτι θά διαμορφώσουν τήν ἰδανική κοινωνία! Ξεχνοῦν ὡστόσο ὅτι ὁ Θεός μέ ποικίλους τρόπους παρεμβαίνει καί ἀνακόπτει τήν καταστροφική πορεία τους. Ἰδιαίτερα ὅταν ξεπερνοῦν ἀναιδῶς τά ὅρια ἀνοχῆς του. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐπώδυνη δυστυχία. Ὅμως αὐτό δέν τό συνειδητοποιοῦν. Ἐξηγοῦν τίς παρεμβάσεις τοῦ Θεοῦ μέ τή δική τους κοντόφθαλμη σκέψη, ἡ ὁποία εἶναι παράλογη.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς περιγράφει τήν θλιβερή κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στήν κοινωνία μας μέ ἕνα παράδειγμα: «Οἱ λαοί στήν ἐποχή μας ἔβαλαν τό Χριστό, τό Θεό, στήν τελευταία θέση τοῦ δείπνου αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Τόν ἄφησαν σάν κακόμοιρο, γιά νά βάλουν στίς πρῶτες θέσεις τοῦ τραπεζιοῦ τούς δικούς τους "μεγάλους" ἀνθρώπους, τούς πολιτικούς, τούς λογοτέχνες, τούς φιλοσόφους, τούς παραμυθάδες, τούς οἰκονομολόγους, ἀκόμη καί τούς τουρίστες καί ἀθλητές. Ὅλα τά βλέμματα αὐτῶν τῶν λαῶν στράφηκαν σ' αὐτούς τούς φαινομενικά μεγαλειώδεις καί μοντέρνους θεούς, ἐνῶ στόν ἀναστημένο Χριστό ἔδωσαν πολύ λίγη σημασία. Τότε καταστράφηκαν πολλοί λαοί τῆς γῆς μπροστά στά μάτια μας. Ὄχι μόνο ὅλες οἱ εἰδωλολατρικές ἀνθρώπινες μεγαλειότητες ἔσβησαν, ἀλλά καί κανείς δέν σκέφθηκε πλέον νά τίς λατρέψει» (Μέσα ἀπό τό παράθυρο τῆς φυλακῆς. Μηνύματα στό λαό, Θεσ/νίκη 2012, σελ. 61-62).

Εἶναι ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι νά ἐπιστρέψουν στό Θεό, ἀρνούμενοι κάθε δεσμό μέ τό διάβολο. Νά ἀποκτήσουν προορισμό, νά ἔχουν πνευματική ζωή καί νά ἐργάζονται, τό κατά δύναμη ὁ καθένας, γιά τό κοινό καλό. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡ ζωή τους θά πάρει ἀξία καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά ξεπερνᾶνε κάθε πειρασμό καί δυσκολία.

Χωρίς τήν ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων στό Θεό, εἶναι μάταιο νά ἐλπίζει κανείς ὅτι ἡ κοινωνία θά ἀλλάξει καί ἡ δυστυχία θά περιοριστεῖ ἤ καί θά ἐξαλειφθεῖ. Τό ἔργο τοῦ Θεοῦ δέν μποροῦν νά τό ἀντικαταστήσουν οἱ πολιτικές ἐπιλογές καί οἱ κοινωνιολογικές ἀναλύσεις τῶν ἐπιστημόνων. Οὔτε φυσικά ἡ λεγόμενη τέχνη καί ὁ πολιτισμός μποροῦν νά συμβάλουν θετικά καί νά ἄρουν τίς αἰτίες τῆς κακοδαιμονίας καί ἀναταραχῆς πού παρατηροῦνται στίς κοινωνίες τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων. Ὅμως ὁ λαός βρίσκεται σέ πλήρη σύγχυση καί ἡ καθημερινή παραπληροφόρηση ἐπιδεινώνει τήν τραγική κατάσταση, γεγονός θλιβερό, γιατί τό σκοτάδι γίνεται πυκνότερο καί τό φῶς μειώνεται ἀνησυχητικά. Ἡ ἐλπίδα πιά γιά βελτίωση τῆς κοινωνίας εἶναι ἀνύπαρκτη, ἐκτός καί ἄν ὁ Θεός βάλει τό χέρι του καί ἀνατρέψει τά σχέδια τῶν ἀνθρώπων, πού ἐν ἐπιγνώσει ὑπηρετοῦν τό διάβολο.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Περί τῆς ἀλλαγῆς Πασχαλίου

Τοῦ ***Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου***

Καὶ φέτος μὲ ἰδιαίτερη βυζαντινὴ λαμπρότητα καὶ κατάνυξη, ἑορτάσαμε στὸν ἱστορικὸ Ναὸ τοῦ Πρωτάτου τὸ «Ἄξιόν Ἐστι» τὴν μνήμη τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ ὁμολογητοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, τοῦ Πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀθλησάντων ὁσιομαρτύρων. Ἀκούγοντας στὸ συναξάρι τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ παλαίσματα τῶν Ἁγίων ὁσιομαρτύρων, αἰσθάνθηκα μεγάλη λύπη καὶ ντροπὴ γιὰ ὅ,τι σήμερα συμβαίνει στὸ χῶρο τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας καὶ ἀποφάσισα νὰ γράψω τὰ ἑξῆς. Τότε οἱ λατινόφρονες οἰκουμενιστὲς χρησιμοποίησαν τὴν ὠμὴ βία, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ποιός καί γιατί ἄλλαξε τόν οἰκουμενικό χαρακτήρα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου;

Γράφει ὁ ***πρωτ. π. Θεόδωρος Ζήσης****, Ὁμότιμος Καθηγητής Α.Π.Θ.*

1ον

1. Τὸν μητροπολίτη Μεσσηνίας καλύπτει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀλλὰ μένει ὁ ἴδιος ἀκάλυπτος

Σὲ προηγούμενο ἄρθρο μας μὲ τίτλο *«Μεταλλαγμένη καὶ ἀλλοιωμένη ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος»*, εἴχαμε ἐπισημάνει ὅτι, ἐνῶ ἐξ ἀρχῆς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς προσυνοδικῆς διαδικασίας ὅλοι ἐπίστευαν καὶ ἔλεγαν ὅτι ἡ Σύνοδος ἐκαλεῖτο νὰ καλύψει ἐπὶ οἰκουμενικοῦ ἐπιπέδου τὸ κενὸ τῆς συνοδικότητος ποὺ ὑπῆρχε ἐπὶ αἰῶνες, εἴτε θεωρήσει κανεὶς ὡς τελευταία οἰκουμενικὴ σύνοδο τὴν Ζ΄ (787) ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων, εἴτε τὶς δύο ἄλλες ποὺ θεωροῦνται ὡς οἰκουμενικές, τὴν ἐπὶ Φωτίου (879-880) καὶ τὴν ἡσυχαστικὴ τοῦ 1351, αἰφνιδίως καὶ ἐνῶ βρισκόμαστε στὰ πρόθυρα τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου προσπαθοῦν κάποιοι νὰ μᾶς μάθουν καὶ νὰ μᾶς διδάξουν ὅτι ἡ Σύνοδος δὲν συγκαλεῖται ὡς οἰκουμενική, ἀλλὰ εἶναι μία ἁπλὴ πανορθόδοξη Σύνοδος, στὴν ὁποία θὰ ἀκολουθήσουν σύντομα καὶ ἄλλες.

Εἴχαμε ἐκπλαγῆ, ὅταν πληροφορηθήκαμε ὅτι σὲ ἐπίσημη ἐνημέρωση ποὺ ἔκανε στὸ σῶμα τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὶν ἀπὸ ἕνα ἔτος, στὶς 8 Ὀκτωβρίου τοῦ 2014 ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς προσυνοδικὲς Ἐπι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας παραδέχεται τὰ σφάλματα κατὰ τοὺς διαλόγους!

Εἰς τὸ Συμπόσιον μὲ τίτλον «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» 3 μὲ 5 Δεκεμβρίου 2015, ὡμίλησε καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος διὰ τὰ ζητήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου. Παραθέτομεν καὶ σχολιάζομεν τμήματα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του, ὅπως αὐτὴ ἀνηρτήθη εἰς τὸν ἱστότοπον «Θεολογικὰ Δρώμενα» τῆς 8ης Δεκεμβρίου 2015:

«…α) Εἰς τάς 12 παραγράφους τοῦ Κειμένου «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενική Κίνησις»… τονίζεται ὅτι… αἱ κατά καιρούς ἐπισυμβᾶσαι ἀπομακρύνσεις ἐκ τῆς παραδόσεως τῆς Ἀρχεγόνου Ἐκκλησίας ὡφείλοντο εἰς τάς διαφορετικάς ἀντιλήψεις περί τῆς ἑνότητος καί περί τῆς οὐσιαστικῆς κατανοήσεως τῆς οὐσίας καί τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας (§ 2α). Αἱ παροῦσαι διατυπώσεις ἀποτελοῦν μίαν ὑπέρβασιν τῶν παλαιῶν ἀντιλή-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Σύριζα, Ἀνεξάρτητοι Ἕλληνες, Νέα Δημοκρατία, Δημοκρατική Συμπαράταξις, Ποτάμι, Ἕνωσις Κεντρώων

ΕΝΟΧΟΙ «ΣΟΔΟΜΙΣΜΟΥ»;

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς Σεραφείμ***

Ἡ κατάθεση στό Ἐθνικό Κοινοβούλιο καί ἡ συζήτηση στήν ἁρμόδια Ἐπιτροπή τοῦ Βουλῆς καί μάλιστα μέ τήν διαδικασία τοῦ ἐπείγοντος πού κατά τήν **Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ** πρέπει νά ἔχει ψηφισθῆ πρό τῶν Χριστουγέννων, τοῦ νομοσχεδίου «Σύμφωνο συμβίωσης καί ἄλλες διατάξεις» **μέ τήν σύμφωνη κατ' ἀρχάς γνώμη τῆς πλειοψηφίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως (Νέα Δημοκρατία, Δημοκρατική Συμπαράταξη, Ποτάμι, Ἕνωση Κεντρώων),** μέ τό ὁποῖο θεσμοθετεῖται πλέον «ἐκφαντορικῶς» ἡ ἀνατροπή τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας καί φυσιολογίας καί προβάλλεται ὡς ἔννομο ἀγαθό, πού δεῖται ἐννόμου προστασίας ἡ παράχρηση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καί ἡ παράνοια τῆς ἀντιαισθητικῆς μιμήσεως τοῦ ἐτέρου φύλου καί ἡ ψυχοπαθολογική ἐκτροπή ἐκ τῆς ὑγιοῦς ἀνθρωπίνης σεξουαλικότητος, πού ἀποτελεῖ ἐφαλτήριο τῆς συνδημιουργίας μέ τόν Θεό, ἐγκαινιάζει μέ τόν πλέον ἐπίσημο τρόπο τόν κρατικό διωγμό τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας. Ὅσοι ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προσώπων δέν τό ἔχουν ἀντιληφθεῖ, ἔχουν ἀνάγκη πολλῆς προσευχῆς καί δυστυχῶς θά τό ἀντιληφθοῦν ἐπώδυνα λίαν προσεχῶς.

Ὁ πόλεμος κατά τῆς ἀληθοῦς Πίστεως εἶναι βέβαια διαχρονικός ἀπό τίς δαιμονικές δυνάμεις, ἀλλά τουλάχιστον στήν αἱματοπότιστη ἀπό αἷμα μαρτύρων καί ἡρώων Χώρα μας –ποῦ νά ἐφαντάζοντο γιά ποιούς ἐπιγόνους μαρτυροῦσαν!- ἐτηροῦντο ἀπό τούς κυβερνῶντες κάποια προσχήματα. Τό σχέδιο ὅμως τοῦ Διεθνιστικοῦ Σιωνιστικοῦ τέρατος, ὅταν στό Ἰσραήλ δέν τολμᾶ κανείς νά συζητήση ἕνα τέτοιο θέμα, **πού ἄρχισε μέ τήν Κυβέρνηση τοῦ συμφοιτητοῦ μου Κώστα Καραμανλῆ καί τήν εἰσαγωγή στήν ἔννομη τάξη τοῦ συμφώνου συμβίωσης μεταξύ ἑτεροφύλων (ὑπουργός Χατζηγάκης)** προσέφερε τήν αἰτιολογική βάση στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων νά καταδικάση τή Χώρα μας γιά παραβίαση τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος, **συνεχίστηκε ἀπό τήν συγκυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας-ΠΑΣΟΚ τῶν κ.κ. Σαμαρᾶ-Βενιζέλου** μέ τόν Ἀντιρατσιστικό Νόμο (4285/2014) πού θεσμοθέτησε ἕτερο γενετήσιο προσανατολισμό πέραν τοῦ κατά φύσιν **(ὑπουργός Ἀθανασίου),** ὁλοκληρώνεται ἀπό τήν συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ **(ὑπουργός Παρασκευόπουλος)** μέ τήν σύμψηφο γνώμη τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καί παραμένει μόνο τό θέμα τῆς «τεκνοθεσίας», πού ἀγτικατέστησε τόν ὀρθό ὅρο υἱοθεσίας γιά προφανεῖς λόγους καί πού θά εἶναι τό ἀμέσως ἑπόμενο βῆμα, γιά τήν ἀποδόμηση στίς συ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τὸ πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Τοῦ Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου.** Σελ. 6
- **«Ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου σκεπάσεις με». Ἑρμηνεία τοῦ Ψαλτηρίου: Ὁ 16ος Ψαλμός. Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας.** Σελ. 4
- **Ἀνησυχητικαί θέσεις Σχολικῶν Συμβούλων Θεολόγων διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τοῦ κ. Ἰωάννη Τάτση, Θεολόγου.** Σελ. 8

«ΑΝΕΒΗ ΔΕ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ... ΕΙΣ... ΒΗΘΛΕΕΜ.... ΑΠΟΓΡΑΨΑΣΘΑΙ ΣΥΝ ΜΑΡΙΑΜ» (ΛΟΥΚΑ Β΄ 4-5)

Λεπτομέρεια ψηφιδωτοῦ τῆς Ἱ. Μ. Χώρας, 14ος αἰ.

Κανὼν Προεόρτιος, Ὠδὴ α΄

Ἀπεγράφης Καίσαρος θεσμῷ, θέλων ἀπογράψασθαι, βίβλῳ ζωῆς Παμβασιλεῦ τὸν ἄνθρωπον· ξένος εἰς τὰ ἴδια, παραγέγονας, τὸν δεινῶς ξενιτεύσαντα, ἐκ τοῦ Παραδείσου, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνακαλούμενος.

Γιατί ἔγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος;

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου ***π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Κουρασμένος ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὶς διάφορες γιορτές, ποὺ κατάντησαν τυπικὴ ἐκπλήρωση κοινωνικῶν συμβατικοτήτων, ἀντιμετωπίζει καὶ τὰ Χριστούγεννα χωρὶς ἐσωτερικὴ προσέγγισή τους. Οἱ περισσότεροι ἀκόμη καὶ οἱ κατὰ τὰ ἄλλα θρησκευτικοὶ βλέπουμε τὰ Χριστούγεννα σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογενειακὴ ἑορτή, ποὺ προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναμαζευθεῖ ἡ σκορπισμένη οἰκογένεια γύρω ἀπὸ τὸν Χριστὸ τῆς φάτνης στὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο, ποὺ βγῆκε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ντουλάπι, γιὰ νὰ στολίσει γιὰ μερικὲς μέρες κάποια γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ μας. Σήμερα ὅμως, καλεῖται ὁ καθένας μας νὰ θέσει στὸν ἑαυτὸ του τὸ ἐρώτημα: τί σημαίνουν τὰ Χριστούγεννα γιὰ μένα; Εἶναι ἡ ἐξατομίκευση τοῦ γενικότερου ἐρωτήματος: «Γιατί ἔγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος», ποὺ ἀπασχόλησε τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἱστορίας.

«...Ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν»

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ εἶναι ἡ γέννηση τοῦ Αἰώνιου Θεοῦ ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο, μιὰ Μάνα, τὴν Παναγία, καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ Θεανθρώπου μέσα στὴν ἱστορία. Αὐτό, ποὺ δὲν μπόρεσαν οὔτε μὲ τὴν φαντασία τους νὰ πλησιάσουν οἱ σοφοί τοῦ κόσμου,

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Ἡ ἀξία καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς μετανοίας

ΔΙΑΝΥΟΥΜΕ τὴν περίοδο τοῦ Ἁγίου Σαρανταημέρου τῶν Χριστουγέννων καὶ κάνουμε (πρέπει νὰ κάνουμε), στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ, ὁ καθένας μας, τὸν προσωπικό του ἀγώνα, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Μεγάλη Ἑορτὴ καθαρισμένοι ἀπὸ τὰ πάθη μας. Τὸ πρῶτο βῆμα εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας καὶ ἡ ἀπόφαση γιὰ μετάνοια. Παραθέτουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγο τοῦ ἁγίου Δημητρίου Ροστώφ, ὁ ὁποῖος δίνει τὴν ἀληθινὴ διάσταση τῆς μετάνοιας: «Μετάνοια σημαίνει ἀνανέωση τοῦ βαπτίσματος. Μετάνοια σημαίνει συμφωνία μὲ τὸν Θεὸ γιὰ νέα ζωή. Μετάνοια σημαίνει ὁριστικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Μετάνοια σημαίνει βαθιὰ συντριβὴ καὶ ταπείνωση. Μετάνοια σημαίνει μόνιμη ἀπομάκρυνση ἀπὸ κάθε σωματικὴ ἀπόλαυση. Μετάνοια σημαίνει διαρκὴς αὐτοκατάκριση. Μετάνοια σημαίνει ἀδιαφορία γιὰ τὰ πάντα καὶ ἐνδιαφέρον μόνο γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Μετάνοια σημαίνει ἔργα ἀρετῆς, ἀντίθετα πρὸς τὶς προηγούμενες ἁμαρτίες. Μετάνοια σημαίνει κάθαρση τῆς σκοτισμένης συνειδήσεως. Μετάνοια σημαίνει θεληματικὴ ὑπομονὴ ὅλων τῶν θλίψεων, ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ δαίμονες. Μετάνοια σημαίνει αὐτοπεριορισμοὺς καὶ συνεχεῖς ἀσκήσεις τῆς σάρκας. Μετάνοια σημαίνει κάψιμο τῶν ἁμαρτιῶν μὲ τὴ φωτιὰ τῆς ἀδιάλειπτης δακρύρροης προσευχῆς»! �four τὸ μετάνοια εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς σωτηρίας μας. Ἂν δὲν ἀναβαπτιστοῦμε στὰ δάκρυα τῆς μεταμέλειάς μας, δὲν πρόκειται νὰ σωθοῦμε. Ἡ Μετάνοια εἶναι προϊὸν ἐλευθερίας καὶ ταπείνωσης, ἡ δὲ ἀμετανοησία εἶναι σύμπτωμα δαιμονικῆς ὑπεροψίας καὶ δουλικῆς ὑπηρεσίας στὴν ἁμαρτία. Ἰδού, ἀδελφοί μου, καιρὸς εὐπρόσδεκτος καὶ ἡμέρα σωτηρίας!

Σατανισταὶ ἀπαιτοῦν ἐλευθέρας ἐκτρώσεις ὡς θρησκευτικὴν τελετουργίαν των!

Ο ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ἀνθρωποκτόνος διάβολος διψάει γιὰ ἀνθρώπινο αἷμα, τὸ ὁποῖο τοῦ προμηθεύουν οἱ ἐπὶ γῆς πιστοί του! Ἡ φρικιαστικὴ θρησκεία τοῦ σατανισμοῦ εἶναι δυστυχῶς μία ἀπὸ τὶς πλέον δυναμικὰ ἀνερχόμενες σύγχρονες θρησκεῖες στὸ δυτικὸ κόσμο καὶ κυρίως στὶς Η.Π.Α. Κυριότερη τελετουργία της οἱ ἀνθρωποθυσίες, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἴδιοι οἱ σατανιστὲς τὶς ἀρνοῦνται λεκτικά. Ἡ ἀκόλουθη εἴδηση τοὺς διαψεύδει: «Ὁ "Σατανικὸς Ναός" μηνύει τόσο τὴν πολιτεία τοῦ Μιζούρι ὅσο καὶ τὴν κυβέρνηση τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὑποστηρίζοντας ὅτι οἱ νόμοι ποὺ περιορίζουν τὴν ἄμβλωση παραβιάζουν τὴν "ἐλεύθερη ἄσκηση" τῆς θρησκείας τῶν μελῶν του. Στὴν μήνυσή τους οἱ Σατανιστὲς ἀναφέρουν ὅτι γιὰ αὐτοὺς ἡ ἄμβλωση εἶναι "οὐσιῶδες θρησκευτικὸ καθῆκον". Μὲ πρότασή τους, αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, ὁ κυβερνήτης τοῦ Μιζούρι καὶ ὁ γενικὸς εἰσαγγελέας ἀπόρριψαν τὴν μήνυσή τους. […] Ἡ "θρησκεία" τοῦ Mesner εἶναι ἕνα ἀντι-θρησκευτικὸ κίνημα, ποὺ ἱδρύθηκε μόλις πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ὅπως ἕνα ἀριστερὸ δημοσίευμα παραδέχεται, σὲ γενικὲς γραμμές, "ὁ σατανικὸς ναὸς θέλει νὰ ἐπιβάλει τὶς πεποιθήσεις του, ὥστε νὰ 'ἐξισορροπηθεῖ' (sic) ἡ κλίμακα στὴν πολιτικὴ τῶν ΗΠΑ μακριὰ ἀπὸ τὴν κυρίαρχη χριστιανικὴ ἰδεολογία". […] Τὸν Ἰούλιο, τὸ παράρτημα τῆς ὁμάδας στὸ Ντιτρόϊτ παρουσίασε στὸ κοινὸ ἕνα ἄγαλμα τοῦ Σατανᾶ. Τὰ μέλη τοῦ ἀκροατηρίου ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ πουλήσουν τὴν ψυχή τους στὸν Σατανᾶ, προκειμένου νὰ παρασταῖν ἐκεῖ» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Ἂς γνωρίζουν, λοιπόν, οἱ «μητέρες», ποὺ κάνουν ἔκτρωση, ὅτι, στὴν οὐσία, προσφέρουν τὰ ἀγγελούδια τους, θυσία στὸν αἱμοβόρο διάβολο!

Ἐδρομολογήθη ἡ θέσπισις «Συμφώνου Συμβιώσεως» τῶν σοδομιστῶν!

Η «ΣΕΒΑΣΤΗ» μας κυβέρνηση, «ἔλυσε» ὅλα τὰ προβλήματα τῆς πατρίδας μας καὶ τὸ μόνο ποὺ τῆς «ἔμεινε» ἦταν τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν σοδομιστῶν! Καὶ γι' αὐτὸ ἀνακίνησε τὸ θέμα. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ τὸ νέο σύμφωνο συμβίωσης ἑτερόφυλων καὶ ὁμόφυλων μίλησε ὁ Νίκος Παρασκευόπουλος στὶς προγραμματικὲς δηλώσεις του στὴ Βουλή. Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ὡς πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τόνισε ὅτι θὰ ρυθμιστοῦν νομοθετικὰ ὁρισμένα θέματα κράτους δικαίου καὶ ἰσονομίας, ὅπως "ἡ νέα μορφὴ συμφώνου κοινωνικῆς συμβίωσης μὲ ἀναγνώριση γάμου ὁμοφύλων καὶ ἑτερόφυλων", νέες ἐγγυήσεις ἐλευθερίας τοῦ Τύπου, ὥστε νὰ διασφαλίζονται οἱ πολίτες ἀπὸ τὸ γνωστὸ φαινόμενο κιτρινισμοῦ καὶ νὰ ἀποθαρρύνονται ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ὑπέρμετρες ἀποζημιώσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ λειτουργήσουν σὰν ἄτυπη λογοκρισία, καθὼς καὶ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀντιρατσιστικὴ νομοθεσία, ποὺ δὲν καλύπτει ἰσομερῶς τὸ πεδίο τοῦ ρατσιστικοῦ λόγου καὶ πράξεων» (www.iefimerida.gr)! Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς, ἡ τωρινὴ κυβέρνηση ὑλοποιεῖ ἐξαγγελία τῆς πρὸ-προηγούμενης κυβέρνησης Νέας Δημοκρατίας – ΠΑΣΟΚ, τῆς ὁποίας τὸ «ἔργο» ἔμεινε «στὴ μέση». Βιάζονται οἱ ἀντίχριστοι νὰ φέρουν μία ὥρα ἀρχύτερα τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς τοῦ μεγάλου Ἄνομου! Ἀδελφοὶ ἀγρυπνεῖτε!

Ἰδοὺ διατὶ «ὀργώνουν» τὴν Ἑλλάδα οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ!

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ ἀντιαιρετικοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, σχετικὰ μὲ τοὺς ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ: «Βασικὸ δόγμα τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ" εἶναι τὸ λεγόμενο "ἐπίμαχο ζήτημα": Ὁ σατανᾶς προκάλεσε τὸν "Ἰεχωβᾶ" μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποσπάσει τὴν κυριαρχία καὶ πτὼς οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ αὐτοκυβερνηθοῦν, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ "Ἰεχωβᾶ". Ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ καταστρέψει τὸ διάβολο. Ὅμως ἐκτέθηκε, γιατί ἡ πρόκληση τοῦ σατανᾶ ἔγινε γνωστὴ στοὺς ἀγγέλους. Ἔτσι τοῦ ἔδωσε διορία 6000 χρόνια, γιὰ νὰ ἀποδείξει τὸν ἰσχυρισμό του. Σήμερα, ὅπως διδάσκει ἡ "Σκοπιά", ὑπάρχουν δύο ὀργανώσεις: Ἡ μία τοῦ "Ἰεχωβᾶ" καὶ ἡ ἄλλη τοῦ σατανᾶ. Στὴν πρώτη ὑπάρχουν μόνο οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" ἐνῷ ὅλες οἱ κυβερνήσεις, οἱ ἐκκλησίες κ.λπ. ἀνήκουν στὴν ὀργάνωση τοῦ σατανᾶ. Σκοπὸς τῆς ὀργάνωσης τοῦ "Ἰεχωβᾶ", λέει ἡ ἑταιρεία, εἶναι νὰ ἀποδειχθεῖ ὁ σατανᾶς ψεύτης καὶ νὰ βρεθεῖ ὁ Θεὸς ἀληθινός. Αὐτὸ γίνεται μὲ τὸ νὰ ὑπάρχουν στὴ γῆ ἄνθρωποι ποὺ νὰ ἀπορρίπτουν τὴν "ὀργάνωση τοῦ σατανᾶ" καὶ νὰ ἐντάσσονται ὁλόψυχα στὴν "ὀργάνωση τοῦ Ἰεχωβᾶ". Ἔτσι, κατὰ τὴν ἀντίληψη αὐτή, δὲν σώζει ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ "σώσει τὸν Θεό", νὰ ἀποδείξει δηλαδὴ τὸν Θεὸ ἀληθινὸ καὶ τὸν διάβολο ψεύτη… Ἐδῶ βρίσκεται τὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου! Ὅσοι ἐνταχθοῦν στὴν Ὑπηρεσία τῆς ἑταιρείας "Σκοπιὰ" εἰσέρχονται στὸ "μόνο καταφύγιο". Ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ "καταφύγιο" θὰ "σφαγοῦν" στὸν Ἀρμαγεδδῶνα, ποὺ βρίσκεται "ἐπὶ θύραις"» (http://www.ppu.org.cy)! Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἄτυχα θύματά της «ὀργώνουν» τὶς συνοικίες, γιὰ νὰ διαθέσουν τὰ ἐκδοτικὰ προϊόντα της, γιὰ νὰ μὴ «σφαχτοῦν»! Κλεῖστε μὲ εὐγένεια καὶ οἴκτο τὴν πόρτα σας στοὺς κήρυκες τοῦ Ἀντιχρίστου!

Βιώνομεν τὴν ἠθικὴν ἀποστασίαν τῶν ἐσχάτων!

ΤΟ ΟΤΙ βρισκόμαστε «μία ἀνάσα» ἀπὸ τὰ ἔσχατα δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἀναφέρουμε. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουμε τὸ «πνευματικὸ κλίμα» τῶν ἐσχάτων, ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς τραγικὲς ἡμέρες μας. Ὁ διάσημος ἀναλυτὴς Jonathan van Maren (LifeSiteNews), ἔγραψε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Ποτὲ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας δὲν ὑπῆρξε μία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώληση τῆς ἀνθρώπινης σάρκας, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ἦταν τόσο διαδεδομένη. Ἡ ἐμπορία ἀνθρώπων εἶναι ἡ ταχύτερα ἀναπτυσσόμενη ἐγκληματικὴ βιομηχανία στὸν κόσμο. Ἡ πορνογραφία ποὺ ἀπεικονίζει τὴν ἀποκτήνωση τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δημοφιλῆ ὑλικὰ στὸ Διαδίκτυο. Καὶ ἡ ἔκτρωση, ἡ χρηματοδοτούμενη καταστροφὴ τῶν μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀναπτύσσονται στὴ μήτρα, κοστίζει τὶς ζωὲς σχεδὸν 42 ἑκατομμύρια παιδιῶν κάθε χρόνο. Τὰ πράγματα ποτὲ δὲν ἦταν τέλεια. Ἡ πορνεία καὶ ἡ βρεφοκτονία εἶναι τόσο παλιὰ ὅσο καὶ ὁ χρόνος. Ἀλλὰ ἀναγνωρίζαμε ὅτι αὐτὲς οἱ πρακτικὲς εἶναι κατακριτέες καὶ προσπαθήσαμε νὰ τὶς ἐξαλείψουμε. Τώρα, ζοῦμε σὲ μία κουλτούρα ποὺ ἔχει ἐγκαταλείψει τὸ ἠθικὸ πλαίσιο ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο, γιὰ νὰ ἀναγνωριστοῦν ὑπερβατικὲς ἔννοιες, ὅπως ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἱερότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καὶ ἡ ἄπειρη πολυτιμότητα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr! Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ πραγματικότητα. Ὀδεύουμε ὁλοταχῶς γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Ἄνομου, βιώνοντας τὴν ἠθικὴ ἀποστασία τῆς φρικιαστικῆς βασιλείας του!

Ἑνωσις ἀθέων Ἑλλάδος: «κάνε τὸ καλὸ χωρὶς Θεό»!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ἄχθος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος ὄχι μόνον τοῦ εἶναι ἐνοχλητικός, ἀλλὰ καὶ ἄχρηστος! Ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμὸς κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ «νὰ ἀπαλλάξει» τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία Του. Προσπαθοῦν, ἀκόμα καὶ τὴν «φιλανθρωπία» νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἀπὸ Αὐτόν! Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πρόσφατη ἀνακοίνωση τῆς «Ἕνωσης Ἀθέων Ἑλλάδας»: «Ὡς κοινότητα ἄθεων δὲν πιστεύουμε πὼς ὑπάρχει ἀπόδειξη γιὰ τὴν παρουσία βοήθειας ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἀντίστοιχα πιστεύουμε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς καλὲς πράξεις μὲ τὴ μορφὴ παραδείσου. Μὲ αὐτὰ κατὰ νοῦ, θέλουμε νὰ συνεισφέρουμε στὴν κοινωνία μὲ πράξεις ἀλληλεγγύης, ὅπως ἡ δωρεὰ ὀργάνων, ἡ αἱμοδοσία, ἡ δωρεὰ ρούχων, τροφίμων, φαρμάκων καὶ ἰματισμοῦ σὲ ἀνθρωπιστικὲς ὀργανώσεις. […] Θεωροῦμε πὼς ἡ Ἐκκλησία εὐθύνεται σὲ μεγάλο βαθμὸ γιὰ τὸν οἰκονομικὸ Γολγοθὰ ποὺ περνοῦν πολλοὶ συνάνθρωποί μας, ἔνθεοι καὶ ἄθεοι. Οἱ πρόσφατες εἰδήσεις δυστυχῶς ἐπιβεβαιώνουν τὴν κριτική μας στάση, ἐνῷ τὰ σύντομα ἀποσπάσματα φιλανθρωπίας δὲν ἐπαρκοῦν, γιὰ νὰ ἀντισταθμίσουν τὴ γενικὴ οἰκονομικὴ πολιτική της»! Ἡ ἀθλιότητα σὲ ὅλο της τὸ «μεγαλεῖο»! Κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία γιὰ α-φιλανθρωπία, ὅταν χιλιάδες ἄνθρωποι ζοῦν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς κρίσης, χάρις στὴν Ἐκκλησία! Μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν οἱ «ἄθεοι», πόσους ἀνθρώπους ταΐζουν, γιὰ νὰ κάνουμε κουβέντα; Ἀλλά, χωρὶς Θεὸ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, ἀκόμα καὶ ἡ ψευτιά!

Ὁ πρωτογονισμός, ἡ μονολιθικότης καὶ ὁ ἀνορθολογισμὸς τοῦ ἀθεϊσμοῦ!

ΤΟΝΙΣΑΝ καὶ κάτι ἄλλο οἱ «ἄθεοι» στὴν ἀνακοίνωσή τους: «Ὡς σκεπτόμενοι ἄνθρωποι, θέτουμε κάποια ἐρωτήματα: Πόσοι συνάνθρωποί μας θὰ εἶχαν καλύτερες συνθῆκες ζωῆς ἂν φορολογεῖτο δίκαια ἡ ἐκκλησία; Τί μέρος τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ ἐλευθερωνόταν ἂν ἔπαυε ἡ μισθοδοσία τῶν ἱερέων καὶ ἡ χρηματοδότηση θρησκευτικῶν τελετῶν ἀπὸ τὸ κράτος; Γιατί ἡ φιλανθρωπικὴ δράση τῆς ἐκκλησίας χρησιμοποιεῖται ὡς ἄλλοθι γιὰ ὅλα της τὰ ἔξοδα, ἀκόμη καὶ ὅσα εἶναι ἀσύνδετα μὲ τὴν δράση της αὐτή; Πιστεύουμε πὼς αὐτὲς τὶς σκέψεις τὶς κάνουν καὶ ἔνθεοι συμπολίτες μας. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀναρωτιέται ὅσα κι ἐμεῖς ἀναρωτιόμαστε»! Οἱ ἄθεοι εἶναι τελικὰ οἱ «σκεπτόμενοι ἄνθρωποι» καὶ μάλιστα οἱ ἐλευθέρως «σκεπτόμενοι»; Ἴσως τὰ φοβερὰ «Γκουλὰνγκ» τῆς πάλαι ποτὲ Σοβιετίας, νὰ εἶναι ἡ ἀπόδειξη πὼς οἱ ἄθεοι… σκέπτονται καὶ ἐκφράζονται ἐλεύθερα! Τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ μισθοδοσία τῶν κληρικῶν. Ἀλλὰ ρώτησαν τὸν φορολογούμενο λαό, ἂν συμφωνεῖ μαζί τους; Πιστεύουν ὅτι, ὅπως σκέπτονται αὐτοί, σκέπτεται καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ τὴν κοινωνία τὴ ρώτησαν ἂν συμφωνεῖ μαζί τους; Μὲ ἄλλα λόγια: ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμὸς παραμένει μονολιθικός, δογματικὸς καὶ ἀνορθολογικός, ὅπως ἐμφανίστηκε ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπόλυτη μειοψηφία στὴν κοινωνία καὶ θὰ παραμείνει ὡς τέτοια!

Ὁ ψυχολογικὸς καταναγκασμὸς τῶν ὀπαδῶν τῆς «Σκοπιᾶς»

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ τῆς ὀργάνωσης τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» εἶναι τὰ τραγικὰ θύματά της, διότι εἶναι ταυτόχρονα οἱ ἄμισθοι ὑπάλληλοί της καὶ οἱ σταθεροὶ καταναλωτές της! Ἡ Κύπρια ἱστοσελίδα τονίζει: «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐνταχθοῦν σ' αὐτὴ τὴν ὀργάνωση καταλήγουν σὲ ἀπόλυτη ἐξάρτηση καὶ μετατρέπονται σὲ τυφλὰ ὄργανα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σκοπῶν τῆς ἑταιρείας. Ἡ ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω σὲ ἀνθρώπινα ὄντα εἶναι βασικὸς στόχος αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης. Ἡ ἡγεσία τῆς ἑταιρείας "Σκοπιὰ" ἀπορρίπτει ὅλο τὸ περιεχόμενο τῆς Χριστιανικῆς πίστης: τὸ Τριαδικὸ δόγμα, τὴ Θεανθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου (διακηρύττει πὼς στὴ θέση τοῦ Χριστοῦ "ἀναστήθηκε" ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ!), τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία, τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ τὴν αἰώνια κόλαση. Ὅποιος δὲν ὑπακούει τυφλὰ στὶς ἐντολὲς τῶν διευθυντῶν τῆς ἑταιρείας, κηρύσσεται "ἀντάρτης ἐναντίον τοῦ Ἰεχωβᾶ" καὶ πετάγεται ἔξω ἀπὸ τὸ "καταφύγιο", στὴν "ὀργάνωση τοῦ σατανᾶ". Συνοψίζοντας, δὲν πρόκειται γιὰ θρησκεία, ἀλλὰ γιὰ ἐμπορικὴ ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἐμπορεύεται ἔντυπα τῆς δικῆς της ἐμπνεύσεως. Οἱ δὲ ὀπαδοί της πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ἄμισθοι ὑπάλληλοι τῆς ἑταιρείας! Γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐλέγχει, ἀσκεῖ ἰσχυρότατο καὶ μεθοδευμένο ψυχολογικὸ ἐξαναγκασμό, μὲ τὸ ψευτοδίλημμα: μένοντας στὴν ἑταιρεία καὶ δουλεύοντας γι' αὐτὴν σώζεσαι, κατὰ τὴν "καταστροφὴ τοῦ Ἁρμαγεδδῶνα", φεύγοντας ἀπὸ αὐτὴ χάνεσαι!» (http://www.ppu.org.cy)! Ἀκριβῶς ἔτσι εἶναι! Πρόκειται γιὰ τραγικὰ θύματα ἀπίστευτης ἐξαπάτησης!

Ἑνωσις ἀθέων Ἑλλάδος: «κάνε τὸ καλὸ χωρὶς Θεό»!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ἄχθος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος ὄχι μόνον τοῦ εἶναι ἐνοχλητικός, ἀλλὰ καὶ ἄχρηστος! Ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμὸς κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ «νὰ ἀπαλλάξει» τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία Του. Προσπαθοῦν, ἀκόμα καὶ τὴν «φιλανθρωπία» νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἀπὸ Αὐτόν! Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πρόσφατη ἀνακοίνωση τῆς «Ἕνωσης Ἀθέων Ἑλλάδας»: «Ὡς κοινότητα ἄθεων δὲν πιστεύουμε πὼς ὑπάρχει ἀπόδειξη γιὰ τὴν παρουσία βοήθειας ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἀντίστοιχα πιστεύουμε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς καλὲς πράξεις μὲ τὴ μορφὴ παραδείσου. Μὲ αὐτὰ κατὰ νοῦ, θέλουμε νὰ συνεισφέρουμε στὴν κοινωνία μὲ πράξεις ἀλληλεγγύης, ὅπως ἡ δωρεὰ ὀργάνων, ἡ αἱμοδοσία, ἡ δωρεὰ ρούχων, τροφίμων, φαρμάκων καὶ ἰματισμοῦ σὲ ἀνθρωπιστικὲς ὀργανώσεις. […] Θεωροῦμε πὼς ἡ Ἐκκλησία εὐθύνεται σὲ μεγάλο βαθμὸ γιὰ τὸν οἰκονομικὸ Γολγοθὰ ποὺ περνοῦν πολλοὶ συνάνθρωποί μας, ἔνθεοι καὶ ἄθεοι. Οἱ πρόσφατες εἰδήσεις δυστυχῶς ἐπιβεβαιώνουν τὴν κριτική μας στάση, ἐνῷ τὰ σύντομα ἀποσπάσματα φιλανθρωπίας δὲν ἐπαρκοῦν, γιὰ νὰ ἀντισταθμίσουν τὴ γενικὴ οἰκονομικὴ πολιτική της»! Ἡ ἀθλιότητα σὲ ὅλο της τὸ «μεγαλεῖο»! Κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία γιὰ α-φιλανθρωπία, ὅταν χιλιάδες ἄνθρωποι ζοῦν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς κρίσης, χάρις στὴν Ἐκκλησία! Μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν οἱ «ἄθεοι», πόσους ἀνθρώπους ταΐζουν, γιὰ νὰ κάνουμε κουβέντα; Ἀλλά, χωρὶς Θεὸ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, ἀκόμα καὶ ἡ ψευτιά!

Ὁ πρωτογονισμός, ἡ μονολιθικότης καὶ ὁ ἀνορθολογισμὸς τοῦ ἀθεϊσμοῦ!

ΤΟΝΙΣΑΝ καὶ κάτι ἄλλο οἱ «ἄθεοι» στὴν ἀνακοίνωσή τους: «Ὡς σκεπτόμενοι ἄνθρωποι, θέτουμε κάποια ἐρωτήματα: Πόσοι συνάνθρωποί μας θὰ εἶχαν καλύτερες συνθῆκες ζωῆς ἂν φορολογεῖτο δίκαια ἡ ἐκκλησία; Τί μέρος τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ ἐλευθερωνόταν ἂν ἔπαυε ἡ μισθοδοσία τῶν ἱερέων καὶ ἡ χρηματοδότηση θρησκευτικῶν τελετῶν ἀπὸ τὸ κράτος; Γιατί ἡ φιλανθρωπικὴ δράση τῆς ἐκκλησίας χρησιμοποιεῖται ὡς ἄλλοθι γιὰ ὅλα της τὰ ἔξοδα, ἀκόμη καὶ ὅσα εἶναι ἀσύνδετα μὲ τὴν δράση της αὐτή; Πιστεύουμε πὼς αὐτὲς τὶς σκέψεις τὶς κάνουν καὶ ἔνθεοι συμπολίτες μας. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀναρωτιέται ὅσα κι ἐμεῖς ἀναρωτιόμαστε»! Οἱ ἄθεοι εἶναι τελικὰ οἱ «σκεπτόμενοι ἄνθρωποι» καὶ μάλιστα οἱ ἐλευθέρως «σκεπτόμενοι»; Ἴσως τὰ φοβερὰ «Γκουλὰνγκ» τῆς πάλαι ποτὲ Σοβιετίας, νὰ εἶναι ἡ ἀπόδειξη πὼς οἱ ἄθεοι… σκέπτονται καὶ ἐκφράζονται ἐλεύθερα! Τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ μισθοδοσία τῶν κληρικῶν. Ἀλλὰ ρώτησαν τὸν φορολογούμενο λαό, ἂν συμφωνεῖ μαζί τους; Πιστεύουν ὅτι, ὅπως σκέπτονται αὐτοί, σκέπτεται καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ τὴν κοινωνία τὴ ρώτησαν ἂν συμφωνεῖ μαζί τους; Μὲ ἄλλα λόγια: ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμὸς παραμένει μονολιθικός, δογματικὸς καὶ ἀνορθολογικός, ὅπως ἐμφανίστηκε ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπόλυτη μειοψηφία στὴν κοινωνία καὶ θὰ παραμείνει ὡς τέτοια!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΣΥΓΚΕΛΛΟΥ

Στὶς 18 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου Μιχαὴλ τοῦ Συγκέλλου καὶ ὁμολογητοῦ, τοῦ ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος. Ὁ ὅσιος Μιχαὴλ καταγόταν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦταν γόνος εὐσεβῶν γονέων. Ἀπόκτησε δέ σπουδαία μόρφωση τόσο τὴν κοσμικὴ ὅσο καὶ τὴν ἐκκλησιαστική. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ πατέρας του ἡ μητέρα του μαζί μέ τίς ἀδελφές του πῆγαν σέ μοναστήρι, ἀλλά καί ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ἀκολούθησε τήν μοναχική ζωή καί μάλιστα προχώρησε πολύ στήν ἀρετή καί χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἀργότερα προχειρίσθηκε Σύγκελλος στήν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Κατόπιν πῆγε σέ ἕνα σπήλαιο, γιά νά ἀσκητεύση μαζί μέ τούς ἁγίους Θεόδωρο καί Θεοφάνη τούς γραπτούς. Οἱ τρεῖς ἅγιοι, ἐπειδή εἶχαν μεγάλη μόρφωση ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων τούς ἔστελνε γιά ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας. Καί μάλιστα τούς ἔστειλε στήν Κωνσταντινούπολη, γιά νά ἐλέγξουν τόν εἰκονομάχο βασιλέα Λέοντα τόν Ἀρμένιο καί τόν Πατριάρχη Θεόδοτο. Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ μέν Θεόδωρος καί Θεοφάνης ἐξορίσθηκαν ὁ δέ Μιχαήλ μέ τόν ἀδελφό του Ἰώβ φυλακίσθηκαν καί ἀργότερα ἐξορίσθηκαν ἀπό τόν Μιχαήλ τόν Τραυλό, ὅμως παρά τίς πολλές κακουχίες καί τούς βασανισμούς ὁ ὅσιος Μιχαὴλ ἔμεινε ἑδραῖος στήν πίστη. Ὅταν τό 842 βασιλεῖς ἔγιναν ἡ Θεοδώρα καί ὁ υἱός της, πού ἔκαναν τήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, ὁ ὅσιος Μιχαὴλ ἀνακλήθηκε ἀπό τήν ἐξορία καί προχειρίσθηκε Σύγκελλος, ἀφοῦ ἀρνήθηκε νά γίνη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ἔτσι πέρασε θεάρεστα τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του καί ἀφοῦ ἔφθασε ὀγδόντα πέντε χρονῶν κοιμήθηκε ἐν εἰρήνῃ καί ἔλαβε τόν στέφανο τῆς ὁμολογίας.

Ἡ Ἀρχὴ τῆς Συναλληλίας ἢ Συμφωνίας (Consonantia)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν. Ὥστε ὁ ἀντιπασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται. Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; Τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἔξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· Θεοῦ γὰρ διάκονος ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχα

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Συνέντευξις τοῦ κ. Σπαλιώρα διά φλέγοντα ζητήματα τῆς ἐπικαιρότητος

Εἰς τό ἱστολόγιον ΚΑΙΟΜΕΝΗ ΒΑΤΟΣ δημοσιεύεται ἐνδιαφέρουσα συνέντευξις τοῦ Προέδρου τῆς Π.Ε.Θ. κυρίου Κωνσταντίνου Σπαλιώρα:

(1ον)

Ἰσλαμικαί σπούδαί

Ἐρώτηση:

Ἔχει διαρρεύσει ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Κυβέρνηση αὐτές τίς ἡμέρες προχωρᾶ τό Νομοσχέδιο γιά τήν ἵδρυση Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στό Α.Π.Θ.. Τί γνωρίζετε ὡς Π.Ε.Θ. καί πῶς τοποθετεῖσθε στήν ἰδέα σύστασης μιᾶς τέτοιας Κατευθύνσεως;

Ἀπάντηση:

-Ὡς Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων εὐθύς ἐξαρχῆς γνωρίζαμε τήν ἵδρυση Κατευθύνσεως τέτοιων Σπουδῶν στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ.. Εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας ὅτι ἀπό τόν Μάρτιο τοῦ 2014 ἤδη ἔχει ληφθεῖ αὐτή ἡ ἀπόφαση, διά τῆς ψηφοφορίας στή Συνέλευση τοῦ Τμήματος. Γι' αὐτό καί ὡς Π.Ε.Θ. ἀντιδράσαμε ἐγγράφως τόσο ἀπέναντι στούς Καθηγητές καί στούς συμμετέχοντες στή Συνέλευση τοῦ Τμήματος Θεολογίας, ὅσο καί ἀπέναντι στό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἔχουμε καλέσει κατ' ἐπανάληψιν Μονές, κυρίως τίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί τήν Ἱερά Ἐπιστασία, νά πάρουν ξεκάθαρη θέση ὅσον ἀφορᾶ στήν προοπτική ἱδρύσεως Κατευθύνσεως Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ., γιατί θεωροῦμε ὅτι ἡ σύσταση τῆς συγκεκριμένης Κατευθύνσεως θά δημιουργήσει πολλαπλά προβλήματα.

Ἐρώτηση:

-Πεῖτε μας ποιές συνέπειες διαβλέπετε ὅτι θά ὑπάρξουν σέ περίπτωση ἵδρυσης Κατευθύνσεως τέτοιων σπουδῶν στό Α.Π.Θ.;

Ἀπάντηση:

-Θεωροῦμε ὅτι ἡ συνύπαρξη τῶν Ὀρθόδοξων Θεολογικῶν Σπουδῶν με τήν Ἰσλαμική «θεολογία» στόν ἴδιο χῶρο, θά δημιουργήσει προβλήματα. Ἀρχικά πρέπει νά ποῦμε ὅτι πουθενά στόν κόσμο δέν ὑπάρχει ἡ συνύπαρξη τέτοιου τύπου Σπουδῶν! Δηλαδή τέτοιων ἀντιφατικῶν Σπουδῶν! Τό τονίζω αὐτό γιατί ἔχει εἰπωθεῖ ἀπό τούς ὑποστηρικτές τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς τῆς Κατευθύνσεως ὅτι ὑπάρχει, ἀλλά δέν ὑπάρχει! Πολύ περισσότερο δέν ὑπάρχει βέβαια στίς Ἰσλαμικές χῶρες. Ἂν μία τέτοια συνύπαρξη ἦταν σωστή, θά τήν εἶχαν υἱοθετήσει κάποιες χῶρες ἤ ἔστω μία χώρα. Κι ἂν εἴχαμε ἀγαθά πορίσματα ἀπό μία τέτοια συνύπαρξη, θά τά μελετούσαμε. Κανείς στόν κόσμο ὅμως δέν τό δέχεται, ὁπότε γιατί νά τό δεχτοῦμε ἐμεῖς;

Ἑπομένως, πιστεύουμε ὅτι μία πρώτη συνέπεια θά εἶναι ἡ ἀποκορύφωση τῶν φονταμενταλιστικῶν τάσεων καί ἀπό τίς δύο πλευρές, κυρίως ὅμως ἀπό τόν ἰσλαμικό χῶρο. Ἂν συσχετίσουμε τήν προοπτική ἱδρύσεως μιᾶς τέτοιας Κατευθύνσεως μέ αὐτά πού συνέβησαν προσφάτως στήν Γαλλία καί στίς ἄλλες χῶρες, καθώς καί μέ αὐτά πού συμβαίνουν τά τελευταῖα χρόνια ἀπό τό λεγόμενο «Ἰσλαμικό Κράτος» σέ συνανθρώπους μας καί δή σέ Χριστιανούς στήν Ἀνατολή, πιστεύουμε ὅτι στό τέλος ἡ δημιουργία ἑνός τέτοιου «μορφώματος» στό Θεολογικό Τμῆμα θά καταλήξει νά γίνει ἡ «φωλιά», ὅπου θά «ἐκπαιδεύονται» μέσα σέ μία Ὀρθόδοξη Σχολή, αὐτοί οἱ ὁποῖοι θά πολεμήσουν στή συνέχεια τούς Ὀρθοδόξους. Οἱ ἰδέες πού θά κυοφοροῦνται ἐκεῖ θά διακινοῦνται καί πρός τό ἐξωτερικό, ἀλλά θά δημιουργοῦν προβλήματα καί μέσα στήν Σχολή!

Καί τό μεγάλο πρόβλημα τελικά ἐγκειται στό ὅτι θά διακυβεύεται ἡ ἀσφάλεια καί ἡ προστασία καί τῶν ἴδιων τῶν φοιτητῶν! Διότι ποιός εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος θά μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει τίς ἰσορροπίες ἀνάμεσα στίς ἀντίρροπες δυνάμεις, πού θά ἀναπτυχθοῦν στόν χῶρο αὐτόν; Ἐπιπλέον, ὑπάρχει καί τό πανεπιστημιακό ἄσυλο καί δέν θά μπορεῖ νά ἐπέμβει οὔτε ἡ Ἀστυνομία, οὔτε ἡ Πολιτεία! Ὅταν ὑπάρχει τό Κράτος, πού δέν μπορεῖ σύμφωνα μέ τόν νόμο νά ἐπέμβει στά κατά καιρούς ἐπεισόδια πού γίνονται ἐντός τοῦ Πανεπιστημιακοῦ χώρου, πῶς θά ἐπέμβει, ὅταν ὁ ἰσλαμιστής θά δημιουργήσει προβλήματα; Νομίζω πώς εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀντιμετωπισθοῦν τέτοια προβλήματα. Θεωρῶ ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνο αὐτό τό θέμα.

Ἕνα δεύτερο σημεῖο στό ὁποῖο θά ἤθελα νά σταθῶ, τό ὁποῖο συνιστᾶ τήν δεύτερη συνέπεια, εἶναι τό γεγονός ὅτι δέν εἶναι θεολογικά ὀρθόν στό ἕνα Τμῆμα νά διδάσκεται ἡ Ὀρθόδοξη Θεολογία, ἔτσι ὅπως τήν σπουδάσαμε, τήν γνωρίσαμε καί τήν διδάσκουμε ὅλοι μας, εἴτε ὡς Καθηγητές τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, εἴτε ὡς Καθηγητές τῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, εἴτε ὡς Ἐπίσκοποι προερχόμενοι ἀπό αὐτές τίς Ὀρθόδοξες Θεολογικές Σχολές καί στό ἄλλο νά διδάσκεται τό Ἰσλάμ. Δέν μπορεῖ νά συνυπάρξει ὁ ἀγιοπατερικός λόγος, ὁ πλοῦτος τῆς Πατερικῆς-Ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης καί ἡ Ὀρθόδοξη Θεολογία, ἡ ὁποία γιά μᾶς εἶναι ἡ μοναδική Ἀλήθεια πού διδάσκουμε στόν κόσμο, ἡ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ μας, μέ μιά ἄλλη «θεολογία». Ἄλλωστε τό Ἰσλάμ εἶναι περισσότερο ἕνα δικαϊκό σύστημα, παρά μία καθ' ὁλοκληρίαν θρησκευτική ἔκφραση κάποιου ἀνθρώπου. Διαβάζοντας κανείς τό ἴδιο τό Κοράνι, διαπιστώνει ὅτι ἐπιδιώκεται ἀπό τήν ἀρχή ἕως τέλος ἡ ἐξασφάλιση τῆς δικαιοσύνης μέ ἕνα αὐστηρό τρόπο. Ἂς μή ξεχνᾶμε ἐπιπλέον ὅτι ἡ λέξη «ἰσλάμ» σημαίνει ὑποταγή! Ὑποταγή στόν Ἀλλάχ. Αὐτή εἶναι ἡ βασική ἐντολή τοῦ Κορανίου. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά στόν Χριστιανισμό, ἡ βασική ἐντολή εἶναι ἡ ἀγάπη. Πῶς μπορεῖ νά φαντασθεῖ κάποιος τήν συνύπαρξη τῆς ἀγάπης καί τῆς ὑποταγῆς-βίας; Ἡ ἀγάπη καί ἡ βία ἀποτελοῦν δύο ἀντιφατικές θεολογικές ἐκφράσεις-θέσεις, οἱ ὁποῖες θά δημιουργήσουν πολλαπλές συγκρούσεις καί σέ ἐπιστημονικό ἐπίπεδο.

Θέλει νά κάνει ἡ Πολιτεία Κατεύθυνση Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν; Ἂς τήν κάνει σέ ἕνα ἄλλο Τμῆμα. Ὄχι ὅμως μέσα στήν Ὀρθόδοξη Θεολογική Σχολή! Γιατί πρέπει νά μείνει ΟΡΘΟΔΟΞΗ ἡ Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης.

Ἡ τρίτη συνέπεια ἔχει κοινωνιολογικές προεκτάσεις. Ζοῦμε σέ μία ὀρθόδοξη χώρα-κατά 97% σύμφωνα μέ τά στατιστικά στοιχεῖα στήν πατρίδα μας-καί ἔχουμε μία Ὀρθόδοξη Θεολογική Σχολή, τήν ὁποία εὐλαβοῦνται καί τιμοῦν πολλοί ξένοι ἐπιστήμονες καί ἄλλων δογμάτων (προτεσταντισμοῦ, ρωμαιοκαθολικισμοῦ κ.λ.π.) πού ἔρχονται καί μαθαίνουν τήν Ὀρθοδοξία ἤ ἀκοῦνε γιά αὐτήν καί θεωροῦν ὅτι ἔχουμε ἕνα πολύτιμο θησαυρό. Λοιπόν, ἐρχόμαστε τώρα ἐμεῖς αὐτόν τόν θησαυρό, τόν ὁποῖον διαχέουμε μέσα ἀπό τίς Σπουδές μας καί μέσα ἀπό τήν διδασκαλία μας στήν κοινωνία, νά τόν ἀμφισβητήσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι! Καί πέρα ἀπό τόν ἐπιστημονικό χῶρο, τόν θεολογικό, ἐρχόμαστε νά τόν ἀμφισβητήσουμε καί στήν κοινωνία μας. Γιατί φαντασθεῖτε πώς σέ βάθος χρόνου θά ὑπάρξουν γενιές, οἱ ὁποῖες αὐτά πού πιστεύουμε ἐμεῖς σήμερα καί γιά τά ὁποῖα ἀγωνιζόμαστε, θά τά βλέπουν σάν ἕνα παραμύθι. Σάν ἕνα μῦθο, ὁ ὁποῖος πέρασε κάποτε στήν ἱστορία καί δέν εἶχε καθόλου τήν ἀξία καί τήν σπουδαιότητα αὐτήν πού ἐμεῖς προβάλλουμε σήμερα. Κι αὐτό, γιατί θά ὑπάρξει ἕνας πνευματικός ἐρμαφροδιτισμός, μία πολυθρησκειακή ἐξίσωση τῶν πάντων, ὥστε δέν θά μπορεῖ ὁ καθένας νά διακρίνει τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα, γεγονός πού θά δημιουργήσει πολλαπλά προβλήματα καί στήν συνύπαρξη τῶν ἀνθρώπων μέσα στήν κοινωνία, ὄχι μόνο τῶν ἀλλόθρησκων, ἀλλά καί τῶν ἴδιων τῶν ὁμόθρησκων, τῶν Ὀρθοδόξων.

Ἐρώτηση:

-Πῶς ἑρμηνεύετε τήν στάση ὀρθοδόξων Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πρωτοστατοῦντος τοῦ κ. Σταμούλη, νά ψηφίσουν τήν διδασκαλία τοῦ αἱρετικοῦ Ἰσλάμ στήν Θεολογική Σχολή;

Ἀπάντηση:

-Ἀναλογιζόμενος ὅλους αὐτούς, μέ πολλούς ἀπό τούς ὁποίους ὑπῆρξα καί συμφοιτητής μέ μιά διαφορά δύο ἤ τριῶν ἐτῶν καί στό ἴδιο ἔτος, πρίν ἀπό ἀρκετά χρόνια, μοῦ γεννήθηκε μία ἀπορία. Τότε, ὅταν σπουδάζαμε-καί τό διδάσκουμε κι ἐμεῖς στά Σχολεῖα μας σήμερα-μᾶς ἔλεγαν οἱ διδάσκαλοι μας, οἱ Καθηγητές μας, τήν ἐποχή ἐκείνη, ὅτι παρέλαβαν μιά παρακαταθήκη ἀπό τούς προκατόχους καί εἶχαν μιάν εὐθύνη, αὐτήν τήν παρακαταθήκη τήν πνευματική, τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, νά τήν διατηρήσουν ἀνόθευτη καί συγχρόνως νά τήν μεταλαμπαδεύσουν σέ ἐμᾶς ἐκείνη τήν ἐποχή καί δι' ἡμῶν μέ βάση τήν διαδοχή, νά γίνει ἡ διάδοση τῆς Πίστεώς μας στίς ἑπόμενες γενιές. Πῶς μποροῦν αὐτοί οἱ νέοι Θεολόγοι τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος Θεσσαλονίκης νά ἀντιπαρέλθουν τόν λόγο, τόν πνευματικό λόγο, τῶν μεγάλων Διδασκάλων πού γνωρίσαμε τήν ἐποχή ἐκείνη-καί θά τολμήσω νά ἀναφέρω δύο-τρία ὀνόματα τῶν Καθηγητῶν πού γνώρισα ἐγώ, ὅπως τόν κ. Γ. Μαντζαρίδη, τόν κ. Β. Γιούλτση, τόν κ. Ἰ. Κογκούλη, τόν μακαριστό Δ. Τσάμη-καί νά προσπαθοῦν ἐπιπλέον νά δημιουργήσουν ἕνα ἐντελῶς διαφορετικό «θεολογικό, θολό τοπίο» μέσα στήν Ὀρθόδοξη Θεολογική Σχολή καί δή τῆς Θεσσαλονίκης; Ἔχω ὅμως καί ἕνα ἐρώτημα: ποιά εἶναι ἡ στοχοθεσία τους τελικά; Γιατί δέν ἐνδιαφέρονται κατά τόν ἴδιο τρόπο νά ἐνδυναμώσουν ἀκόμα περισσότερο τήν Ὀρθόδοξη Πίστη καί τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι Λόγος ἀγάπης καί Λόγος πραότητας καί ἠρεμίας μέσα στόν κόσμο, ἡ ἐφαρμογή τοῦ ὁποίου θά ἐπιλύσει ὅλα αὐτά τά προβλήματα, τά ὁποῖα μᾶς ἀπασχολοῦν;

Νὰ μὴ στηριζώμεθα εἰς τὰ χρήματα

Λέγει ὁ Κύριός μας: «μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σής καὶ βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι» (Ματθ. στ΄ 19). Δηλαδὴ μὲ ἁπλὰ λόγια μᾶς λέγει ὁ Κύριος νὰ μὴ μαξεύουμε θησαυροὺς στὴ γῆ, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ φθορὰ τῆς σαπίλας ἢ τῆς σκουριᾶς ἐξαφανίζουν καὶ ὅπου κλέπτες ἀνοίγουν τοὺς τοίχους τῶν θησαυροφυλακίων καί τά κλέβουν. Διότι ὁ θησαυρὸς ὁ ὑλικὸς φθείρει καὶ καταστρέφει τὴν ψυχή. Ἀλλὰ «θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ» (Ματθ. στ΄ 20). Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ θησαυροί; Εἶναι ὁ Θεὸς καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας του.

* * *

Ἔλεγε κάποιος σύγχρονος Πατέρας ὅτι κάποιος πολὺ πλούσιος στὴν ζωή του δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ τὴν ψυχή του καὶ γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἀγιότητας. Φρόντιζε μόνον πῶς νὰ συγκεντρώση χρήματα πολλὰ καὶ πράγματι συγκέντρωσε. Ἀρρώστησε ὅμως πρὸς θάνατον. Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ προσφέρουν καμμιὰ βοήθεια. Ὁ θάνατος ἔφθασε ἀκάθεκτος. Ἐζήτησε τότε νὰ τὸν φέρουν στὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχε τὸ χρηματοκιβώτιο μὲ τὰ χρήματά του. Τοὺς εἶπε νὰ τοῦ τὸ ἀνοίξουν. Τὸ ἄνοιξαν καὶ ἐκεῖνος σήκωσε τὰ χέρια του καὶ φασκέλωσε τὰ χρήματά του λέγοντας: «Αὐτὸ σᾶς χρειάζεται, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε καίτοι ἐγὼ σᾶς δούλεψα μιά ζωή.

* * *

Διαβάζουμε στὸν Εὐεργετινὸ (Γ΄ σελ. 272): Ὑπῆρχε κάποιος κηπουρός, ὁ ὁποῖος ὅ,τι μάζευε ἀπὸ τὴν ἐργασία του τὸ ἔδινε ἐλεημοσύνη, κρατώντας μόνον ὅτι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ ζήση. Κάποτε ὁ διάβολος τοῦ ἔβαλε λογισμὸ, γιὰ νὰ μαξέψη χρήματα νὰ τὰ ἔχη γιὰ τὰ γηρατειά του. Πράγματι γέμισε μία στάμνα κέρματα.

Τί συνέβη ὅμως μετὰ ἀπὸ αὐτό;

Ἀρρώστησε καὶ σάπισε τὸ πόδι του καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ δαπανήση ὅλα τὰ χρήματα χωρὶς νὰ ὠφεληθῆ καθόλου. Ἕνας δὲ γιατρὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς γιατροὺς, ποὺ ἐπισκέφθηκε, τοῦ λέγει. Ἐὰν δὲν κοπῆ τὸ πόδι σου, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ σαπίση. Ἔτσι ἀπεφάσισαν τὴν ἑπόμενη ἡμέρα νὰ κόψη τὸ πόδι του. Τὴν προηγούμενη νύκτα ὅμως, τῆς ἡμέρας ποὺ ἦταν νὰ γίνη ἡ ἐγχείρηση, σκεφτόταν τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς του καὶ μετανόησε γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία του, ἐξαιτίας τῆς ὁποίας συγκέντρωνε χρήματα, καὶ δὲν ἔκανε ἐλεημοσύνες, ὅπως πιὸ μπροστὰ καὶ στήριξε τὶς ἐλπίδες του στὸ χρῆμα καὶ ὄχι στὸν Θεό, ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ στεναγμοὺς καὶ νὰ λέγη μὲ δάκρυα:

Κύριε θυμήσου τὶς λίγες ἐλεημοσύνες, ποὺ ἔκανα, ποὺ εἶναι ἀνάξιες λόγου, καὶ περισσότερο θυμήσου Κύριε τὴν ἀγαθότητά Σου, τῶν ἀπείρων Σου οἰκτιρμῶν. Συγχώρεσέ με γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία μου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας τιμωροῦμαι καὶ ἐλέησόν με, ὄχι ὅτι τὸ ἀξίζω, ἀλλά, κατὰ τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεός Σου. Μόλις εἶπε αὐτὸ μὲ πόνο, παρουσιάζεται Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει: «Ποῦ εἶναι τὰ κέρματα ποὺ συγκέντρωσες; Τί ἔγινε ἡ σκέψη ποὺ ἔκανες νὰ ἀντιμετωπίσης τὰ γηρατειά σου καὶ τὶς ἀσθένειές σου;» Καὶ ὁ κηπουρὸς συγκινημένος εἶπε: «Ἁμάρτησα, Κύριε, συγχώρεσέ με. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν θὰ ξανα-ολιγοπιστήσω». Τότε ὁ Ἄγγελος ἄγγιξε τὸ σάπιο πόδι καὶ ἀμέσως ἔγινε καλά. Πρωϊ- πρωϊ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ δουλειά. Ὅταν ἦλθε ὁ γιατρὸς τὸ πρωὶ νὰ κόψη τὸ πόδι καὶ εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα, δόξασε τὸν Θεὸ γι' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄8–15, ζ΄1–5, 47-60
Εὐαγγέλιον: Ματθ, β΄13 - 23
Ἦχος: πλ. α΄.– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Πρωτομάρτυς διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ

Τὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ ἀκούσουμε στὴν λατρευτική μας σύναξη εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ἑορτὴ καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου. Μιᾶς ἡρωικῆς μορφῆς τῆς Πίστεως, ποὺ συγκλονίζει κάθε ἕνα ποὺ θὰ μελετήσει τὸν ζῆλο του, τὴν ἐμπνευσμένη του ὁμολογία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔνδοξο μαρτύριό του γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, θεοπνεύστως, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἄριστο χειρισμὸ τῆς γραφίδος του, περιγράφει τὰ γεγονότα, τόσο στὴν οὐσία τους, ὅσο καὶ στὶς "λεπτομέρειες", ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ φάσμα τί ἐστὶ ἀληθινὴ πίστη, τί φωτισμὸς καὶ ποία ἡ κορυφὴ τῆς θεώσεως.

Τί καρδιά, ἀλήθεια, ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔπαλλε μέσα στὰ νεανικὰ στήθη τοῦ Στεφάνου; Ἕνα ἡφαίστειο πάντοτε ἐνεργό, ποὺ σκορποῦσε τὴν εὐλογία τῆς πίστεως καὶ τὴν τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας!

"Πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως" ἦταν ὁ Στέφανος, μᾶς πληροφορεῖ τὸ ἱερὸ κείμενο. Γι' αὐτὸ ὅταν οἱ Χριστοκτόνοι προσπάθησαν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν καὶ νὰ ἀντικρούσουν τὰ ἀκατάβλητα ἐπιχειρήματά του, "οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει". Δηλαδή, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἔνθεη σοφία του καὶ στὴν δύναμη τοῦ Πνεύματος, μὲ τὴν ὁποία ὁμιλοῦσε καὶ περιέγραφε ἐκεῖνα ποὺ ὡς ἀποκάλυψη ἔβλεπαν οἱ τῆς διανοίας του ὀφθαλμοί.

Ἡ ἀπολογία του ἦταν μία ὁμιλία-ὁμολογία, ποὺ χαρακτηριζόταν ἀπὸ ἔνθεο ζῆλο, ἀπὸ ἀτράνταχτες ἱστορικὲς καὶ θεολογικὲς ἀλήθειες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐστηρὸ ἔλεγχο πρὸς τοὺς "σκληροτράχηλους" καὶ ἀπεριτμήτους τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν" Ἰουδαίους.

Ναί, ὁ Πρωτομάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποδεικνύει ξεκάθαρα πώς, ὅταν ἔρχεται ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς ἀληθείας, ἡ ὁμολογία μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ξεκάθαρη. Οἱ περιστροφὲς καὶ ἡ συγκάλυψη πτυχῶν τῆς ἀληθείας δὲν χαρακτηρίζει τοὺς αὐθεντικοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἰδίως τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πολιτικὴ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπεται σὲ ἄλλους χώρους, ὡς τέχνη τοῦ "ἐφικτοῦ", ὅμως στὰ τῆς πίστεως εἶναι ὅ,τι χειρότερο μπορεῖ νὰ ὑπάρξει, τόσο γι' αὐτὸν ποὺ τὴν μετέρχεται, ὅσο καὶ γιὰ κείνους ποὺ ἠδέως τὸν ἀκούουν καὶ ἀποδέχονται.

Ἀλλ' ἂς σταθοῦμε καὶ πάλι μπροστὰ στὸν Πρωτομάρτυρα. Στολισμένος μὲ ἔξοχα χαρίσματα, ὄχι μόνο ἐκήρυσσε εὐθαρσῶς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνο ἀποδείκνυε μὲ τὸν ζωντανό του λόγο ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καὶ ὁ προκατηγγελμένος ἐκ τῶν προφητῶν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως "ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ". Ἦταν ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος, ποὺ ὅλοι οἱ ἀντιθέμενοι Ἑβραῖοι ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀντισταθοῦν στὸ διάβα του. Ἀκτινοβολοῦσε τέτοια μυστικὴ δύναμη, ποὺ κατέπλησσε κι ἔκανε ὅλους νὰ σιωποῦν καὶ νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι. Αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ Ἀποστολικὸ κείμενο, ἐὰν μελετηθεῖ ἐπισταμένως, φανερώνει τὶς δύο ἄκρως ἀντίθετες καταστάσεις. Τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐκφράζει ὁ Στέφανος, καὶ τὸ μῖσος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἱερατείου, ποὺ ἀρνεῖται νὰ δεῖ κατάματα τὴν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τόσο δυναμικὰ ἔκανε τὰ πρῶτα Της βήματα.

Ἐὰν τώρα θελήσουμε νὰ σταθοῦμε σὲ ἕνα σημεῖο ἀπὸ τὰ πολλὰ φωτεινὰ ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ θαυμαστὴ προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτὸ εἶναι ἡ ὁμολογία. Μάλιστα, τὸ πνεῦμα τῆς ὁμολογίας ὀφείλουμε νὰ ἐγκολπωθοῦμε μὲ κάθε συνέπεια. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι, χωρὶς δισταγμό, ὅπου καὶ ὅταν χρειάζεται, ἀλλὰ καὶ μετὰ διακρίσεως, θὰ πρέπει νὰ δίνουμε τὴν ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας.

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία θὰ εἶναι κατορθωτὴ καὶ δυνατή, ἐὰν πρῶτα ἔχουμε γίνει δοχεῖα τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔχουμε φυγαδεύσει ἀπὸ τὴν καρδία μας τὸν φόβο τῶν συνεπειῶν. Διότι, ἐὰν ὁ πιστὸς ὑπολογίζει τί θὰ κοστίσει καὶ πόσο κατὰ κόσμον θὰ βγεῖ ζημιωμένος ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῆς Πίστεώς του, τότε ὄχι μόνο ὁμολογία αὐθεντικὴ δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξει, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ σιωπήσει ἀντὶ νὰ ὁμολογήσει καὶ ὑπάρχει καὶ ὁ κίνδυνος, μαζὶ τὴν "σιωπὴ τῶν ἀμνῶν" νὰ ἀκολουθήσει καὶ ἡ διαστροφὴ τῆς ἀληθείας. Ἡ πραγματικότητα τῆς κάθε ἐποχῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἀποκαλύπτει τόσο φωτεινὰ ὁμολογιακὰ παραδείγματα, ὅσο καὶ μελανὲς σελίδες, ποὺ ἔχουν καταχωρηθεῖ ἀπ' ὅσους τὶς ἔγραψαν ὡς παραδείγματα πρὸς ἀποφυγήν.

Ὅλοι βεβαίως οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας χρειάζεται νὰ ἔχουν ξεκαθαρίσει στὴ συνείδησή τους ὅτι κάποια στιγμὴ θὰ χρειαστεῖ νὰ ὁμολογήσουν. Ὅμως, πολὺ περισσότερο ὀφείλουν τοῦτο νὰ τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀναμένουν καὶ νὰ τὸ πραγματοποιοῦν, οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας κληρικοί μας καὶ οἱ μοναχοί, ποὺ ἀποτελοῦν καὶ τὰ ἐπίλεκτα μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Στέφανος ὑπέγραψε τὴν πίστη του καὶ τὴν ὁμολογία του μὲ τὸ αἷμα του, ποὺ ἐπέφερε ὁ λιθοβολισμός του. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴ τὴν ὑπογραφὴ ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο, μεγαλειῶδες: Καθὼς οἱ πέτρες σφύριζαν σὰν πυκνὸ χαλάζι στὸν ἀέρα καὶ κτυποῦσαν τὸ μαρτυρικὸ σῶμα, ὁ Πρωτομάρτυρας ἄνοιξε τὰ χέρια, ὕψωσε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: "Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμα μου". Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες στιγμές, ἀνεφώνησε: "Κύριε, μὴ στήσεις αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. "Και τοῦτο εἰπών, ἐκοιμήθη".

Ναί, οἱ μάρτυρες τῆς Πίστεως ἀκολουθοῦν σὲ ὅλα τ' ἀχνάρια τοῦ Διδασκάλου...

Ἀδελφοί μου, ποτὲ ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Ἁγίων Μαρτύρων! Ὁ σημερινὸς κουρασμένος κόσμος, οἱ ἄνθρωποι ποὺ παλεύουν μέσα στὰ πάθη, στὴν ἀθεΐα καὶ στὴν μαύρη ἀπογοήτευση τῆς ἀπελπισίας, ἀπὸ κάπου περιμένουν νὰ πιαστοῦν. Γιὰ νὰ σταθοῦν, νὰ ἀνορθωθοῦν καὶ νὰ βαδίσουν. Καὶ αὐτὸ τὸ "κάπου" δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Χριστό, τὴν Πίστη καὶ τὴν Ἐλπίδα πρὸς τὸν Ὁποῖο, πρέπει νὰ τὶς δώσει στὸν κόσμο ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν τέκνων Της.

Ἡ εὐλογημένη Ὁμολογία σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν Εὐαγγελικὸ τρόπο ζωῆς καὶ τὴν Πατερικὴ διάκριση δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ὑπάρχει μέσα στὴν ζωή καὶ διαδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ διακρίνουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἀρκεῖ νὰ ψάξουν λίγο περισσότερο.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, πιστοὶ στὴν κλήση τῆς Ἐλπίδος καὶ μέσα στὸ φῶς τῆς χάριτος, Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀποτελοῦν, πρέπει νὰ ἀποτελοῦν, τὴν ἡρωικὴ προφυλακὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας. Καὶ οἱ ὁπαδοί του "ὡς ἐσφραγμένου Ἀρνίου" ἐπιβάλλεται καὶ σήμερα μὲ θάρρος καὶ χάρι νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως. Καὶ ἂν χρειασθεῖ, νὰ φθάσουν νὰ σφραγίσουν μὲ τὸ αἷμα τους τὴν πίστη τῶν πατέρων τους.

Ἀμήν.

**Ἀρχιμ. Ἰωὴλ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀνταγωνιστικότης: Κίνητρον ἀναπτύξεως ἢ αἰτία πολέμου;

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἐπικρατήσει ἡ εὐρεῖα χρήση καὶ ἡ ἐξιδανίκευση τοῦ ὅρου "ἀνταγωνιστικότητα" εἰδικὰ σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Πάνω σὲ αὐτὸν τὸν ὅρο στηρίζονται καὶ ἀναπτύσσονται πολλὲς οἰκονομικὲς θεωρίες ἀλλὰ καὶ ἀνυπόστατες δικαιολογίες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξωραΐσουν τὴν παγκόσμια δεινὴ οἰκονομικὴ πραγματικότητα. Ἰδιαίτερα στὴν Πατρίδα μας τελευταῖα εἶναι πολὺ συχνὴ ἡ χρήση αὐτῆς τῆς λέξεως, χωρὶς ὡστόσο νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἐπαρκεῖς ἐξηγήσεις καὶ τὶς ἀπαραίτητες διευκρινήσεις.

Σκοπὸς τῆς παρούσης στήλης δὲν εἶναι ἁπλῶς νὰ φωτίσει μὲ κριτικὴ διάθεση τὰ πολιτικὰ δρώμενα, ἀλλά, κυρίως, νὰ διερευνήσει μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας τὶς συνέπειες καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ εἶχαν ἐνέργειες ποὺ ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὴν σημερινὴ πραγματικότητα.

Ἂν ἀνατρέξουμε, λοιπόν, στὶς μαρτυρίες τῆς πραγματικότητος ποὺ βίωναν οἱ ἄνθρωποι πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰώνα, 101 χρόνια γιὰ τὴν ἀκρίβεια, θὰ διαπιστώσουμε πὼς ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη βρισκόταν στὴν κορύφωσή της. Ὅπως παραδέχεται ἀκόμα καὶ ὁ Βρεττανὸς ἐκδότης–δημοσιογραφος ἐπικεφαλῆς τῶν οἰκονομικῶν σχολιασμῶν τῶν Financial Times καὶ ἕνας ἐκ τῶν πλέον φανατικῶν "ὑπηρετῶν" καὶ ὑπερασπιστῶν τῆς "νέας παγκοσμιοποιημένης οἰκουμενιστικῆς πραγματικότητος", Martin Wolf , ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκονομιῶν ἦταν ἡ αἰτία τοῦ Μεγάλου Πολέμου ἢ ἀλλιῶς τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ὁ Wolf γράφει πὼς «τὸ 1913 ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἦταν τὸ οἰκονομικὸ καὶ τὸ πολιτικὸ κέντρο τοῦ πλανήτη. Παρῆγε τὸ ἕνα τρίτο τῆς διεθνοῦς παραγωγῆς, ὅπως καὶ νὰ τὸ μετροῦσε κανείς. Οἱ Εὐρωπαϊκὲς αὐτοκρατορίες ἤλεγχαν τὸ μεγαλύτερο κομμάτι τοῦ κόσμου, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα. Οἱ Εὐρωπαϊκὲς ἐπιχειρήσεις κυριαρχοῦσαν στὸ παγκόσμιο ἐμπόριο καὶ στὸν χρηματοπιστωτικὸ τομέα. Μολονότι οἱ ΗΠΑ κατεῖχαν ἤδη τὴ μεγαλύτερη ἐνιαία ἐθνικὴ οἰκονομία, παρέμεναν περιφερειακὴ δύναμη.

Ἡ ἀντιπαλότητα ἀνάμεσα στὶς Εὐρωπαϊκὲς αὐτοκρατορίες διέλυσε ἐκεῖνον τὸν κόσμο. Ὁ πόλεμος ὁδήγησε στὴν Ρωσικὴ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς λογικὴ συνέπεια στὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση. Μετέφερε τὴν ἰσχὺ στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἄφησε τὴν παγκόσμια οἰκονομικὴ σταθερότητα στὸ ἔλεος τῶν ΗΠΑ, ποὺ εἶχαν γίνει μέχρι τότε ὁ βασικὸς πιστωτὴς στὸν πλανήτη. Ἀποδυνάμωσε ἐσκεμμένα τὶς παλαιὲς αὐτοκρατορικὲς δυνάμεις. Κατέστρεψε τὴν Εὐρωπαϊκὴ αὐτοπεποίθηση».

Ὁ Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ἦταν μία γενικευμένη σύγκρουση τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ποὺ διήρκεσε τέσσερα χρόνια, ἀπὸ τὶς 28 Ἰουλίου τοῦ 1914 μέχρι τὶς 11 Νοεμβρίου 1918, στοιχίζοντας τὴν ζωή σὲ περίπου 18,6 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, στρατιῶτες καὶ πολίτες. Πρὶν τὸ ξέσπασμά του, ὡστόσο, τίποτε δὲν μαρτυροῦσε τὸ τί ἔμελε νὰ ἐπακολουθήσει. Ἡ οἰκονομία φαινόταν νὰ ἔχει ἐνδυναμωθεῖ μετὰ ἀπὸ τὴ Μεγάλη Ὕφεση τοῦ 1870-1880, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τεχνολογία ἔκαναν ἅλματα καὶ ἡ κυριαρχία τῶν Εὐρωπαίων ἀπλωνόταν σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο κάνοντας τοὺς ἀλαζόνες Εὐρωπαίους νὰ πιστεύουν πὼς ἡ Belle Epoque (ἡ Ὡραία Ἐποχὴ) θὰ διαρκοῦσε γιὰ πάντα.

Ὁ πόλεμος δὲν φαινόταν πὼς εἶχε θέση μέσα σὲ αὐτὸν τὸν "ὀνειρικὸ παράδεισο". Τὸ 1910 ὁ Sir Ralph Norman Angell κυκλοφόρησε ἕνα βιβλίο μὲ τίτλο «The Great Illusion» (Ἡ Μεγάλη Ψευδαίσθηση), ὅπου προανήγγειλε μὲ ἀλαζονικὸ τρόπο τὸ ὁριστικὸ τέλος τῶν πολέμων, ὑποστηρίζοντας πὼς οἱ ἐνδοευρωπαϊκὲς διεθνεῖς συναλλαγὲς ἔχουν καταστήσει πλέον καθαρὴ παραφροσύνη γιὰ τὶς ἄρχουσες τάξεις τὸν πόλεμο. Οἱ Βρετανοὶ βιομήχανοι δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον νὰ βομβαρδίσουν τὶς θυγατρικές τους στὴ Γαλλία. Οἱ Γάλλοι τραπεζίτες δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ ἀνατινάξουν τὰ μεγάλα ἔργα ποὺ χρηματοδότησαν στὴ Γερμανία καὶ νὰ χάσουν ἔτσι τοὺς τόκους καὶ τὰ κεφάλαιά τους.

Ὅμως δὲν ἦταν μόνο οἱ φιλελεύθεροι ποὺ ἀντιμετώπιζαν μὲ τόση ὑπέρμετρη αἰσιοδοξία καὶ τόση ἀλαζονικὴ βεβαιότητα τὸ μέλλον. Τὸ πνεῦμα τῆς Belle Epoque εἶχε ἐπηρεάσει καὶ τὴν ἀριστερά, ἀποδεικνύοντας πὼς τὰ Δυτικὰ πολιτικὰ συστήματα δὲν ἔχουν οὐσιαστικὲς διαφορὲς μεταξύ τους παρὰ τὴν ὅποια ἰδεολογία προτάσσουν ὡς κάλυμμα. Ἡ αἴσθηση ὅτι ὁ κόσμος «πήγαινε μπροστὰ» καὶ θὰ συνέχιζε νὰ πηγαίνει μπροστὰ γιὰ πάντα εἶχε γίνει βαθιὰ πεποίθηση ἀκόμα καὶ τῶν ἐπικεφαλῆς τῶν σοσιαλδημοκρατικῶν κομμάτων ποὺ εἶχαν σὰν στόχο καὶ ἐπιδίωξη τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Ὁ Karl Johann Kautsky , γνωστὸς καὶ ὡς ὁ "Πάπας τοῦ Μαρξισμοῦ", εἶχε ἀναπτύξει μία θεωρία παραπλήσια μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ Sir Ralph Norman Angell. Ὁ Kautsky ἰσχυριζόταν πὼς «ὁ παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμὸς ὁδηγεῖται σιγὰ-σιγὰ σὲ ἕνα στάδιο "ὑπεριμπεριαλισμοῦ" γιατί τὰ συμφέροντα τῶν καπιταλιστῶν ἐξυπηρετοῦνται πιὰ πολὺ καλύτερα μέσα ἀπὸ τὴν συνένωση καὶ τὴν διεθνῆ συνεργασία παρὰ ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸ καὶ τὸν πόλεμο».

Ἀκόμα καὶ λίγο πρὶν τὸ ξέσπασμα τοῦ Μεγάλου Πολέμου, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1914 ὅταν ἡ Αὐστρία εἶχε πλέον κηρύξει τὸν πόλεμο στὴν Σερβία, ὅπως γράφει ὁ Βρετανὸς Μαρξιστὴς ἱστορικὸς Eric John Ernest Hobsbawm , οἱ ἡγέτες τῶν σοσιαλιστικῶν κομμάτων «ἦταν πεπεισμένοι ὅτι ἕνας γενικευμένος πόλεμος ἦταν ἀδύνατος καὶ πὼς σίγουρα θὰ βρισκόταν κάποια εἰρηνικὴ λύση στὴν κρίση». Ἐπὶ πλέον, ἕνας μαρξιστὴς πολιτικός, ὁ Αὐστριακὸς Victor Adler , δήλωνε ἀλαζονικὰ στὶς 29 Ἰουλίου τοῦ 1914 πὼς «Ἐγὼ προσωπικὰ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ γίνει ἕνας γενικευμένος πόλεμος». Ἡ εἰρωνεία εἶναι πὼς τελικὰ ἡ ἱστορία κατέγραψε πὼς αὐτὴ ἡ δήλωσή του εἶχε γίνει μία μέρα ἀφότου εἶχε ἤδη ξεσπάσει ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος!

Οἱ Δυτικοὶ δὲν ἔμαθαν τίποτε ἀπὸ τὰ δεινὰ καὶ τὶς συμφορὲς τοῦ Μεγάλου Πολέμου καὶ μόλις 21 χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν λήξη του ξεκίνησαν τὸν ἀκόμα βιαιότερο καὶ χειρότερο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ποὺ κόστισε τὴν ζωή σὲ περίπου 73 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Οἱ τετραπλάσιες ἀπώλειες τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου σὲ σχέση μὲ τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο φαίνεται πὼς δὲν ἔχουν νουθετήσει τοὺς Δυτικοὺς ποὺ ἐπιμελῶς ἐργάζονται καὶ κατευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὸν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ποὺ ἀναμένεται νὰ ἀφανίσει πολὺ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Τελικὰ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται γιατί, πολὺ ἁπλά, … κανεὶς δὲν τὴν διαβάζει!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/q7t44vw

2. Ὁ Wolf γεννήθηκε στὸ Λονδίνο τὸ 1946. Ὁ πατέρας του Edmund ἦταν Ἑβραῖος Αὐστριακῆς καταγωγῆς καὶ θεατρικὸς συγγραφέας, ποὺ διέφυγε ἀπὸ τὴ Βιέννη στὴν Ἀγγλία πρὶν ἀπὸ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Στὸ Λονδίνο ὁ Edmund συνάντησε τὴν μητέρα τοῦ Wolf, μία ἐπίσης Ἑβραία Ὁλλανδικῆς καταγωγῆς. Ἦταν ἐνεργὸς ὑποστηρικτὴς τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος μέχρι τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1970.

3. Γεννήθηκε στὶς 26 Δεκεμβρίου τοῦ 1872 καὶ πέθανε στὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1967. Ἦταν Ἄγγλος καθηγητής, δημοσιογράφος, συγγραφέας, καὶ μέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μὲ τὸ Ἐργατικὸ Κόμμα. Ὑπηρέτησε στὸ Συμβούλιο τοῦ Βασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Διεθνῶν Ὑποθέσεων, ἦταν στέλεχος τῆς Παγκόσμιας Ἐπιτροπῆς κατὰ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ φασισμοῦ, μέλος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἀβησσυνίας. Χρίσθηκε μὲ τὸν τίτλο τοῦ ἱππότη τὸ 1931 καὶ τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο Nobel Εἰρήνης τὸ 1933.

4. Γεννήθηκε στὴν Πράγα στὶς 16 Ὀκτωβρίου τοῦ 1854 καὶ πέθανε στὸ Ἀμστερνταμ στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1938. Ἦταν Γερμανὸς πολιτικὸς καὶ θεωρητικὸς τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἡγετικὴ μορφὴ τοῦ Γερμανικοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κινήματος καὶ τῆς Β΄ Διεθνοῦς (Σοσιαλιστικὴ Διεθνὴς 1889-1916), ἀρνητὴς τῶν προτύπων ἐξουσίας ποὺ βασίζονταν στὴν θεωρία τοῦ Lenin.

5. Γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 1917, ἀπὸ πατέρα Βρετανὸ Πολωνικῆς καταγωγῆς καὶ μητέρα Αὐστριακὴ Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Πέθανε τὴν 1η Ὀκτωβρίου τοῦ 2012, σὲ ἡλικία 95 ἐτῶν.

6. Γεννήθηκε στὶς 24 Ἰουνίου τοῦ 1852 καὶ πέθανε στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 1918. Ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ Ἐργατικοῦ Κινήματος καὶ ἱδρυτὴς τοῦ Δημοκρατικοῦ Κοινωνικοῦ Κόμματος Ἐργατῶν (SDAP).

Μία πολὺ μεγάλη προσφορὰ τῆς ΠΕΘ εἰς τοὺς Θεολόγους

Ἡ ΠΕΘ προσφέρει στὰ μέλη της ΔΩΡΕΑΝ τὸν τόμο Πρακτικῶν Συνεδρίου γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἕνα βιβλίο ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείπει ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Θεολόγου καθηγητῆ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων ἔχει τὴ μεγάλη χαρὰ νὰ ἀνακοινώσει ὅτι ἀπέστειλε ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ σὲ ὅλους τοὺς συναδέλφους-μέλη της, τὸν τόμο ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τὰ Πρακτικὰ τοῦ πολὺ σημαντικοῦ Πανελλήνιου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου «ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ: ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ-ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ-ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ» (Θεσσαλονίκη 11 - 13 Μαρτίου 2013), ποὺ ἐξέδωσε τὸ Ἐργαστήριο Παιδαγωγικῆς – Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ προσφορὰ πρὸς τοὺς Συναδέλφους/φισσες Θεολόγους καὶ μέλη τῆς ΠΕΘ, ἐπιτεύχθηκε κυρίως, χάριν τῆς εὐγενικῆς χορηγίας δύο ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους καὶ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ εὐχαριστεῖ ὁλοκάρδια:

α) Τὸν ἀξιότιμο καθηγητὴ Παιδαγωγικῆς – Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ καὶ Διευθυντῆ τοῦ ὡς ἄνω Ἐργαστηρίου Παιδαγωγικῆς κ. Ἡρακλῆ Ρεράκη, ποὺ εἶχε τὴν ἰδέα τῆς ὀργάνωσης τοῦ Πανελλήνιου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ὁ καθηγητὴς πραγματοποίησε μαζὶ μὲ τοὺς συνεργάτες του, τὸ προαναφερόμενο Συνέδριο, ἐξέδωσε τὸν πολύτιμο τόμο μὲ τὰ Πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου καὶ παραχώρησε στὴν ΠΕΘ τὰ πνευματικὰ δικαιώματα γιὰ τὴν ἐπανέκδοση τοῦ συγκεκριμένου τόμου.

β) Τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Χρυσόστομο Δ. Καράμπελα, ὁ ὁποῖος ἐκθύμως ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τῆς ἔκδοσης τοῦ τόμου, καθὼς καὶ τῆς ἀποστολῆς του μέσῳ τῶν ΕΛ.ΤΑ, πρὸς ὅλους τοὺς συναδέλφους-μέλη τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων. Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Δ. Καράμπελας, εἶναι Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παλαιᾶς Κοκκινιᾶς Πειραιῶς, Καθηγητὴς Ἀγγλικῆς Φιλολογίας, Πτυχιοῦχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΕΚΠΑ, Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, Διευθυντὴς τῆς Ἔκθεσης Χριστιανικοῦ βιβλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Χατζηκυριακείου Ἱδρύματος Παιδικῆς Προστασίας Πειραιῶς.

Τὰ μὴ μέλη τῆς ΠΕΘ μποροῦν νὰ παραλάβουν τὸν ὡς ἄνω τόμο ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, 3ος ὄροφος, τηλ.: 210-5224180, καθημερινὰ 10:00-14:00μμ), στὴν εἰδικὴ τιμὴ τῶν 20€.

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ΠΕΘ

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς 28ης Νοεμβρίου 2015 ἀπὸ τὴν Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπή, ποὺ ἔγινε στὶς 30-11-2015, τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΠΕΘ συνῆλθε σὲ συνεδρία τὸ Σάββατο 5 Δεκεμβρίου 2015 ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ κ. Κωνσταντίνου Σπαλιώρα καὶ κατόπιν ψηφοφορίας συγκροτήθηκε σὲ σῶμα ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος: Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας. Ἀντιπρόεδρος: Θωμᾶς Ἰωαννίδης. Γενικὸς Γραμματέας: Παναγιώτης Τσαγκάρης. Εἰδικὸς Γραμματέας: Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου. Κοσμήτορας: Λέων - Βάλτερ Μπράνγκ. Ταμίας: Θεοφάνης Τσιγγέλης. Ἔφορος: Ἐπιφάνιος Στόκος. Μέλος: Μπεϊνᾶς Ἰωάννης. Μέλος: Χρῆστος Ψάλτης.

Ὁ Ι.Σ.Κ.Ε. εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ΠΕΘ

Τὴν 8ην Δεκεμβρίου 2015 συνεδρίασε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος. Ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ὑπ. Παιδείας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀρθῶς γίνεται ἀναφορὰ μόνον εἰς τὴν Π.Ε.Θ. καὶ ὄχι εἰς τὸν ΚΑΙΡΟΝ. Συμφώνως πρὸς τὸ lavaron.gr τῆς 10ης Δεκεμβρίου 2015:

«…Μὲ σοβαρὴ καὶ συστηματικὴ ἐπιχειρηματολογία ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν εἶναι προαιρετικὸ, ἀλλὰ ὑποχρεωτικὸ καὶ ἀσφαλῶς ὁμολογιακῆς κατεύθυνσης χιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους μαθητὲς, διότι τὸ Σύνταγμα ἐπιβάλλει θετικὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως μέσω τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ἡ ἀπαγόρευση ἢ νόθευση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, θὰ σήμαινε καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν μας, καθότι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμοῦν τὴν διδασκαλία τῶν Θρησκευτικῶν, ἑνὸς μαθήματος ποὺ ὁδηγεῖ τὸν διδασκόμενο στὴν ἐλευθερη καὶ πέρα ἀπὸ φανατισμοὺς ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας καὶ τῆς θρησκευτικῆς του συνείδησης, ποὺ τόσο ἀνάγκη ἔχουν τὰ παιδιά μας στὴν σημερινὴ δύσκολη ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε.

Γίνεται ἐπίσης ἐκτενὴς καὶ ἐμπεριστατωμένη ἀναφορὰ στὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες καὶ ἡ ἐπιστολὴ καταλήγει μὲ προτάσεις τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸ γιὰ ἕνα πραγματικὸ καὶ φυσικὰ ἐποικοδομητικὸ διάλογο, γιὰ τὴν συγγραφὴ νέων βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, γιὰ ὅλες τὶς βαθμίδες, μὲ καθαρὰ παιδαγωγικὰ καὶ θεολογικὰ κριτήρια, σύμφωνα μὲ τὸ ἀναθεωρημένο Πρόγραμμα τοῦ 2003-2006, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὑπουργείου, μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ΙΕΠ, τῆς ἁρμόδιας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ὁρίζει ὁ Καταστατικός της χάρτης, τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος, τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῆς Πανελλήνιας Ἑνώσεως Θεολόγων».

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΡΑΠΤΗΣ

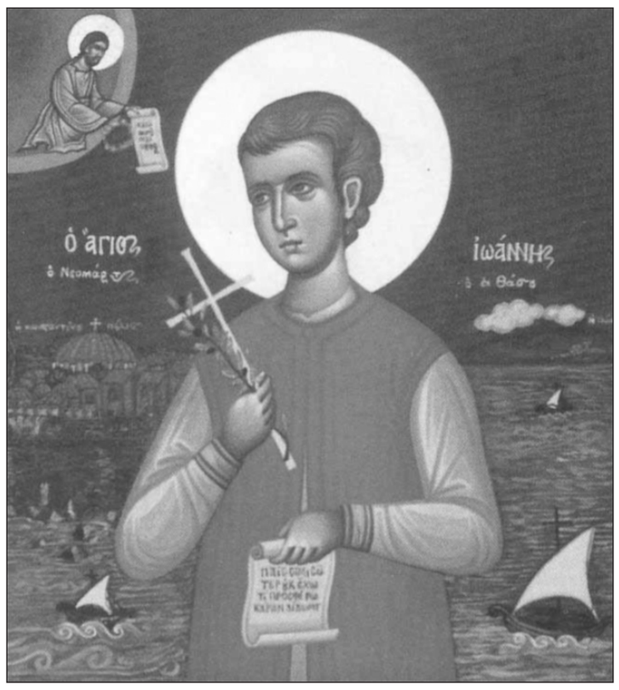

Τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Ράπτου τοῦ ἐκ Θάσου.

Ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, δι' ἀποκεφαλισμοῦ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

«Ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου σκεπάσεις με»

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 16ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

Παρακαλῶ, ἀδελφοί χριστιανοί, νά ἀκούσετε σήμερα τό περιεχόμενο τοῦ 16ου Ψαλμοῦ. Εἶναι δύσκολος ὁ Ψαλμός στήν ἑρμηνεία του, ἀλλά προσπάθησα νά σᾶς τόν ἀποδώσω μέ ἁπλᾶ λόγια.

1. Ὁ ποιητής τοῦ Ψαλμοῦ μας καταδιώκεται ἀπό ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι πραγματικά θέλουν νά τόν καταφάγουν (στίχ. 12) καί νά τόν καταπατήσουν (στίχ. 11). Καί καταφεύγει στόν Θεό, ζητῶντας ἀπ' Αὐτόν τό δίκαιό του, γιατί εἶναι Θεός δικαιοσύνης (στίχ. 1α. 2). Δηλώνει δέ στόν Θεό ὅτι τοῦ ὁμιλεῖ μέ εἰλικρίνεια καί καθαρότητα («οὐκ ἐν χείλεσι δολίοις», στίχ. 1β). Τό ὅτι πραγματικά ὁ ποιητής μας εἶναι δίκαιος καί δέν βαρύνεται μέ τίς κατηγορίες, πού τοῦ ἀποδίδουν οἱ ἐχθροί του, τό γνωρίζει καί ὁ Ἴδιος ὁ Θεός, πού εἶναι καρδιογνώστης καί γνωρίζει λοιπόν καλά τήν ψυχή τοῦ ποιητοῦ (στίχ. 3-4). Γνωρίζει ὁ Θεός τό πόσο ὁ ψαλμωδός μας τόν ἀγαπᾶ, γιατί δέν θέλει νά πορεύεται κατά τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά κατά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Καί γιά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ ποιητής μας λέγει ὅτι «ἐφύλαξε ὁδούς σκληράς» (στίχ. 4). Γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φύλαξε «ὁδούς σκληράς»! Ὡραῖο αὐτό! Δηλώνει δέ ὁ Ψαλμωδός μας ὅτι καί στό μέλλον ἔτσι θέλει νά πορεύεται, γι' αὐτό καί παρακαλεῖ τόν Θεό λέγοντας, «κατάρτισαι τά διαβήματά μου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ὅπως μή σαλευθῶσι τά διαβήματά μου» (στίχ. 5)!

2. Ἔτσι, λοιπόν χριστιανοί μου, συκοφαντούμενος καί διωκόμενος ἄδικα ὁ ποιητής τοῦ Ψαλμοῦ μας καταφεύγει στόν Θεό καί τοῦ ζητάει νά τόν προφυλάξει ἀπό τό ἐχθρικό του περιβάλλον. Τό κάνει δέ αὐτό, γιατί ὁ ποιητής ἐνθυμεῖται ὅτι καί ἄλλοτε βρέθηκε σέ παρόμοια κατάσταση καί ἐπικαλέστηκε τόν Θεό καί Αὐτός τόν βοήθησε («ἐγώ ἐκέκραξα, ὅτι ἐπήκουσάς μου, ὁ Θεός», στίχ. 6). Ἔτσι καί τώρα καταφεύγει στόν Θεό, πού σώζει «τούς ἐλπίζοντας ἐπ' Αὐτόν» (στίχ. 7), καί Τόν παρακαλεῖ νά τοῦ δείξει πλούσια τά ἐλέη Του («θαυμάστωσαν τά ἐλέη σου», στίχ. 7), ἐπειδή καταδιώκεται ἀπό ἀνθρώπους πού εἶναι καί δικοί Του, δηλαδή τοῦ Θεοῦ, ἐχθροί, γιατί πᾶνε κόντρα πρός τό θέλημά Του («ἐκ τῶν ἀνθεστηκότων τῇ δεξιᾷ σου», στίχ. 7). Εἶναι δέ, χριστιανοί μου, πολύ ὡραία ἡ προσευχή τοῦ ποιητοῦ μας στόν Θεό, γιατί Τόν παρακαλεῖ νά τόν φυλάξει «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ» καί νά τόν προστατεύσει ὑπό τήν «σκέπη τῶν πτερύγων Του». «Φύλαξόν με ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με» (στίχ. 8)!

3. Στήν συνέχεια ὁ ποιητής περιγράφει μέ λίγα λόγια τό ποιόν τῶν ἐχθρῶν του καί τό κακό πού θέλουν νά τοῦ κάνουν αὐτοί. Λέει, λοιπόν, γι' αὐτούς ὅτι εἶναι ἀσεβεῖς καί τόν καταθλίβουν («ἀπό προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με», στίχ. 9)· ὅτι εἶναι ἄσπλαγχνοι, γιατί ἔκλεισαν τελείως τά σπλάγχνα τους καί ἐκφράζονται ὑπερφίαλα ἐναντίον του (στίχ. 10). Τόν περικυκλώνουν (στίχ. 9β. 11α), γιά νά τόν συλλάβουν καί νά τόν ξαπλώσουν νεκρό κατά γῆς («ἐκκλῖναι ἐν τῇ γῇ», στίχ.11β). Οἱ ἐχθροί του φέρονται πρός αὐτόν σάν λιοντάρια, πού παραμονεύουν γιά τό θῦμα τους (στίχ. 12). Θέλουν νά τόν καταφάγουν!

4. Τέλος, ὁ ποιητής ζητεῖ ἀπό τόν Θεό τήν τιμωρία τοῦ ἐχθροῦ του. Τολμᾶ νά πεῖ στόν Θεό νά παύσει τήν ἀνοχή Του στούς κακούς καί νά ἐγερθεῖ ἀπό τήν ἀπραξία Του καί νά τούς τιμωρήσει. Αὐτό σημαίνει αὐτό πού λέει παρακάτω: «Ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτούς καί ὑποσκέλισον αὐτούς» (στίχ. 13). Τόν παρακαλεῖ νά ἀνατρέψει τά ἐναντίον του σχέδιά τους· τά ἐναντίον αὐτοῦ, που εἶναι «ρομφαία» Του, ὑπερασπιστής καί ἀγωνιστής Του (στίχ. 13).

Στό τέλος-τέλος τοῦ Ψαλμοῦ ὁ ποιητής, σκεπτόμενος, ὅπως φαίνεται, ὅτι ὁ δίκαιος αὐτός ὑποφέρει, ἐνῶ οἱ ἀσεβεῖς πού τόν καταδιώκουν ὑπερισχύουν, θίγει τό σπουδαῖο θέμα τῆς θεοδικίας. «Θεοδικία» καλεῖται, τό ποῦ φαίνεται ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ οἱ κακοί εὐτυχοῦν καί οἱ καλοί δυστυχοῦν; Γιά τούς κακούς – πού εἶναι οἱ ἐχθροί του – , λέγει ὁ ποιητής μας ὅτι ἔχουν ἄφθονα τά ὑλικά τους ἀγαθά. Λέγει ὅτι «ἐπλήσθη ἡ γαστήρ αὐτῶν» καί ἔχουν πολλά ἀγαθά πού φτάνουν καί γιά τά ἐγγόνια τους (στίχ. 14). Ἐνῶ οἱ δίκαιοι – καί σ' αὐτούς ἐννοεῖται ἀνήκει ὁ ποιητής μας – στεροῦνται ἀπό τά ἀγαθά αὐτά. Ποιά λοιπόν εἶναι ἡ χαρά τοῦ δικαίου; Ἡ χαρά τοῦ δικαίου, ἀδελφοί, πού φαίνεται σάν ἀμοιβή ἀπό τόν Θεό γιά τήν θεοσέβειά του, εἶναι τό ὅτι ἡ ψυχή του γλυκαίνεται ἀπό τήν παρουσία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ σ' αὐτήν. Εἶναι τό ὅτι, γιά τήν ἀρετή του, βλέπει τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ὁποία εἶναι πλασμένος ὁ ἄνθρωπος. «Ἐγώ δέ – λέγει ὁ Ψαλμωδός – ἐν δικαιοσύνῃ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου, χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τήν δόξαν σου» (στίχ. 15). Αὐτό πραγματικά εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρά καί εὐτυχία, εὐτυχία καί χαρά αἰώνια, πρός τήν ὁποία δέν μπορεῖ νά συγκριθοῦν τά ὑλικά πλούτη καί ὅλα τά ἐπίγεια ἀγαθά.

Ἀδελφοί! Σᾶς εὔχομαι ὁ Θεός νά σᾶς φυλάγει «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», καί νά σᾶς σκεπάζει κάτω ἀπό τήν «σκέπην τῶν πτερύγων Του», ὅπως εἶπε σήμερα ὁ Ψαλμωδός μας, καί νά εὐφραίνεστε καί νά χορταίνετε νῦν κα

Ποιός καί γιατί ἄλλαξε τόν οἰκουμενικό χαρακτήρα τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τροπὲς καὶ Διασκέψεις εἶπε ἐπὶ λέξει: «Ἡ ἰδία ἡ θεματολογία, ὡς αὕτη καθωρίσθη πανορθοδόξως καὶ ὁμοφώνως καὶ ὁ σκοπὸς τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, προσδιορίζει καὶ τὸν χαρακτήρα Αὐτῆς τῆς Συνόδου οὐχὶ ὡς Οἰκουμενικῆς, ἀλλ' ὡς 'Αγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας»**[1]**.

Ἡ ἔκπληξή μου ὀφειλόταν εἰς τὸ ὅτι μετέχων γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα τῶν προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Διασκέψεων, ὡς θεολογικὸς σύμβουλος τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐγνώριζα ἐκ τῶν ἔσω ὅτι ἐπισήμως ἡ Σύνοδος ἐθεωρεῖτο ὡς Οἰκουμενικὴ καὶ συνεκαλεῖτο ὡς Οἰκουμενική, ὀνομάσθηκε ὅμως Ἁγία καὶ Μεγάλη, διότι ἡ ἀναγνώριση τῆς οἰκουμενικότητος ἔπρεπε νὰ ἀφεθεῖ στὴν συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγνώριζα ἐπίσης ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας καὶ τῶν σχετικῶν κειμένων, ὅτι ὅλοι αὐτὸ ἐπίστευαν· καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοβουλία τῆς συγκλήσεως καὶ τῆς προετοιμασίας, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀντιδροῦσαν στὴν σύγκληση. Στὸ μνημονευθὲν ἄρθρο μου ἐνδεικτικὰ παρέθεσα σχετικὲς μαρτυρίες τοῦ μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, ὁ ὁποῖος προήδρευσε σὲ πολλὲς προσυνοδικὲς Ἐπιτροπὲς καὶ Διασκέψεις, τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἰακώβου, ὡς προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἐξωτερικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν δύο Ἁγίων Γερόντων, τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς καὶ τοῦ Ἁγίου Φιλοθέου Ζερβάκου, τοῦ ὁποίου ἀναμένεται ἡ ἐπίσημη ἁγιοκατάταξη.

Διερωτόμουν λοιπὸν καὶ διερωτῶνται ὅλοι οἱ εἰδότες: Τί συνέβη ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ἄλλαξε ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ φύση τῆς Συνόδου; Γιατί τώρα πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀφαιρεῖται τὸ γνώρισμα τῆς οἰκουμενικότητας; Ὅλοι προηγουμένως δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν καὶ τί ἔλεγαν; Καὶ ἐὰν κατὰ τὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα τῆς προετοιμασίας, μοναδικὸ στὴν μακραίωνα συνοδικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, συνέβη κάτι ποὺ ὁδήγησε σ' αὐτὴν τὴν ἀλλαγή, τί εἶναι αὐτὸ καὶ πῶς καὶ πότε συνέβη; Ποιά Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἢ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη τὸ συζήτησε, τὸ ἐπρότεινε καὶ τὸ ἀποφάσισε; Τὸ γνωρίζουν καὶ τὸ ἀποδέχθηκαν οἱ σύνοδοι τῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν; Ἀρκεῖ μία ἁπλὴ ἐνημέρωση γι' αὐτὴν τὴν οὐσιώδη μεταλλαγὴ καὶ ἀλλοίωση; Δὲν ἐχρειάζετο συζήτηση καὶ λήψη ἀποφάσεων;

Ὅ,τι ἀντισυνοδικὸ καὶ ἀντιδεοντολογικὸ ἔπραξε ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας ἐνημερώνοντας ἁπλῶς τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ ἀποφάσεις ποὺ λαμβάνονται ἀλλοῦ, ἀντὶ νὰ ζητήσει ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμη τῆς Ἱεραρχίας, ἔπραξε καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐνημερώνοντας ἁπλῶς τὴν Ἱεραρχία τοῦ Θρόνου (29 Αὐγούστου 2015), ἡ ὁποία κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνῆκε σὲ ἄλλο σῶμα, στὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι καὶ αὐτὸ κάτι πρωτόγνωρο καὶ μοναδικό, ἀνώμαλο πάντως καὶ ἀντικανονικό, καὶ στὴν ἀνθρώπινη φυσιολογία καὶ στὴν συνοδικὴ ἱστορία· τὸ νὰ ἀνήκεις δηλαδὴ συγχρόνως σὲ δύο σώματα. Ἀναφερόμενος, λοιπόν, ὁ πατριάρχης στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ἐπιβεβαίωσε τὰ ὅσα εἶπε ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος καὶ τὸν ἐκάλυψε, ἄφησε ὅμως ἀκάλυπτο τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ ἀπορρίπτει τὴν περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου γνώμη ποὺ εἶχαν ἐπιφανεῖς ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, πρόεδροι τῶν Προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Διασκέψεων, ὅπως ὁ Γέροντάς του μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων Χατζῆς, καὶ ὁ Μύρων, μετέπειτα Ἐφέσου, Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀκυρώνει καὶ ἀνατρέπει τὴν σταθερὴ καὶ ἐπίσημη γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως τὴν καθόρισε ὁ ἴδιος ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ποὺ ἐπανέφερε θερμὰ καὶ δραστήρια τὸ θέμα τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, κατανοουμένης ὡς Οἰκουμενικῆς, ὅπως σὲ λίγο καὶ πάλι θὰ δείξουμε.

Ὡς πατριάρχης μὲ ηὐξημένο, λόγῳ τοῦ ἀξιώματος, κῦρος ὁ κ. Βαρθολομαῖος προχώρησε περισσότερο ἀπὸ τὸν Μεσσηνίας καὶ μᾶς ἔμαθε ἀντιπατερικὰ καὶ μεταπατερικά, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν γραμμὴ τῆς ἰδίας του Ἐκκλησίας, γιατί δὲν μποροῦμε νὰ θεωροῦμε τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ὡς οἰκουμενική: Γιατὶ θὰ λείπουν οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως, γιατὶ τώρα ἡ Ἐκκλησία εἶναι διηρημένη, ἐλλιπής, καὶ δὲν μπορεῖ ἕνα διηρημένο μέρος νὰ κάνει οἰκουμενικὴ σύνοδο χωρὶς τὸ ἄλλο, ἐπιβεβαιώνοντας ὅσα ἡ «Ἑνώσεις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν»τοῦ ὑπέδειξε ὡς αἱρέσεις καὶ πλάνες στὸ κείμενο ποὺ ἐκυκλοφόρησε καὶ ὑπογράφτηκε ἀπὸ πολλούς, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, μοναχοὺς καὶ λαϊκούς, μὲ τίτλο «Ἡ Νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου»**[2]**.

2. Εἴμαστε ἐλλιπὴς Ἐκκλησία χωρὶς τοὺς Δυτικούς;

Θὰ παραθέσουμε καὶ θὰ σχολιάσουμε τὰ ὅσα εἶπε ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος γιὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ἀντίθετα πρὸς τὴν γραμμὴ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑπευθύνων τῆς προετοιμασίας τῆς Συνόδου, θὰ προσθέσουμε μερικὲς ἀκόμη ἐνδεικτικὲς μαρτυρίες γιὰ τὸν οἰκουμενικὸ χαρακτήρα τῆς Συνόδου, συμπληρώνοντας ὅσες στὸ προηγούμενο ἄρθρο μνημονεύσαμε, καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀνιχνεύσουμε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους κάποιο ἄγνωστο ἢ γνωστό «Διευθυντήριο», δὲν θέλει ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος νὰ θεωρηθεῖ ὡς οἰκουμενική. Εἶπε λοιπὸν ὁ πατριάρχης πρὸς τοὺς ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, πολλοὶ τῶν ὁποίων, οἱ τῶν «Νέων Χωρῶν», εἶναι καὶ ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «Δευτέρα παρατήρησις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι ἡ διευκρίνησις περὶ τῆς φύσεως τῆς συγκαλουμένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῆς ὀνομασίας τῆς Συνόδου ταύτης ὑπὸ τῆς Α΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἀπεφεύχθη συνειδητῶς ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν καλοῦνται ὡς μέλη αὐτῆς οἱ ἐκ τῆς Δύσεως Χριστιανοί, ὡς συνέβαινε πάντοτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν σύγκλησιν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ αὐθεντία τῆς Συνόδου ταύτης ἐκτείνεται συνεπῶς, μόνον εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι δὲν δύναται νὰ λάβῃ αὕτη ἀποφάσεις ἀναφερομένας εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Ὑπάρχει ἐν πρώτοις στὴν διευκρίνηση αὐτὴ μία παραπλάνηση καὶ παραπληροφόρηση τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία στηρίζεται σὲ σαθρό, ψεύτικο ἐπιχείρημα. Ἀδυνατοῦντες οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς Συνόδου νὰ δικαιολογήσουν τὸ πῶς ἡ 'Αγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, προετοιμαζόμενη καὶ θεωρούμενη ὡς οἰκουμενική, κατέληξε νὰ θεωρεῖται μία συνήθης πανορθόδοξη Σύνοδος, ἐπικαλοῦνται ψευδῶς ἀνύπαρκτη ἀπόφαση τῆς Α΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, ἡ ὁποία δῆθεν συνειδητῶς ἀπέφυγε τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς Συνόδου ὡς Οἰκουμενικῆς καὶ ἐπέλεξε τὴν ὀνομασία Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος. Εἶναι σὰ νὰ λένε πρὸς ὅλους μας: Γιατί διαμαρτύρεσθε ποὺ θεωροῦμε ὅτι ἡ Σύνοδος δὲν εἶναι οἰκουμενική; Ὑπάρχει γι' αὐτὸ πανορθόδοξη ἀπόφαση καὶ συναίνεση τὴν ὁποία ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε. Πολὺ χειρότερη εἶναι ἡ αἰτιολόγηση ποὺ ἔκανε δῆθεν ἡ Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῆς ὀνομασίας· καὶ ἡ αἰτιολόγηση αὐτή, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια τῆς Πανορθόδοξης Διάσκεψης, ὅπως θὰ δείξουμε, ἀλλὰ τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, συνιστᾶ ἐκκλησιολογικὴ πλάνη καὶ αἵρεση. Λέγει λοιπὸν ὁ πατριάρχης, καὶ ὄχι ἡ Πανορθόδοξη Διάσκεψη, ὅτι συνειδητὰ ἀποφεύγουμε τὴν ὀνομασία «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος», «διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν καλοῦνται ὡς μέλη αὐτῆς οἱ ἐκ τῆς Δύσεως Χριστιανοί, ὡς συνέβαινε πάντοτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν σύγκλησιν Οἰκουμενικῶν Συνόδων». Τί νὰ πεῖ κανεὶς καὶ τί νὰ ὁμολογήσει γι' αὐτὴν τὴν ἀντιαποστολική, ἀντιπατερική, ἀντικανονική, ἀντιορθόδοξη, αἱρετικὴ δήλωση ποὺ προδίδει πλήρη ἄγνοια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, τῆς συνοδικῆς παραδόσεως, τῆς κανονικῆς τάξεως, τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ὀρθοδόξης ἐκκλησιολογίας; Ποῦ ζεῖ ὁ συντάκτης αὐτοῦ τοῦ κειμένου; Χίλια χρόνια πρίν; Δὲν γνωρίζει ὅτι ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ χίλια χρόνια «οἱ ἐκ τῆς Δύσεως Χριστιανοί»δὲν εἶναι μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Ὅτι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θριαμβεύουσας καὶ τῆς στρατευομένης, εἶναι ὅσοι μποροῦν νὰ μνημονεύονται κατὰ τὴν τέλεση τῆς Προσκομιδῆς, καὶ ὅτι τὸ δισκάριο τῆς Προσκομιδῆς, κυκλικὸ καθὼς εἶναι, παριστᾶ τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ὅσοι δὲν μνημονεύονται στὸ Ἅγιο Δισκάριο καὶ κατ' ἐπέκτασιν δὲν μετέχουν καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ποτηρίου, εἶναι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν δικαιοῦνται, εἴτε εἶναι αἱρετικοὶ εἴτε εἶναι σχισματικοί, οὔτε νομιμοποιοῦνται νὰ μετέχουν στὴν συνοδικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Στὴν ἐποχὴ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀσφαλῶς μετεῖχαν καὶ οἱ ἐκ τῆς Δύσεως ἐπίσκοποι, διότι τότε ἡ Δύση ἦταν Ὀρθόδοξη καὶ δὲν εἶχε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἐπιχείρημα αὐτό; Οἱ Ὀρθόδοξοι μετέχουν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ ὄχι· μετέχουν μόνον γιὰ νὰ ἀπολογηθοῦν γιὰ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα, καί, ἀν δὲν τὰ ἀποκηρύξουν, καταδικάζονται καὶ ἀναθεματίζονται. Ὁ Παπισμὸς καὶ μόνον γιὰ τὴν αἵρεση τοῦ Filioque ἔχει προδρομικὰ καταδικασθῆ ἀπὸ πολλὲς οἰκουμενικὲς συνόδους ποὺ ἀπαγορεύουν κάθε προσθήκη στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν θεωρούμενη ὡς Η΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 879-80, ποὺ συνεκάλεσε ὁ Μ. Φώτιος, στὴν ὁποία μάλιστα παρίσταντο καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθόδοξης τότε Δύσης. Ἡ θεωρούμενη ἐπίσης ὡς Θ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ 1351 καταδίκασε στὸ πρόσωπο τοῦ Βαρλαὰμ Καλαβροῦ τὴν δυτικὴ αἵρεση περὶ κτιστῆς Χάριτος, καὶ ὅλες οἱ σύνοδοι κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, Πανορθόδοξες μάλιστα, πρωτοστατούσης τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος, καταδίκασαν μὲ μεγάλη αὐστηρότητα τὸν «ὁρμαθὸν τῶν αἱρέσεων», ὅπως λέγουν, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ**[3]**.

Σὲ κανενὸς Ὀρθοδόξου τὸ ὑγιὲς κεφάλι δὲν θὰ περνοῦσε ποτὲ ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀπουσία τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων καθιστᾶ ἐλλιπῆ, ἐλλειμματικὴ τὴν Ἐκκλησία, τῆς ἀφαιρεῖ τὴν ἑνότητα καὶ τὴν καθολικότητα, εἶναι μέρος τῆς Ἐκκλησίας ὄχι τὸ ὅλον. Δὲν μᾶς φτάνει ποὺ ὁ πάπας μᾶς θεωρεῖ ἐλλειμματικούς, μὲ ἐλλατωμένη ἐκκλησιαστικότητα, ἐπειδὴ δὲν ἀναγνωρίζουμε τὸν πάπα, μᾶς προστέθηκε τώρα καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὡς συνήγορός του στὰ περὶ ἐλλιποῦς ἐκκλησιαστικότητος, ἀφοῦ μᾶς διδάσκει ὅτι χωρὶς αὐτοὺς δὲν μποροῦμε νὰ συγκαλέσουμε Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Εἶπε ἢ ἔγραψε ποτὲ πρὸς τοὺς φίλους του Παπικοὺς ὅτι ὅλες οἱ σύνοδοι ποὺ συνεκάλεσε ὁ πάπας μετὰ τὴν Ζ΄ ὡς οἰκουμενικές, καὶ ἔχουν ξεπεράσει τὶς εἴκοσι, δὲν εἶναι οἰκουμενικές, γιατὶ ἀπουσιάζουν οἱ Ὀρθόδοξοι; Ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἔλεγε, ποιός θὰ ἄκουγε τὴν γνώμη του; Ὁ πάπας σφετερίζεται, κλέβει τὸ δικαίωμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, καὶ ἡ οἰκοδέσποινα Ἐκκλησία δὲν δεσπόζει εἰς τὰ τοῦ οἴκου της, ἀμφισβητοῦν τὰ δικαιώματά της οἱ ἀξιωματοῦχοι της καὶ τὰ παιδιά της;

Ἡ ἑνότητα ὅμως καὶ ἡ καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένα, δὲν εἶναι ζητούμενα, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχουν αἱρέσεις καὶ σχίσματα, ποὺ δὲν ἔλειψαν στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, μὲ μεγάλο ἀριθμὸ ὀπαδῶν καὶ σὲ μεγάλη γεωγραφικὴ ἔκταση. Ἡ ἔκπτωση καὶ ἡ ἀποκοπὴ τμημάτων ἀπὸ τὴν καθολική, τὴν οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία δὲν παραβλάπτει τὴν ἑνότητα καὶ ὁλοκληρία της. Διαφορετικά, ἂν λάβει κανεὶς ὑπ' ὄψιν πόσες αἱρέσεις καὶ σχίσματα ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τὸν καιρὸ μάλιστα ποὺ συνεκαλοῦντο οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐκλείψει ὁ θεσμὸς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι χωρὶς τὶς αἱρετικὲς αὐτὲς κοινότητες, δὲν θὰ μποροῦσε ἡ Ἐκκλησία νὰ συγκαλέσει Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἔχει γι' αὐτὸ ἀπόλυτο δίκαιο ὁ ἀγρυπνῶν στὶς ἐπάλξεις τῆς Ὀρθοδοξίας μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος σὲ πρόσφατο κείμενό του, σχολιάζοντας πολλὰ σημεῖα τῆς εἰσηγήσεως τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, ποὺ ἐξεφώνησε πρὸς τοὺς Ἱεράρχες τοῦ Θρόνου στὸ Φανάρι (29.8.2015), γιὰ τὸ θέμα τοῦ ὀνόματος τῆς Συνόδου μεταξὺ ἄλλων λέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ θέση τοῦ Παναγιωτάτου ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δύναται πλέον νὰ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἐξ αἰτίας τῆς μὴ συμμετοχῆς τῶν Δυτικῶν, εἶναι παντελῶς ἐσφαλμένη. Οὐσιαστικὰ διακηρύσσει μὲ τὴν θέση του αὐτὴ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐλλειμματική, ἀσθενὴς καὶ ἀτελὴς Ἐκκλησία, καὶ μόνο ὅταν "ἑνωθεῖ" μὲ τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ θὰ εἶναι τέλεια Ἐκκλησία, ὁπότε θὰ μπορεῖ τότε μαζὶ μὲ τοὺς Δυτικοὺς νὰ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἡ θέσῃ, ὅμως, αὐτὴ ἀπέχει παρασάγκας ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία»**[4]**.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ ἐσφαλμένη αὐτὴ ἐκκλησιολογικὴ θέση τοῦ πατριάρχου, τοῦτ' αὐτὸ αἱρετική, δὲν εἶναι ἐκ παραδρομῆς καὶ στιγμιαίας παρεκκλίσεως, ἢ θεολογικῆς ἀγραμματοσύνης κάποιου συντάκτου, ποὺ τὸν ἐμπιστεύθηκε ὁ πατριάρχης, ἀλλὰ συνεχὴς καὶ σταθερὴ θέση, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ κείμενο ποὺ ἐκυκλοφόρησε ἡ «Σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» μὲ τίτλο *«Ἡ νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου»,* τὸ ὁποῖο ὑπέγραψαν ὀκτὼ ἀρχιερεῖς, ἑκατοντάδες κληρικῶν καὶ μοναχῶν καὶ χιλιάδες ἁπλῶν ἐνσυνειδήτων Ὀρθοδόξων πιστῶν.

3. Δὲν ἀποφάσισε ποτὲ ἡ Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη ὅτι ἡ Σύνοδος δὲν εἶναι Οἰκουμενική

Τὸ ἐξοργιστικὸ καὶ ἀποκαρδιωτικὸ πάντως εἶναι ὅτι ἰσχυρίζεται ψευδῶς ὁ συντάκτης τοῦ πατριαρχικοῦ κειμένου ὅτι ἡ Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη, ἐπέλεξε ἀντὶ τοῦ «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος», τὸν ὅρο «Ἁγία καὶ Μεγάλη Συνόδος», ἐπειδὴ δὲν μετέχουν, «οἱ ἐκ τῆς Δύσεως Χριστιανοί». Κατὰ τὴν μακροχρόνια ἐνασχόλησή μας μὲ τὰ συνοδικὰ θέματα οὐδέποτε συναντήσαμε ἢ ἀκούσαμε τέτοια γνώμη, ἀποδιδόμενη μάλιστα σὲ ἐπίσημη πανορθόδοξη ἀπόφαση. Γνωρίζαμε ὅτι εἶχε διατυπώσει παρόμοια γνώμη καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ κατόπιν τῶν Ἀθηνῶν**[5]**. Ἀλλὰ ξαφνικὰ αὐτὴ ἡ μεμονωμένη, ἀδιανόητη ἐκκλησιολογικὰ γνώμη, νὰ ἀποδίδεται σὲ πανορθόδοξη ἀπόφαση καὶ νὰ προσλαμβάνει πανορθόδοξο κῦρος, μόνο μαγικὰ θὰ μποροῦσε νὰ γίνει. Ἐπειδὴ ὅμως ἀλάθητος δὲν εἶναι κανείς, ἀλλὰ μόνον ὁ προσφιλὴς σὲ κάποιους «Ὀρθοδόξους» πάπας, ἐλέγξαμε σχολαστικὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Α΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξης Διάσκεψης μήπως καὶ δὲν εἴχαμε προσέξει αὐτὴν τὴν ἀπόφαση. Καὶ ὄχι μόνον δὲν βρήκαμε τίποτε σχετικό, ἑπομένως «ἄνθρακες ὁ θησαυρός», καὶ ὅλα τὰ κρυφὰ «ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦνται», ἐπὶ πλέον ὑπάρχει καταχωρισμένη στὰ Πρακτικὰ «Ἔκθεσις τοῦ Γραμματέως ἐπὶ τῆς πορείας τῆς προπαρασκευῆς τῆς Συνόδου»μητροπολίτου Ἐλβετίας κυροῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ καλύτερου γνώστη ὅλων τῶν σχετικῶν θεμάτων, λόγῳ τῆς ἐνεργοῦ καὶ ἐκτεταμένης συμμετοχῆς του, ἡ ὁποία διαψεύδει τὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ πατριάρχου περὶ τῆς ἀπουσίας τῶν ἐκ Δύσεως Χριστιανῶν, ὡς λόγου γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν καλεῖται ἡ Σύνοδος Οἰκουμενική, καὶ ἐκφράζει τὴν ὀρθὴ ἄποψη ὅτι ἡ οἰκουμενικότητα τῶν Συνόδων ἀναγνωρίζεται ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μαρτυρία μάλιστα αὐτὴ τοῦ Γραμματέως ἐπιβεβαιώνει προσθετικὰ ὅτι ἡ Σύνοδος ἐθεωρεῖτο Οἰκουμενική, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὀνομαζόταν Οἰκουμενική. Παραθέτουμε ἐπὶ λέξει τὴν γνώμη τοῦ Γραμματέως τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Συνόδου: «Ἂς σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι μεταξὺ τῶν ὅρων, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας προσεφέροντο διὰ τὴν ὀνομασίαν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἦτοι τοῦ ὅρου Οἰκουμενικὴ Σύνοδος» καὶ τοῦ ὅρου "Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας", προετιμήθη τελικῶς ὁ δεύτερος, καὶ τοῦτο διότι, ἂν καὶ ὑπῆρξαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Σύνοδοι συγκληθεῖσαι ὡς «Οἰκουμενικαί», τὸν χαρακτήρα τούτων ὡς Οἰκουμενικῶν προσέδωκεν εἰς αὐτὰς τελικῶς ἡ κοινὴ συνείδησις τοῦ πληρώματος. Οὕτω συνέβη ὥστε ἔνιαι ἐκ τῶν ὡς Οἰκουμενικῶν συγκαλουμένων νὰ ἀποβαίνουν τοπικαὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντιστρόφως ἔνιαι τοπικῶν Οἰκουμενικαί. Ἡ ἐν Σαρδικῇ π.χ. συγκληθεῖσα Σύνοδος (343) συνεκλήθη μὲν ὡς Οἰκουμενική, ἐθεωρήθη ὅμως τελικῶς τοπική· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐν Ἀριμίνῳ τοῦ 359. Ἀντιθέτως ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 381 συνεκλήθη μὲν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου ὡς Σύνοδος τοῦ Ἀνατολικοῦ Τμήματος τῆς Αὐτοκρατορίας αὐτοῦ, ἀνεγνωρίσθη ὅμως ὡς Οἰκουμενικὴ 150 ἔτη ἀργότερον, δι' ἀποφάσεων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451). Ὁ οἰκουμενικὸς ἢ μὴ χαρακτὴρ μιᾶς Συνόδου, παρατηρεῖ ὁ Ὀρθόδοξος Θεολόγος Ἀθανάσιος Γιέφτις, κρίνεται κυρίως ἐκ τῆς σωτηριολογικῆς αὐτῆς σπουδαιότητος διὰ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αὕτη δὲ δὲν δύναται νὰ προεξοφληθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Δι' ὅλους τούτους τοὺς λόγους ὀρθῶς τελικῶς ἐπελέγη ὁ ὅρος: "Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας", ὅρος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεκάλουν ἑαυτὰς καὶ αἱ προηγούμεναι Σύνοδοι»**[6]**.

Πρὸς κατοχύρωση μάλιστα τῶν λεγομένων του ὁ μητροπολίτης Δαμασκηνὸς παραπέμπει καὶ σὲ συνέντευξη τοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἐπίσκεψις» (ἀρ. 2/2-3-1970) ποὺ τὴν στιγμὴ ποὺ γράφαμε δὲν εἴχαμε στὴν διάθεσή μας**[7]**.

Περιμένουμε λοιπὸν μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐξηγήσουν ποῦ καὶ πῶς βρέθηκε αὐτὴ ἡ γνώμη τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὡς δῆθεν γνώμη τῆς Α΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς πρόθυμους ἀλλὰ μεροληπτοῦντες, μεγαλόσχημους εἰς τοὺς τίτλους καὶ εἰς τὰ ἀξιώματα, ὑποστηρικτὲς τῶν λαθῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία καὶ ἐμεῖς πέραν τῶν προσώπων, μεγάλως σεβόμεθα καὶ ἀγαποῦμε. Ὅσοι ἐπὶ σαθρῶν βάσεων οἰκοδομοῦν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο δὲν ἀγαποῦν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Καὶ θὰ φανεῖ αὐτὸ πολὺ σύντομα.

Σημειώσεις:

[1]. Βλ. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, «Μεταλλαγμένη καὶ ἀλλοιωμένη ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», Θεοδρομία17 (2015) 3-9.

[2]. Τὸ κείμενο ἐκυκλοφορήθη σὲ ἰδιαίτερο τευχίδιο Βλ. ἐπίσης εἰς *Θεοδρομία* 17 (2014) 557-570. Τὸ κείμενο ὑπογράφουν οἱ ἀρχιερεῖς Ἀντινόης Παντελεήμων (πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας) Δρυϊνουπόλεως Ἀνδρέας, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου Ἱερόθεος, Πειραιῶς Σεραφείμ, Γλυφάδας Παῦλος, Κυθήρων Σεραφείμ, Αἰτωλοακαρνανίας Κ

«ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΝΑ ΣΥΓΚΛΗΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

συμμετοχῆς ὅλων τῶν Ἀρχιερέων σέ ὁποιαδήποτε Ἱεροσυνοδική Συνάντησι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ποῖοι θά συμμετέχουν εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον

Ἐπανερχόμεθα λοιπόν στό ζήτημα τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν Ἱεραρχῶν στήν Μεγάλη Σύνοδο. Προφανῶς, αὐτή πρέπει νά συγκροτῆται ἀπό τόν σύνολον τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης. Ἀπό αὐτήν δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν νά **ἀπουσιάση κανείς,** ἐπειδή παρεμποδίσθη ἀπό οἱονδήποτε ἰσχυρό πολιτικό ἤ Ἐκκλησιαστικό παράγοντα. Ὅλοι ἔχουν τό δικαίωμα αὐτοδικαίως καί αὐτεπαγγέλτως, χωρίς πρόσκλησι νά προσέλθουν.

Ἡ ἐπιλογή ὀλίγων Ἀρχιερέων ἀπό τούς Προκαθημένους, εἶναι ἀντικανονική, καί ἡ Σύνοδος δέν θά δύναται νά λειτουργήση Ἁγιοπνευματικά. Ἐπιπλέον, θά εἶναι πρακτικῶς ἀνίσχυρη καί ἄβουλη, ἀφοῦ οἱ συμμετέχοντες θά εἶναι τῆς **ἀποκλειστικῆς ἐπιλογῆς** τῶν Προκαθημένων καί γενικῶς θά ἔχουν τίς **ἴδιες ἀπόψεις** καί **θέσεις** μέ ἐκείνους πού τούς ἐπέλεξαν.

Ἀντιπροσώπευσις δέν ὑπῆρξεν εἰς τήν Ἀποστολικήν Σύνοδον

Καί νά, οἱ ἐνίσχυσις τῆς θέσεως τῆς τῶν ὅλων παρουσίας στήν Μεγάλη Σύνοδο ἔρχεται ἀπό αὐτή τήν Ἀποστολική Σύνοδο.

Δέν θά μποροῦσαν οἱ Ἀπόστολοι νά συγκροτήσουν τήν Σύνοδό τους, μέ τήν παρουσία μόνον κάποιων ἀντιπροσώπων, ἴσως μόνον τοῦ **Πέτρου** καί τοῦ **Παύλου**, ἤ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί οἱ ὑπόλοιποι δέκα Ἀπόστολοι νά παραμείνουν στίς περιοχές ὅπου εὐηγγελίζοντο τόν λόγον τοῦ Κυρίου;

Εἰς ἐποχές δύσκολες, ὅταν οἱ μετακινήσεις ἦσαν ἐπικίνδυνες καί κοπιώδεις, τότε **ἅπαντες** οἱ **Ἀπόστολοι** συνήχθησαν ἐπί τό αὐτό, ὅπως συνέβη καί κατά τήν Ἁγία Πεντηκοστή εἰς τό Ὑπερῶον.

Προφανῶς, κατ' αὐτόν καί μόνον τόν τρόπο λειτουργεῖ ἡ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνες.

Ποτέ ἀντιπροσώπευσις εἰς τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους

Ἀλλά καί κατά τήν σύγκλησι τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων δέν ὑπῆρξε ἀντιπροσώπευσις, ἀλλά μετεῖχαν ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ δυνάμενοι βεβαίως νά προσέλθουν στούς τόπους τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

Δέν θά ἦτο πιό εὔκολο καί ξεκούραστο νά ἀποσταλοῦν ἀπό τίς μεγάλες περιοχές ἕνας-δύο **ἀντιπρόσωποι** καί αὐτοί νά ἀποφασίζουν καί γιά τούς ἄλλους; Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, νά **συνάζωνται** ἐλάχιστοι Ἀρχιερεῖς καί ὄχι τό σύνολον ἑξ αὐτῶν. Δέν θά χρειαζόταν νά συναχθοῦν 318 Ἅγιοι Πατέρες στήν Α΄ Οἰκουμενική, οὔτε πολύ περισσότερο 630 στήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο.

Ὄχι! Δέν συνετελέσθη κάτι τέτοιο, ἀλλά, ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι μετεῖχον ἐπί ἴσοις ὅροις σέ ὅλες τίς Οἰκουμενικές Συνόδους.

Μόνον ἡ **Δυτική Ἐκκλησία**, καθιέρωσε νά χρησιμοποιῆ ἀντιπροσώπους στίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Ἀπαρχή τοῦ πράγματος ἔγινε ὅταν κατά τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο ὁ τότε Πάπας Ρώμης Ἅγ. Σίλβεστρος, ἐπειδή ἦτο ἀσθενής (μετά ἀπό λίγους μῆνες **ἐκοιμήθη),** ἀπέστειλε ὡς ἀντιπροσώπους δύο διακόνους (τόν Βίτο καί τόν Βικέντιο). Στή Σύνοδο αὐτή ἀπό τήν Δύσι, συμμετεῖχε μόνον **ἕνας** Ἐπίσκοπος ἀπό τήν **Ἰταλία**, **ἕνας** ἀπό τήν **Γαλατία** καί **ἕνας** ἀπό τό **Ἰλλυρικό**. Ἡ παρουσία τῶν τριῶν αὐτῶν Ἀρχιερέων καταδεικνύει περίτρανα, ὅτι αὐτοί οἱ Ἀρχιερεῖς εἶχαν συνείδησι ὅτι δέν ἐπετρέπετο νά ἀντιπροσωπευθοῦν παρ' οὐδενός.

Ἔκτοτε ὅμως, ἡ δι' ἀντιπροσώπων παρουσία τῆς Δυτικῆς, ἐνιαίας ἀκόμη Ἐκκλησίας, στίς Ἱερές Συνόδους συνέβαλε τά μέγιστα στήν προώθησι καί στήν ἐπιβολή τῶν **ὑπερκυριαρχικῶν** ἀπαιτήσεων τοῦ Πάπα ἐπί τῶν Ἐπισκόπων του, εἰς τό κατά τήν ἐσπερία τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ ἀριθμοί τῶν Ἐπισκόπων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Καταγράφουμε τήν ἀπόδειξι, ὅτι δέν συνεκροτοῦντο ποτέ Σύνοδοι δι' ἀντιπροσώπων, σημειώνοντας τόν τεράστιο ἀριθμό συμμετεχόντων Ἐπισκόπων, παρά τίς δυκολίες τῆς τότε ἐποχῆς. Δέν παρίσταντο μόνον οἱ μή δυνάμενοι νά προσέλθουν, οἱ **ἀσθενεῖς**, οἱ ἐμπερίστατοι, οἱ **κωλυόμενοι** ἀπό διάφορα ἐμπόδια καί **ἐπικίνδυνες** καταστάσεις. Παραθέτουμε τόν πίνακα τοῦ ἀριθμοῦ Ἀρχιερέων τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων:

1η Οἰκουμενική Σύνοδος: 325 μ.Χ., Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Συνεκλήθη ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο. Ἔλαβαν μέρος **318 Ἐπίσκοποι.**

2α Οἰκουμενική Σύνοδος: 381 μ.Χ., Κωνσταντινούπολις. Συνεκλήθη ἀπό τόν Μέγα Θεοδόσιο. Ἔλαβαν μέρος **150 Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι καί 36** Μακεδονιανοί.

3η Οἰκουμενική Συνόδος: 431 μ.Χ., Ἔφεσος. Συνεκλήθη ἀπό τόν Θεοδόσιο τόν Β΄. Ἐδογμάτισε κατά τοῦ Νεστοριανισμοῦ, στό Ναό τῆς βασιλικῆς τῆς Παναγίας μέ **200 Ἐπισκόπους**.

4η Οἰκουμενική Σύνοδος: 451 μ.Χ., Χαλκηδόνα τῆς Μ. Ἀσίας, ἐδογμάτισε περί τῶν δύο φύσεων καί θελήσεων τοῦ Κυρίου, μέ παρόντες **630 Ἐπισκόπους.**

5η Οἰκουμενική Σύνοδος: 5 Μαΐου ὡς 21 Ἰουνίου τοῦ 553 μ.Χ.. Ἔλαβον μέρος **165 Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι**.

6η Οἰκουμενική Σύνοδος: 680 μ.Χ., Κωνσταντινούπολη. Συνεκλήθη ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Πωγωνᾶτο. Παραβρέθηκαν ἀπό **150–289 Ἐπίσκοποι.**

Πενθέκτη Οἰκουμενική Σύνοδος: 691 μ.Χ., Κωνσταντινούπολις. Συνεκλήθη ἀπό τόν Ἰουστινιανό τόν Β΄ καί ἔγινε «ἐν Τρούλλῳ τοῦ Παλατίου». Ἔλαβον μέρος **211 Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι**

7η Οἰκουμενική Σύνοδος: 787 μ.Χ., Νίκαια τῆς Βιθυνίας, στό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας. Συνεκλήθη ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο καί τή μητέρα του Εἰρήνη τήν Ἀθηναία. Παρεβρέθησαν **367 Πατέρες**.

Δέν ὑπῆρξεν ἀντιπροσώπευσις εἰς τάς Τοπικάς Συνόδους

Πέραν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί στό πλῆθος τῶν **Τοπικῶν Συνόδων,** οἱ ὁποῖες ἔχουν συγκληθεῖ κατά τά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς Ἐκκλησίας μας, οὐδέποτε μνημονεύεται Σύνοδος δι' ἀντιπροσωπεύσεως. Βέβαια, ὅπως εἶναι φυσικό, κάποιοι Ἐπίσκοποι δέν συμμετεῖχαν στίς Συνόδους λόγῳ γήρατος, ἀσθενειῶν, μεγάλων ἀποστάσεων κ.τ.λ.. Ἀλλά, οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς συγκροτοῦσαν κανονικά τίς Τοπικές Συνόδους καί ἀπεφάσιζαν ὡς ἴσοι μεταξύ τους.

Ἀλλά καί στήν ἐποχή μας, ποῖος θά ἀνεχόταν ποτέ νά συγκληθῆ, π.χ. ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τόν Προκαθήμενο αὐτῆς καί μέ **ἕνα ἀντιπρόσωπο** ἀπό τίς περιοχές Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας, Ἠπείρου, Στερεᾶς Ἑλλάδος, Πελοποννήσου, Νήσων Ἰονίου καί Νήσων Αἰγαίου;

Ὑποσημειώνουμε ὅτι ὑπάρχει ἐν λειτουργίᾳ ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος, ἀλλά αὐτή δέν εἶναι Σύνοδος Ἐπισκόπων πού ἀντιπροσωπεύουν κάποιους ἄλλους, ἀλλά ἡ ἐκ περιτροπῆς, καί μέ τήν σειρά συμμετοχή, ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, διά νά ἐπιλύωνται γρήγορα τά ἄμεσα προβλήματα, πού ἀνακύπτουν. Εἶναι γνωστόν, πώς, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος (Δ.Ι.Σ), οὔτε ἀντικαθιστᾶ, οὔτε πολύ περισσότερο **ΚΑΤΑΡΓΕΙ** τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ι.Σ.Ι.), ἀλλά ὑπακούει καί ἐκτελεῖ τίς ἀποφάσεις της.

Ἀπαρχή τοῦ Σχίσματος ἡ ἀντιπροσώπευσις τοῦ Πάπα

Θά τολμούσαμε νά διατυπώσουμε τήν ἄποψι ὅτι **ἀπαρχή** τῶν **δεινῶν** καί **σχισμάτων** τῆς **Ἐκκλησίας** ἀπετέλεσε ἡ δι' ἀντιπροσωπεύσεως παρουσία τῶν Ἐπισκόπων τῆς Δύσεως στίς Οἰκουμενικές Συνόδους.

Οἱ ἀντιπροσωπευόμενοι Ἀρχιερεῖς, ἑκόντες-ἄκοντες παρεχώρουν τό δικό τους δικαίωμα παρουσίας εἰς τόν Ἐπίσκοπο τῆς Ρώμης. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, αὐτός σιγά-σιγά ἀνέλαβε ὅλες τίς ὑπερεξουσίες πού θέλησε, καί κατέστη ὁ καταπιεστής τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἐπισκόπων του. Κατέληξε δέ νά γίνη ἀνεμπόδιστα, ὁ **αὐθαίρετος** εἰσηγητής τῶν **αἱρέσεων** καί τῆς διασπάσεως τῆς Ἑνιαίας Ἐκκλησίας καί τοῦ ἕως σήμερα κρατοῦντος Μεγάλου Σχίσματος.

Μέ τούς αἰῶνες, τά πράγματα ἔπαιρναν χειροτέρα πορεία καί ἐξέλιξι.Ὁ Πάπας σήμερα νομίζει ὅτι ἐπεβλήθη ὡς ὁ «**Μόνος Ἀντιπρόσωπος** τοῦ Χριστοῦ» ἐπί τῆς γῆς. Καί, δυστυχῶς οἱ «Ἐπίσκοποι» τῆς Δύσεως ἀναγκαστικά ὑποβαθμίζονται καί χάνουν τίς «Ἀρχιερατικές» τους ἐξουσίες καί τά δικαιώματα, καθιστάμενοι **τυπικά ὄργανα** καί **ὑποχείρια** τοῦ Πάπα.

Β΄ Δέν θά δημιουργήσωμεν νέους «πάπας»

Ἐν συμπεράσματι, διαχρονικῶς καί Πανορθοδόξως, ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἀντικανονικοῦ «**Νόμου** τῆς **Ἀντιπροσωπεύσεως**» τῶν Ἀρχιερέων, θά θεμελίωνε καταστρεπτικές πρακτικές στήν Ὀρθοδοξία:

Θά **καταργοῦσε**, οὐσιαστικά τό Ἱεροσυνοδικό σύστημα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Θά ἐδημιούργει **ἀντικανονικές** καταστάσεις βαρύτατες παθογένειες.

Ἡ Ἐκκλησία θά ἔχανε τό Πνεῦμα τῆς **ἐλευθερίας** καί τῆς δημιουργικότητος.

Οἱ **παπίζουσες καταπιέσεις** θά ἀπεμάκρυναν τήν πνοή τῆς Χάριτος ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς καί τόν εὐσεβῆ λαό τοῦ Θεοῦ.

Τόν τόνον εἰς τήν Σύνοδον δίδουν οἱ Ἅγιοι

Νά προσθέσουμε καί κάτι ἄλλο πολύ οὐσιαστικό.

Ἄς πάρουμε γιά παράδειγμα τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ποῖος ἄραγε ἔδωσε τόν **τόνο**, τό **περεχόμενο** καί τήν **οὐσία** τῆς Συνόδου, παρά τό **Πανάγιον Πνεῦμα** καί οἱ **Ἅγιοι** ἐκ τῶν **συμμετεχόντων**. Δέν ἐμελώδησαν τήν ἀλήθεια οἱ προεδρεύοντες ἐκ τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλά οἱ μεγάλοι Ἅγιοι, ὁ Ἅγ. **Σπυρίδων**, ὁ Ἅγ. **Νικόλαος**, ὁ Ἅγ. **Ἀχίλλειος** καί φυσικά ὁ ... Διάκονος Ἅγ. **Ἀθανάσιος**, καθώς καί ὁ Αὐτοκράτωρ Ἅγιος Κωνσταντῖνος.

Οἱ ὑπόλοιποι Συνοδικοί ἠκολούθησαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τά ἐντάλματα, βλέποντες καί ἀκούοντες καί πειθόμενοι ἀπό τά λεγόμενα τῶν Ἁγίων πού ἀνεφέραμε (τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου) καί βεβαιούμενοι περί τῆς ἀληθείας ἀπό τά **θαύματά** τους (τῶν Ἅγ. Σπυρίδωνος, Ἅγ. Νικολάου καί Ἅγ. Ἀχιλλείου).

Εὔκολος ἡ Σύγκλησις ὅλων τῶν Ἀρχιερέων

Σήμερα τά μέσα μετακινήσεως διευκολύνουν τά μέγιστα. Τά **ἀεροπλάνα**, τά πλοῖα καί τά αὐτοκίνητα κάνουν εὔκολες, γρήγορες καί ἄνετες τίς μετακινήσεις.

Ἐπίσης, ἡ ὕπαρξις πλήθους ἀρίστων **ξενοδοχειακῶν** ἐγκαταστάσεων καθιστᾶ τήν διαμονή τῶν ἀντιπροσωπιῶν λίαν ἐφικτή.

Ἐπί πλέον, ἡ ἀνέγερσις μεγαλοπρεπῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἀλλά καί ἡ ὕπαρξις τεραστίων **Συνεδριακῶν** Κέντρων, μέ συστήματα κεντρικῆς **μεταφράσεως**, καθιστοῦν πανεύκολη τήν Σύνοδο ὅλων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Οἰκουμένης ἐπί τῷ αὐτῷ.

Τόπος συνάξεως ἡ Ἀθήνα

Ὡς τόπο δέ αὐτῆς τῆς Συνάξεως προτείνουμε τήν **μία καὶ μόνην Ἀποστολικὴ καὶ ἐλευθέρα Πρωτεύουσα Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἔθνους, τήν Ἀθήνα τοῦ Ἀπ. Παύλου, πόλι τῆς Σοφίας.** Τά ἐπιχειρήματα εἶναι πολλά. Ἡ **Ἀθήνα** ἀποτελεῖ τήν ζυγαριά ἀνάμεσα στήν πόλι τῆς Ρώμης, τήν σήμερα αἱρετοκρατούμενη καί στήν Πόλι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σήμερα Ἰσλαμοκρατούμενη. Ἐπισημειώνουμε δέ ὅτι, ἕως σήμερα, ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι ἡ μόνη Πρωτεύουσα Ἔθνους, τοῦ Ἑλληνικοῦ, πού δέν ἔχει ἀπελευθερωθῆ ἀκόμη καί βρίσκεται ὑπό Ἰσλαμικό ζυγό.

Ἡ Ἀθήνα διαχρονικῶς, ὅπως κατά τήν ἀρχαιότητα ἔτσι καί σήμερα, ἀποτελεῖ τήν πόλι τοῦ Ὀρθοδόξου Μέτρου. Ἡ Μητροπολιτική Ἑλλάς, ἐπί τρεῖς χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀνασυνθέτει καί συνταιριάζει τό πνεῦμα τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσεως. Κατά τήν ἀρχαιότητα συνταιριάζει, ἀφ' ἑνός τό πνεῦμα τῆς **Μεγάλης Ἑλλάδος**, τῆς Σικελίας καί τῆς Νοτίου Ἰταλίας (τή Δυτική Ρωμιοσύνη), δηλ. τό πνεῦμα τῶν ἐπιστημόνων μέ τά ἡπιότερα χαρακτηριστικά (τῶν σοφῶν, Πυθαγόρα, Ἀρχιμήδη κ.ἄ.), καί, ἀφ' ἑτέρου τό πνεῦμα τῆς **Ἰωνίας** καί τῆς ὅλης **Μικρᾶς Ἀσίας** (τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμιοσύνης), τῶν ἐπιστημόνων μέ τά πιό αὐστηρά χαρακτηριστικά (τῶν σοφῶν Θαλῆ ὁ τοῦ Μιλησίου, Ἡρακλείτου κ.ἄ.).

Ἡ Ἀθήνα, ἡ Ἑλλάς, Ὀρθοδοξεῖ, διότι κρατᾶ τό μέτρο καί σχοινοβατεῖ μεταξύ ἐλλείψεως καί ὑπερβολῆς, μεταξύ πολλῶν ἀκροτήτων κατά τήν νοοτροπία καί στή συμπεριφορά.

Ἐπί πλέον, γιά νά ὁμιλήσουμε καί ὀλίγον μέ φιλοσοφική γλῶσσα, «Ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ συστελλόμενος Κόσμος καί Κόσμος εἶναι ἡ διαστελλομένη Ἑλλάς» (Βίκτωρ Οὐγκώ).

Εὐρωβουλευταί 751, Ἱεροσυνοδικοί πόσοι;

Δυστυχῶς, γιά μᾶς τούς Ἐκκλησιαστικούς, φαίνεται ὅτι οἱ Πολιτικές πρακτικές τῆς ἐποχῆς μας προηγοῦνται ἡμῶν. Αὐτό καταδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωσι συνάζονται, πολλές φορές τό χρόνο οἱ **Ἀρχηγοί** τῶν **εἴκοσι ἐννέα** Κρατῶν, γιά νά λάβουν ἀποφάσεις γιά **450 ἑκατομμύρια** Εὐρωπαίους πολίτες.

Ἀκόμη συγκροτεῖται ἐπί διαρκοῦς βάσεως τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο μέ ἐκλεγμένους ἀντιπροσώπους ἀπό ὅλα αὐτά τά Κράτη, τό ὁποῖον σήμερα ἀποτελεῖται ἀπό **751 Εὐρωβουλευτές**.

Εἶναι νά ἀναρωτιέται κανείς, πῶς, τόσοι ἄνθρωποι διαφόρων λαῶν καί γλωσσῶν δύνανται νά συνεδριάζουν ὅλοι μαζί, νά λειτουργοῦν καί νά ἀποδίδουν καί ἐμεῖς, ὡς Ἐκκλησία, ἔχοντες ὁδηγό καί Κεφαλή τόν Χριστό καί Κυβερνήτη τό Πανάγιον Πνεῦμα, δέν δυνάμεθα νά πραγματοποιήσουμε μία κοινή Σύναξι, γιά τά μεγάλα ζητήματα τῆς πίστεως;

Ὀφείλουμε λοιπόν νά συγκαλέσουμε μία «**Μεγάλη Σύνοδο**», ἀλλά ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ σκοπό νά τοποθετήσουμε τά τρέχοντα πού ἀπασχολοῦν τήν Οἰκουμένη. Καί φυσικά δέν εἶναι ἀπαραίτητο μία τέτοια Σύνοδος νά λάβῃ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐάν δέν ὑπάρχουν πραγματικά ζητήματα πού δέν ἔχουν ἐπιλυθεῖ ἐκ τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἄς ἀκούσουμε τόν Κύριο, ὁ ὁποῖος εἰς τήν Ἀρχιερατική προσευχή μᾶς ἐπιτάσσει εἰς ἑνότητα καρδιῶν, ἐννοιῶν, πίστεως καί ἀγάπης:

«...καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ εἰσίν, κἀγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ Ἅγιε, **τήρησον αὐτοὺς** ἐν τῷ **ὀνόματί Σου** ᾧ δέδωκάς μοι, **ἵνα ὦσιν ἓν** καθὼς ἡμεῖς» (Ἰωάνν ιζ΄ 11).

Ὅλοι θά μετάσχωμεν τῆς Μεγάλης Συνόδου

Ἐν κατακλείδι, πρέπει νά ἐπισημειώσουμε ὅτι, εἰς τήν περίπτωσι κατά τήν ὁποία οἱ Διοικήσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν **ἐμμείνουν** στήν σύγκλησι Μεγάλης Συνόδου δι' ἀντιπροσώπων, εἶναι δυνατόν νά ἐπακολουθήσουν **διχαστικές κινήσεις** καί διασπαστικές καταστάσεις, ἱκανές νά ὀλισθήσουν καί σέ νέες ἐπάρατες καί **ἀπευκτέες** Ἐκκλησιαστικές καί Ἐκκλησιολογικές **συγκρούσεις.**

Ἄς μή ἐπαναπαυώμεθα, ἄς μή θεωροῦμε πώς, οἱ πόλεμοι τοῦ Διαβόλου μέσα στήν Ἐκκλησία ἔχουν σταματήσει ἤ ἀποδυναμωθῆ. Ἡ μακρά ἱστορία μᾶς διδάσκει ἐναργῶς ὅτι, πολλά πράγματα φαίνονται ἀδύνατα καί ἀνέφικτα, ὅμως ἡ ζωή ἐμπεριέχει στούς λόγους της, «τόν τρόπο τοῦ δυνατοῦ καί τοῦ ἀδυνάτου»...

Ἐμεῖς παρακαλοῦμε ἐν πίστει, ὁ ἔμπονος κτύπος τῆς καρδιᾶς ὅλων τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν νά καταστῆ λόγος Ἀληθείας, δάκρυ Μετανοίας καί σάλπισμα Πανορθοδοξίας.

Ν.Σ.

Τὸ πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου**, Ἱεροκήρυκος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, Δρος Κανονικοῦ Δικαίου*

Ἐν ὄψει τῆς συζητήσεως καὶ ψηφίσεως στὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τοῦ νομοσχεδίου περὶ τοῦ συμφώνου συμβιώσεως, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ὁμοφύλων «ζευγαριῶν» ὡς νομίμων, θεωρῶ ἀπαραίτητο ὡς Ὀρθόδοξος κληρικὸς καὶ θεολόγος νὰ παραθέσω τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀλήθεια γιὰ τὸ ἀμφισβητούμενο ἀπὸ πολλούς, ἐπιστήμονες καὶ μή, θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀνέκαθεν ἀντιμετωπίζονταν ὡς ἀφύσικο, ἀντιανθρώπινο καὶ ἀντικοινωνικὸ φαινόμενο.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, ὅπως π.χ. στὸν Δημοσθένη, στὸν Λυσία, στὸν Αἰσχύλο, στὸν Σόλωνα καὶ σὲ ἄλλους, στηλιτεύεται ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ἐκτροπὴ καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὸν Ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν Γένεση, στὸ ιη΄καὶ ιθ΄κεφάλαιο ἀναφέρεται τὸ γεγονὸς τῆς ὁμοφυλοφιλίας - ἀρσενοκοιτίας, ἡ ὁποία εἶχε καταστεῖ μάστιγα στὶς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς πράξεως αὐτῆς «Σοδομιτισμός».

Ἐκεῖ συναντᾶμε τὴν ὀργὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ ἔναντι αὐτῆς τῆς θανάσιμης ἁμαρτίας - παρακοῆς στὸ θέλημά Του: «...εἶπε δὲ Κύριος κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρός με, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα» (Γέν. 18, 20).

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἀναφέρεται στὸ ἑπόμενο κεφάλαιο: «Καὶ κύριος ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γομόρρα θεῖον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέστρεψεν τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περίοικον καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσιν καὶ πάντα τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς» (Γέν. 19, 24-25. Βλ. καὶ Λευϊτ. 18, 22. Δευτ. 29, 21-25. Ἡσ. 1, 7 κ.ἑξ. 13, 19 κ.ἑξ.. Ἰερ. 49, 18. Ἀμὼς 4, 11. Ψαλμ. 10, 6).

Τόση ἦταν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ὥστε κατέκαυσε καὶ κάθε βλάστηση, κατὰ τὸ προαναφερθὲν κείμενο, στὴν ὁποία εἶχε πατήσει ὁμοφυλόφιλος. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει ὅτι τέτοιου μεγέθους εἶναι τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀρρενομιξίας, ὥστε ἀναγκάσθηκε ὁ Θεὸς νὰ δείξει τὴν γέεννα πρὶν τὴν καθορισμένη ὥρα της: «Ἐννόησον τοίνυν ἡλίκον ἐστὶ τὸ ἁμάρτημα ὡς βιάσασθαι πρὸ καιροῦ τὴν γέενναν φανῆναι. καὶ γὰρ παράδοξος ἦν ὁ ὑετὸς ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ παρὰ φύσιν καὶ παράνομος ἡ μίξις, καὶ κατέκλυσε τὴν γῆν, ἐπειδὴ καὶ τὰς ἐκείνων ψυχὰς ἡ χαλεπὴ καὶ ἐπάρατος ἐπιθυμία» (PG 60, 420).

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἐπιβεβαιώνει τὴν καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας ὡς ἀποτέλεσμα τῆς θείας ὀργῆς: «Ἔβρεξεν πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσεν πάντας» (Λουκ. 17, 29). Ἐξάλλου ἡ αἰώνια καταδίκη τῶν Σοδομιτῶν ἐπιβεβαιώνεται πλειοτάκις στὸ Ἱερὸ Ἐυαγγέλιο (Βλ. Ματθ. 10, 15. 11, 24. Λουκ. 10, 12).

Κατὰ παρόμοιο τρόπο ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπαναλαμβάνει στὴν Καθολική Ἐπιστολή του: «Πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβέσιν τεθεικώς» (Β΄ Πέτρ. 2, 6). Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας ἐπιβεβαιώνει ὅτι τὰ Σόδομα καὶ ἡ Γομόρρα κατεστάθησαν αἰώνιο παράδειγμα θείας καταδίκης ἐξαιτίας τῶν μετὰ «σαρκὸς ἑτέρας» ἁμαρτημάτων: «Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὅμοιον τρόπον τούτοις ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρόκεινται δεῖγμα πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι» (Ἰούδα 7).

Στὴν δὲ πρὸς τοὺς Κορινθίους ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου διαβάζουμε: «Μὴ πλανᾶσθε οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ (αὐτὸ δὲν τὸ ἐγνώριζε ὁ Πάπας ὅταν ἐξέδωκε τὴν γνωστὴ ἐγκύκλιο γιὰ τὴν ἁμαρτία αὐτή;) οὔτε ἀρσενοκοῖται... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κορ. 6, 9). Ἐπίσης στὴν ἐπιστολή του πρὸς τὸν μαθητή του Τιμόθεο γράφει: «... ἀρσενοκοίταις... καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται» (Α΄Τιμ. 1, 10. Βλ. καὶ Ρωμ. 1, 26).

Ἐξάλλου, πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι εἶναι διαστρέβλωση τῆς ἀληθείας ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶχε καταστεῖ τρόπος ζωῆς, ἀφοῦ ἀποδεδειγμένα αὐτὴ κτυπήθηκε ἀνηλεῶς.

Στὸν νόμο τοῦ Λυκούργου τῆς Σπάρτης διαβάζουμε: «Εἰ δέ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη αἴσχιστον τοῦτο...» (Ξενοφῶντος, Λακεδαιμονίων Πολιτεία 2, 135-6). Ὁ Δημοσθένης ἀναφέρεται σὲ σχετικὸ νόμο τοῦ Σόλωνα, ὁ ὁποῖος καταργοῦσε τὸ δικαίωμα λόγου στὸν ἀρσενοκοίτη: «Μήτε λέγειν, μήτε γράφειν ἐξεῖναι τοῖς ἡταιρηκόσιν» (Κατὰ Ἀνδροτίωνος, 306-7).

Τὴν αὐστηρότητα γιὰ τὴν μὴ ὕπαρξη περιθωρίων ἀναπτύξεως παρὰ φύση σωματικῶν σχέσεων μᾶς τὴν φωτογραφίζει ἕνας ἄλλος νόμος τοῦ Ἀττικοῦ Δικαίου ποὺ τὸν διασώζει ὁ Αἰσχίνης. Ἐκεῖ ἀναφέρεται ἡ αὐστηρὴ ἀπαγόρευση στοὺς ἐνήλικες νὰ εἰσέρχωνται σὲ κοινόχρηστους χώρους νέων, ὅπως σὲ σχολές, γυμναστήρια κ.ἄλ. (Κατὰ Τιμάρχου, 101-12, βλ. καὶ 1851-8).

Ὁ δὲ Σόλων στοὺς σχετικοὺς νόμους του ἀνα

Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας παραδέχεται τὰ σφάλματα κατὰ τοὺς διαλόγους!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ψεων… περί ὁμολογιακῶν ἀποκλειστικοτήτων…».

Πολύ φοβούμεθα ὅτι αἱ παροῦσαι διατυπώσεις εἶναι προσπάθεια διὰ νὰ μετριασθοῦν αἱ διαφοραὶ, λ.χ. τί σημαίνει «διαφορετικὲς ἀντιλήψεις», δὲν εἶναι εἰσαγωγὴ καινοφανῶν δογμάτων; Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν «ὁμολογιακὴν ἀποκλειστικότητα» τὸ νὰ κηρύσσωμεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία;

«…ἀναγκαῖαι… προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι θά παράσχουν εἰς τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τήν δυνατότητα νά ἐνεργήσουν ἰσοτίμως πρός τά λοιπά μέλη τοῦ Π.Σ.Ε…, τουθόπερ δέν συμβαίνει πάντοτε, λόγω τῆς τε δομῆς καί τῶν τῆς λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε… Εἰς τήν πορείαν αὐτήν… δηλοῦται ὅτι ἡ ὅλη λειτουργία τοῦ Π.Σ.Ε. ὡφείλει νά πραγματοποιεῖται ἐπί τῇ βάσει τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως καί τῆς πίστεως (πρβλ. § 12)…»

Σαφής, ἑπομένως, παραδοχὴ ὅτι δὲν εἶναι ἰσότιμη ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἐπιπλέον, πῶς ἕνας θεσμὸς συναγωγῆς ὄχι μόνο αἱρέσεων ἀλλὰ καὶ ἑτεροκλήτων στοιχείων θὰ λειτουργήσῃ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως; Ἀφήνωμεν ἄνευ σχολίου τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποτελεῖ μίαν μελλοντικὴν ἐπιδίωξιν καὶ ὄχι μίαν ὑφισταμένην πραγματικότητα.

«Ἐπετεύχθη ἡ ἀναθεώρησις τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου διά τήν συμμετοχήν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τό Π.Σ.Ε., ἐπί τῇ βάσει τῶν ὀρθοδόξων προτάσεων ὡς πρός τόν τρόπον λήψεως τῶν ἀποφάσεων ὁμοφώνως κυρίως διά κοινωνικά καί ἠθικά ζητήματα. Ἐπεσημάνθη ἡ ἰδιαιτέρα ἐκκλησιολογική ταυτότης τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τόν σύγχρονον οἰκουμενικόν διάλογον καί ἰδιαιτέρως ὡς πρός τάς θεολογικάς καί ἐκκλησιολογικάς διαφοράς καί μάλιστα ἐν ἀντιδιαστολῇ πρός τάς διαφόρους Χριστιανικάς Παραδόσεις καί Ὁμολογίας. Ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη ἀποφυγῆς κάθε μορφῆς συμπροσευχῆς…».

Νὰ ἐπαινέσωμεν τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀποφυγῆς συμπροσευχῶν, ἀλλὰ ὀφείλει πρῶτα νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Πῶς ὅμως νὰ λάβῃ, ὅταν ὅλος ὁ θεσμὸς τοῦ ΠΣΕ εἶναι συνονδύλευμα αἱρέσεων; Ὅσαι βελτιώσεις καὶ ἂν γίνουν τὸ ἴδιον τὸ οἰκοδόμημα εἶναι στρέβλωσις τῆς ἀληθείας.

«β) Εἰς τό δεύτερον Κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν Κόσμον»… τονίζεται, ὅτι «ἡ κατά τήν διεξαγωγήν τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἀκολουθουμένη μεθοδολογία… προϋποθέτει τήν σχετικήν πληροφόρησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τῶν διαφόρων ἐξελίξεων τῶν Διαλόγων…».

Διατὶ δὲν ὑπάρχει ἐνημέρωσις τοῦ πληρώματος; Δὲν ἀπαντᾶ πουθενά! Ἀποδέχεται εἰς τὴν συνέχειαν ὅτι ὁ Διάλογος μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, τοὺς Παλαιοκαθολικούς, τοὺς Λουθηρανοὺς καὶ τοὺς Μετερρυθμισμένους ὁδηγεῖται εἰς ἀδιέξοδον, ἐπειδὴ εἰσήγαγαν τὴν χειροτονίαν τῶν Γυναικῶν. Διὰ τοὺς ὑπολοίπους λέγει:

«Εἰς πορείαν κριτικῆς ἀξιολογήσεως τῶν ποιμαντικῶν καί λειτουργικῶν θεμάτων εὑρίσκεται ὁ Διάλογος μετά τῶν Ἀντιχαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ σκιάζεται ὁ Διάλογος μετά τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τόσον ἐκ τῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως τῆς Οὐνίας, ὅσον καί ἐκ τῆς δυσκολίας κατανοήσεως λειτουργίας καί ἐφαρμογῆς τοῦ πρωτείου ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς Συνόδου καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν δομῶν…»

Δηλαδὴ μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους δὲν ὑφίστανται πλέον δογματικὰ ἀλλὰ μόνον ποιμαντικὰ προβλήματα; Διατί ἐφ' ὅσον δὲν λύεται τὸ ζήτημα τῆς Οὐνίας προχωρεῖ ὁ διάλογος μέ τοὺς Παπικούς; Τὸ «Πρωτεῖον» εἰς τὰ πλαίσια τῆς Συνόδου, ὅπως τὸ ἐκδέτει ὁ Περγάμου εἶναι μία κακοδοξία, ὅπως ἀνελύσαμεν εἰς πρόσφατον φύλλον.

«Εἰς τά πλαίσια τῆς ἐπικαιροποιήσεως τῶν ἀπόψεων καί θέσεων (εἰς τήν Διορθόδοξον ἐπιτροπήν πού συνεδρίασεν ἀπό 29ης Σεπτεμβρίου ἕως 4ης Ὀκτωβρίου 2014) ἐθεωρήθη ὀρθότερον ἡ ἐνοποίηση τῶν δύο Κειμένων, ἐνῶ δέν ἐτέθησαν παράγραφοι τῶν δύο προηγουμένων Κειμένων, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονταν εἰς τάς δράσεις… κυρίως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν… Ἡ ἀπάλειψις αὕτη ἐγένετο, διότι ἐθεωρήθησαν πλέον αἱ συγκεκριμέναι παράγραφοι ὡς ἀπλαί καί μόνον ἱστορικαί ἀναφοραί,…»

Ἂν ἦτο τόσον μεγάλη ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸ ΠΣΕ, ὅσον τὴν περιέγραψε πρὶν ὁ Σεβασμιώτατος, διατί θεωρεῖται τόσον ἀναξία, ὥστε νὰ ἀπαλειφθῇ; Μήπως εἶναι ἄλλοι οἱ λόγοι; Ἔπειτα ἀναφέρει παραγράφους αἱ ὁποῖαι προσετέθησαν:

«α) Καθωρίσθη οὐχί μόνον ὁ τρόπος ἀποχωρήσεως μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας μεμονωμένης ἔκ τινος συγκεκριμένου Διαλόγου, ἀλλά καί ἡ δυνατότης διακοπῆς αὐτοῦ… ἐκκινοῦσα μέ τήν πρωτοβουλίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί κατόπιν «ὁμοφώνου συναινέσεως» τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (§ 10). β) …Διά τῆς παρούσης παραγράφου (§ 20) προσδιορίσθησαν πανορθοδόξως τά ὅρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, δέν ἀμφισβητήθη ἡ ὕπαρξις αὐτῶν καί «κατ' οἰκονομίαν» ἀνεγνωρίσθη, τό συμφώνως πρός τήν κανονικήν παράδοσιν, ὑποστατόν καί ἔγκυρον τοῦ βαπτίσματος. Οὕτως ἐνισχύεται ἡ ἀρχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ὡς ἔκφρασις φιλανθρώπου διαθέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, ἐνῶ ἀτονεῖ ἡ ἀρχή τῆς ἀκριβείας. γ) Ἐτονίσθη, ὅτι «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπό ἀτόμων ἤ ὁμάδων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἤ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας», διότι θεωρεῖ ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ τόν ἁρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περί τῶν θεμάτων πίστεως» (§ 22)…»

Ἂς παύση πλέον αὐτὴ ἡ προβολὴ τοῦ Πατριάρχου, καταντᾶ ἐπιτηδευμένη. Τὸ φλέγον ἐρώτημα εἶναι πῶς γίνεται φιλανθρωπία διὰ τοὺς αἱρετικοὺς, ἀλλὰ δὲν γίνεται καμία φιλανθρωπία διὰ τοὺς ἀποτειχισθέντας; Πῶς ἐπίσης εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται «οἰκονομία» εἰς δεμελιώδη ζητήματα, ὅπως τὸ Βάπτισμα; Αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστον! Δηλ. κατ' οἰκονομίαν θὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ Θ. Κοινωνία τους εἶναι Σῶμα Χριστοῦ; Ἐπίσης ὑπάρχει συνοδικὸν σύστημα ποὺ λειτουργεῖ ἄνευ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν ὑπῆρχαν Σύνοδοι ποὺ κατεδικάσθησαν; Σήμερον πράγματι λειτουργεῖ τὸ συνοδικὸν σύστημα; διότι οἱ συν-Ἱεράρχαι τοῦ Σεβασμιωτάτου δηλώνουν ὅτι δὲν ἔχουν σαφῆ ἐνημέρωσιν διὰ τὰ θέματα!

«Διό καί καλούμεθα νά ἀπαντήσωμεν εἰς δύο ἐρωτήματα: α) Ἡ μελλοντική συνέχισις ὅλων τῶν προαναφερθέντων διμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων… ὑπηρετεῖ τόν ἀρχικόν σκοπόν των; β) Ὑπῆρξε κάτι θετικόν…; Εἰς τήν καταφατικήν ἀπάντησιν ὁδηγούμεθα: α) Ἐκ τῆς προσφερθείσης δυνατότητος καί διευκολύνσεως τῆς ἀκτινοβολίας τῆς ὀρθοδόξου μαρτυρίας…, καί β) Ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως πολλῶν ἐκ τῶν παραδόσεων τῆς Δύσεως…».

Τοὺς διαλόγους ἀνεμέναμε, διὰ νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἡ Ὀρθοδοξία; Μήπως συνέβη τὸ ἀντίστροφον, δηλ. νὰ φαντάζῃ μία ἐκ τῶν πολλῶν ὁμολογιῶν; Ἐπίσης ἀνεδεώρησε μόνον ἡ Δύσις ἢ μήπως ἐπηρεάσθημεν καὶ ἐμεῖς;

«…νά ἀναφέρω ὁρισμένας ἐκ τῶν γενομένων ἀναθεωρήσεων. Ἡ ἀποδοχή τῆς κυριλλείου ἑρμηνείας καί διδασκαλίας ἐπί τοῦ γενικοτέρου χριστολογικοῦ ζητήματος, εἰς τόν Διάλογον μετά τῶν Προχαλκηδονίων. Ἡ υἱοθέτησις τῆς εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας… εἰς τόν Διάλογον μετά τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν... Ἡ ἀναγνώρισις ὑπό τοῦ Π.Σ.Ε. τῆς τριαδολογικῆς καί χριστολογικῆς διδασκαλίας ὡς προϋποθέσεως καταστάσεως μέλους εἰς αὐτό, καί ἡ υἱοθέτησις τοῦ Συμβόλου Νικαίας – Κων/πόλεως ἄνευ τοῦ filioque, ὡς βάσεως ὁμολογιακῆς συγκλήσεως. Τέλος ἡ κατανόηση τῶν χαρισματικῶν μυστηριακῶν καί εὐχαριστιακῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας ὑπό ὁρισμένων προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν…».

Ἡ «Κυρίλλειος» ἑρμηνεία ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ἀποδοχὴ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ εὐχαριστιακὴ ἐκκλησιολογία τοῦ Περγάμου περιέχει λάθη, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν εἰς αἱρετικὰς ἀντιλήψεις. Τὸ κατόρθωμα μὲ τὸ ΠΣΕ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τουλάχιστον αὐτονόητον, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ὑπάρχει λόγος πανηγυρισμῶν, διότι οἱ ἄλλοι δὲν ἐννοοῦν τὴν Τριαδολογίαν καὶ τὴν Χριστολογίαν ὡς οἱ Ὀρθόδοξοι. Ἡ ἀπάλειψις τοῦ filioque εἶναι ἄνευ σημασίας, καθὼς εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Παπικοὶ δὲν ἔχουν πρόβλημα νὰ χρησιμοποιοῦν ὁποιοδήποτε Σύμβολον Πίστεως. Ὅσον διὰ τοὺς Προτεστάντας μόνον ὡς ἀτυχὴς μπορεῖ νὰ ληφθῇ ἡ ἀναφορὰ αὐτή.

«…Εἰς τό σημεῖον αὐτό εἶναι ἀναγκαῖον νά τονίσωμεν ὅτι ἡ «Ὀρθοδοξία» ὡς ἰδιότης τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὑπόθεσις μεμονωμένων ἀτόμων οὔτε τοποθετεῖται ἐκτός καί ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ρυθμιστικός κανών τῆς ζωῆς καί τῆς σκέψεώς Της, ἀλλά ταυτίζεται μέ τήν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦσα συστατικόν τῆς ταυτότητός Της, διό καί βιοῦται μόνον ἐν κοινωνίᾳ μέ τήν Ἐκκλησίαν, γεγονός τό ὁποῖον σημαίνει ἐν προκειμένῳ πλήρη ἀποδοχήν τῶν πανορθοδόξως εἰλημένων ἀποφάσεων ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν, ἄλλως ἐμφωλεύει ὁ κίνδυνος ἀταξίας καί σχισμάτων ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, γεγονότα τά ὁποῖα τραματίζουν θανασίμως τήν ἑνότητά Της… Διό καί ὀρθῶς ἐτονίσθη ὅτι… οἱ συμμετέχοντες ἐξ ὀνόματος τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τούς Θεολογικούς Διαλόγους… δέν ἐνεργοῦν ὡς μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλά κατ' ἐντολήν τῶν Ἐκκλησιῶν των…».

Ἡ «Ὀρθοδοξία» ἐπειδὴ ἀκριβῶς ταυτίζεται μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐπιβάλλεται πρὸς τοὺς πιστούς, διότι καὶ οἱ πιστοὶ εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ Πανορθόδοξοι ἀποφάσεις ἔχουν συζητηθῆ μὲ τοὺς πιστοὺς ἢ εἶναι μόνον θέμα ἐλαχίστων Ἱεραρχῶν πού συμμετέχουν εἰς τοὺς διαλόγους; Ἂν ἦσαν ἀληθῶς Πανορθόδοξοι, τότε δὲν θὰ ἐχρειάζετο μία πειδαναγκαστικὴν ἀποδοχὴν ὡς ὑπαινίσσεται ὁ Σεβασμιώτατος. Ἐπιπροσθέτως, αὐτοὶ ποὺ συμμετέχουν δὲν εἶναι ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν τους, ὅπως λέει ὁ Σεβασμιώτατος, διότι ἂν ἦσαν θὰ ἐνημέρωναν καὶ τὸν λαόν. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει διατί προκειμένου νὰ κοπάσουν αἱ διαμαρτυρίαι δὲν ἀποστέλλονται ἄλλοι ἔγκριτοι καὶ κοινῆς ἀποδοχῆς ὡς ὁ κ. Τσελλεγίδης;

«Ἡ ὁμολογιακή ὅμως ἐσωστρέφεια πολλῶν χρόνων, εἰς τήν λειτουργίαν τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ μίαν συστηματικήν ἔλλειψιν ἐνημερώσεως τόσο τῶν κληρικῶν, κάθε βαθμοῦ, ὅσο καί τοῦ ποιμνίου… διό καί κατά καιρούς ἐμφανίζονται δικαιολογημέναι διαμαρτυρίαι, ἐνστάσεις, ὑποψίαι ἤ καί ἀντιδράσεις περί τῆς ὀρθῆς ἤ μή πορείας καί τῆς ἀναγκαιότητος τῶν προειρημένων διμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων. Ἀλλά καί ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν δέν ἐζημιώθη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλά μᾶλλον ἐνισχύθη ἡ παρουσία καί ἀνεγνωρίσθη ἡ συμβολή Της, αἱ δέ εὐκαίρως ἀκαίρως διατυπούμεναι μεμονωμέναι ἐπικρίσεις, οὔτε ἀμαύρωσαν εἰς τό σύνολό της τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, οὔτε υἱοθετοῦνται ὑπό συνόλου τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, διό καί συνεχίζεται ἡ συμμετοχή τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τά δρώμενα καί γενόμενα εἰς τόν χῶρον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καί τῶν διμερῶν Θεολογικῶν διαλόγων, καθότι μόνον ὁ «Διάλογος τῆς Ἀληθείας», εἰς τά πλαίσια τῆς Ἁγίας θά μᾶς ἐλευθερώσει καί θά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τήν πραγματικήν κοινωνίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν ἑνότητα τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου».

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι ἡ «ὁμολογιακή μας ἐσωστρέφεια» ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐκράτησε τοὺς Ὀρθοδόξους εἰς τὰ χρόνια κατά τὰ ὁποῖα μὲ τὴν «βίαν» οἱ Παπικοὶ ἐξελατίνιζαν τοὺς πληθυσμούς! Χαιρόμεθα ὅμως, διότι ὁ Σεβασμιώτατος ἀναγνωρίζει τὸ σφάλμα τῆς ἐλλείψεως ἐνημερώσεως καὶ ἀναμένομεν νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Χαιρόμεθα ἐπίσης ποὺ δικαιολογεῖ ἀκόμη καὶ τάς ἀντιδράσεις, προσμαρτυρῶν κατ' αὐτόν τόν τρόπον διὰ τὴν ἐγκυρότητα, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔχουν αἱ ὑποψίαι καὶ διαμαρτυρίαι τοῦ ποιμνίου. Βεβαίως, ὑπάρχει μία ἀντίφασις ὡς πρὸς τὸ ἑξῆς: Ὁ Σεβασμιώτατος λέγει ὅτι ἦσαν μεμονωμέναι, ἀλλὰ εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον εἶχε διατυπώσει τὸν κίνδυνον σχισμάτων. Ἂν ἰσχύη τὸ ἕνα δὲν ἰσχύει τὸ ἄλλον. Εἶναι προφανὲς ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ ὑποβαθμίσῃ τάς ἀντιδράσεις καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν συνέχισιν τῶν διαλόγων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐδέχθη ὅτι ὁδεύουν εἰς ἀδιέξοδον! Ἑπομένως, τὰ πλέον ἐπίσημα χείλη τοῦ Σεβασμιωτάτου βεβαιώνουν τελικῶς ὅτι αἱ ἀντιδράσεις εἶναι πολλαί. Ἕνα τελευταῖον ἐρώτημα πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον: ἀπὸ τί δὰ μᾶς «ἐλευθερώσῃ» ὁ διάλογος;

Σύναξις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Κατεχομένων

Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι ἡ πρόσκλησις φορέων τῶν Κατεχομένων ἀπὸ τὸν Μακ. Ἀρχ. Κύπρου. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔχει τμήματα εἰς τὰ Κατεχόμενα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦνται. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου τῆς 8ης Δεκεμβρίου 2015:

«Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ προσκαλεῖ σὲ ἐκκλησιασμὸ τὰ μέλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν, καὶ τοὺς Δημάρχους καὶ Κοινοτάρχες τῶν κατεχομένων ἐνοριῶν καὶ κοινοτήτων τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς περιφέρειας στὸν ἱερὸ ναὸ Τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας στὸν Στρόβολο, τὴν Κυριακή, 3 Ἰανουαρίου 2016, τὸ πρωί».

Ἀνοικτὴ πρόσκλησις ἐν ὄψει τῆς Μεγάλης Συνόδου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τημάτων, μὲ σκοπὸν πάντοτε τὴν ἑνότητα.

Συμφώνως πρὸς τὰ προαναφερθέντα ὁ Ο.Τ. προτίθεται νὰ δημοσιεύῃ κατὰ προτεραιότητα ὅσα κείμενα ἀφοροῦν τὴν Μεγάλην Σύνοδον, ἐφ' ὅσον βεβαίως εἶναι ἐμπεριστατωμένα καὶ εἰς τὸ γενικῶς ἁρμόζον θεολογικὸν καὶ διαλογικὸν πλαίσιον. Παραλλήλως δὰ δημοσιεύωνται καὶ προτάσεις, συμπληρώσεις, διαφωνίαι, ἀντιρρήσεις, ἐνστάσεις ἀκόμη καὶ - κατὰ περίπτωσιν- καλόπιστοι ἐπικρίσεις διὰ τὰ δημοσιευμένα κείμενα. Στόχος ὅλων αὐτῶν δὰ εἶναι ἡ κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν ἀντικειμενικὴ καὶ πολύπλευρος ἀντιμετώπισις τῶν θεμάτων, ὥστε ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ πορεία ποὺ δὰ διαγράψουν τὰ κείμενα αὐτὰ νὰ ὠδήσῃ τὸν Ο.Τ. παραμονὰς τῆς Συνόδου νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ εἰς τὸ ποία δὰ εἶναι ἡ τελικὴ στάσις του ἐν ἀναμονῇ αὐτῆς καὶ τῶν ὅσων διαμειφθοῦν εἰς αὐτήν.

Τὰ περὶ τῆς Συνόδου θέματα τὰ ὁποῖα χρήζουν ἐπεξεργασίας εἶναι πολλά. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν μερικά. Πρέπει νὰ συγκληθῇ ἡ Σύνοδος; Πρέπει νὰ ὀνομασθῇ Οἰκουμενική; Ποῖος τὴν συγκαλεῖ; Ὑφίσταται λειτουργία «Πρωτείου», ὅπως αὐτὴ προβάλλεται ἀπὸ ὁρισμένους; Πότε δὰ πρέπῃ νὰ συγκληθῇ; Πόσο ὀφείλει νὰ διαρκέσῃ; Εἰς ποῖον τόπον δὰ πρέπῃ νὰ συγκληθῇ; Ποῖοι ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος; Χρειάζεται προπαρασκευή; Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πρέπει νὰ ἔχουν λόγον; Πρέπει νὰ προσκληθοῦν παρατηρηταί; Πῶς δὰ λαμβάνωνται αἱ ἀποφάσεις; Πρέπει νὰ προστεθοῦν ἢ νὰ ἀφαιρεθοῦν πρὸς συζήτησιν δέματα; Πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐκζήτησις μετανοίας καὶ ἀναίρεσις ἀπὸ τὸν Παπισμόν τῶν αἱρέσεών του; Χρειάζεται κάποια ἀλλαγὴ εἰς τὴν νηστείαν; Τί στάσιν ὀφείλει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ τηρήσῃ πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν ἐν ὄψει τῶν ἀδιεξόδων τῶν διαλόγων; Ποῖον τὸ μήνυμα ποὺ δὰ δοδῇ πρὸς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον; Πῶς λειτουργεῖ τὸ «αὐτόνομον» εἰς μίαν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ποῖος τὸ παραχωρεῖ; Τί πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Διασπορὰν, ὅπου σήμερα ὑφίστανται ἀντικανονικαί ἐπισκοπικαί συνελεύσεις; Διατὶ δὲν δὰ συζητηθῇ τελικῶς τὸ δέμα τῶν Διπτύχων καὶ τῆς αὐτοκεφαλίας; Ποῖαι εἶναι αἱ ἀφανεῖς καὶ φανεραὶ ἐπιδιώξεις τῆς Συνόδου; Ὑπάρχει κίνδυνος διαρρήξεως τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας; Πρέπει νὰ συζητηθῇ ἡ ἀλλαγὴ ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα; Ὁ δεύτερος γάμος τῶν κληρικῶν εἶναι δέμα πρὸς συζήτησιν; Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν ἀπὸ προτεσταντικάς ὁμολογίας ὀφείλει νὰ ἀπασχολήσῃ τὰς συνεδριάσεις;

Τὰ ἐρωτήματα βεβαίως εἶναι ἀνεξάντλητα καὶ δὲν δύνανται νὰ προσδιορισθοῦν μόνον εἰς ὅσα ἀνεφέρθησαν. Παρακινοῦμεν λοιπὸν ὅσους εἶναι ζηλωταὶ τῆς πίστεως νὰ ἀρθρογραφήσουν, νὰ παρακινήσουν ἄλλους εἰς αὐτὸ ἢ νὰ ὑποδείξουν καὶ νὰ προτείνουν εἰς τὸν Ο.Τ. μέθοδον ἢ ὁδὸν διὰ τὴν καλυτέραν ἐπίτευξιν καὶ ὑπηρεσίαν τῆς λειτουργίας τοῦ διαλόγου εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ τύπου.

Ἔχουν ἀπομείνει μόλις περὶ τὰς 26 ἑβδομάδας διὰ τὴν προγραμματισθεῖσαν Μεγάλην Σύνοδον, καιρὸς ὀλίγος ἀλλὰ ὄχι ἀνεπαρκὴς, ὥστε ὅλα νὰ συμβοῦν. Εὐελπιστοῦμεν καὶ εὐχόμεδα διὰ ἄλλην μίαν φορὰν νὰ μὴ συγκληθῇ, ὡστόσο ἐφ' ὅσον δὰ δοδῇ μάχη ὀφείλομεν νὰ προετοιμασδῶμεν ἀκολουδοῦντες τὴν διδαχὴν τοῦ Σολομῶντος:

«λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχδρῶν· ἐνδύσεται δώρακα δικαιοσύνην καὶ περιδήσεται κόρυδα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, 20 ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας.» (Σοφ. Σολ. 5, 16-19).

Γιατί ἔγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε ποτὲ νὰ φυλάξουμε ὅλα τὰ προστάγματά του. Ἐλευθερώνοντάς μας δὲ ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου καὶ ἑνώνοντάς μας μαζί Του μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, μᾶς χαρίζει τὴν υἱοθεσία, μᾶς καθιστᾶ υἱοὺς τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν. **Ἡ υἱοθεσία μας**, λοιπόν, **ἡ ἕνωσή μας μὲ τὸν Χριστό, ἡ θέωσή μας, εἶναι ὁ στόχος τῆς σαρκώσεώς Του**. Αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς «προορισμὸς» τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.

Θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας

Ὁ Χριστός μας μὲ τὴν «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» σάρκωσή του γεννήθηκε ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλες τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, τὸν πόνο, τὸν θάνατο. Ὅπως ὅμως ἀπὸ φιλανθρωπία (ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο) σαρκώθηκε ὁ Θεός, ἔτσι ἀπὸ ἀγάπη δέχθηκε νὰ ἀναλάβει καὶ τὶς συνέπειες τῆς δικῆς μας ἁμαρτίας, τὸν πόνο καὶ τὸν θάνατο. Ἀνέλαβε ὅλη τὴν ἀνθρώπινη πραγματικότητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ συντρίψει τὴν ἁμαρτία μας καὶ τὶς συνέπειές της, μέχρι τὸν θάνατο, στὴν δική Του ἀνθρώπινη φύση. Γι' αὐτὸ δέχθηκε ὁ Χριστὸς νὰ φθάσει μέχρι τὸ πάθος τοῦ Σταυροῦ. Γι' αὐτὸ φορτωμένος τὶς δικές μας ἁμαρτίες κατέβηκε μέχρι τὸν Ἅδη. Κατέβηκε μέχρι τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς δικῆς μας πτώσεως, γιὰ νὰ θανατώσει τὴν ἁμαρτία μας στὸν Σταυρό Του, νὰ τὴν θάψει στὰ βάθη τοῦ ᾅδη, καὶ νὰ ἀναστήσει ὁλοκάθαρη καὶ φωτισμένη τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀνεβάζοντάς την μέχρι τὸ βασίλειο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μὲ τὴν Ἀνάληψή Του. Νὰ λοιπόν, γιατί ἡ Ὀρθοδοξία δὲν περιορίζεται στὶς συναισθηματικότητες, ποὺ γεννᾶ ὁ σταυρός, τὸ πάθος, τοῦ Χριστοῦ, ὅπως συμβαίνει ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Γιατί τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας εἶναι ἡ σάρκωση τοῦ Θείου Λόγου. Χωρὶς τὴ Σάρκωση καὶ τὰ Χριστούγεννα δὲν νοεῖται ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ὁ θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασή Του. Ὁ Ἅγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέγει, ὅτι ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι «*τὸ μακάριον, δι' ὃ τὰ πάντα συνέστησαν τέλος*». Γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση, δηλαδή, ἔγι

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνοίγει τὸ ζήτημα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεδρίασεν ἀπὸ τὴν 8ην ὡς καὶ τὴν 10ην Δεκεμβρίου. Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνακοινωθέντα:

«…Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε ὅπως, κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν της τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 2016, ἤτοι τὴν 12.1.2016, πραγματοποιηθεῖ ἀπογευματινὴ Συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ., στὴν ὁποία καλοῦνται νὰ παραστοῦν καὶ οἱ κάτωθι: 1. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου. 2. Οἱ δύο Ἐλλογιμώτατοι Κοσμήτορες τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. 3. Οἱ δύο Ἀξιότιμοι Πρόεδροι τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς ΠΕΘ καὶ τοῦ ΚΑΙΡΟΥ. Σκοπὸς τῆς Συνεδρίας εἶναι ἡ μελέτη τοῦ θέματος τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴ Μέση Ἐκπαίδευση. Κατὰ τὴν ὡς ἄνω Συνεδρία καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται θέματος ὁρίσθηκε Εἰσηγητὴς ὁ Σεβασμιώτατος Συνοδικὸς Μητρ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος.

Ἀκολούθως ὅρισε ὡς ὁμιλητὴ στὴν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν 20ή Μαρτίου 2016, τὸν Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου.

Ἀναφορικὰ μὲ τὴν κατάθεση στὴ Βουλὴ τοῦ Νόμου γιὰ τὴν προέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, ἡ Δ.Ι.Σ. ὑπενθυμίζει ὅτι ἐμμένει στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Συνεδρίας τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 2013, ὅταν ἀσχολήθηκε ἀναλυτικῶς μὲ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογενείας στὸ πλαίσιο τῆς σύγχρονης κρίσης, τὴν ὁποία ἀπόφαση ἐπικαιροποίησε ἡ Δ.Ι.Σ. στὴ Συνεδρία τῆς 19ης Ἰουνίου 2015…

Τέλος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος αὔριο στὴ 1μ.μ., θὰ ὑπογράψει μὲ τὸν κ. Κωνσταντῖνο Μίχαλο, Πρόεδρο τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, Πρωτόκολλο συνεργασίας μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Διαιτησίας καὶ Ἐναλλακτικῶν Μεθόδων Ἐπίλυσης Διαφορῶν (Ι.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.), μὲ στόχο τὴν ἀνάδειξη τοῦ προβλήματος τῆς ἐνδοσχολικῆς βίας καὶ τὴν προώθηση ἐκδηλώσεων καὶ δράσεων γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή του.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνεδρίας, κατὰ τὴν ὁποία συζητήθηκαν τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ θέματα, στὴν αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας πραγματοποιήθηκε ἐνημερωτικὴ ἐκδήλωση γιὰ τὴν ψηφιοποίηση καὶ τεκμηρίωση τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος… ὁμίλησε ὁ ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων Κοντογιάννης, Διευθυντὴς τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου…

Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε ὅσους συνέβαλαν στὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου, ἐπισήμανε, ὅτι «…Θὰ πάψουν οἱ διάφοροι προπαγανδιστές, ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ κάνουν τοὺς ἔξυπνους μὲ τὶς προσωπικὲς παρεμβάσεις στὰ διάφορα γεγονότα καὶ τὰ διαστρέφουν. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὴν ἀλήθεια δὲν τὴν φοβᾶται. Τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι οἱ ἀποδείξεις. Καὶ θὰ εἴμαστε ἐγκληματίες ἂν δὲν ἐκμεταλλευτοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα. Ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ ἀμφισβητήσει αὐτὰ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα! Πόσοι μάλιστα θὰ διαψευστοῦν ἀπὸ τὰ ψέματα καὶ τὶς ραδιουργίες!».

Πότε θὰ ἀσχοληθῇ ἡ Ἱ. Σύνοδος μὲ τὰ βοηθήματα κατηχήσεως;

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι Παπικὴ Ἐκκλησία προχωρεῖ ἀκάθεκτη εἰς τὴν ἔκδοσιν νέων βιβλίων κατηχήσεως διὰ τὴν 4ην, 5ην καὶ 6ην τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ εὐελπιστεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὰ ἕτοιμα ἕως τὴν ἐπομένην ἐκπαιδευτικὴν χρονιάν. Ἀντιθέτως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὶς εἰδικὲς Ἐπιτροπὲς δὲν προχωρεῖ εἰς ἔκδοσιν βοηθημάτων ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια μὲ ἀποτέλεσμα τὰ ἐγχειρίδια νὰ εἶναι ἐν μέρῃ ἀπηρχαιωμένα καὶ νὰ ἀφήνεται ἡ κατήχησις εἰς τὰς προσωπικάς διαθέσεις ἑνὸς ἑκάστου κατηχητοῦ. Ἡ Π.Ο.Ε. ἔχουσα ἀντιληφθῆ τὸ πολυεπίπεδον ἔλλειμμα ἀνακοινώνει ὅτι προχωρεῖ ἡ ἰδία προσεχῶς εἰς ἔκδοσιν βοηθήματος κατηχήσεως, ἀλλὰ δι᾽ ἐνηλίκους. Εὐχόμεθα ἡ κίνησις αὐτὴ νὰ παροτρύνῃ τοὺς ὑπευθύνους εἰς κινητοποίησιν.

Μητρ. Θεσσαλονίκης: «Οὔτε τὰ ζῷα δὲν ἔχουν τέτοιες διαθέσεις»

Λαῦρος κατὰ τοῦ Συμφώνου Συμβιώσεως ἦτο εἰς τὸ Κυριακάτικον κήρυγμά του ὁ Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονίκης. Συμφώνως πρὸς τὴν romfea.gr τῆς 13ης Δεκεμβρίου 2015:

«Πότε ὑπῆρξε τέτοιο φαινόμενο 2015 χρόνια νὰ παντρεύεται ἄνδρας τὸν ἄνδρα καὶ γυναίκα τὴν γυναίκα; Ἀλλὰ καὶ νὰ θέλουν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν ξένα παιδιά, γιὰ νὰ τὰ μεγαλώσουν, καὶ νὰ τοὺς ποῦν τί; Οὔτε τὰ ζῷα δὲν ἔχουν τέτοιες διαθέσεις...Κύριε Ἐλέησον!!!" πρόσθεσε ὁ Παναγιώτατος κ. Ἄνθιμος. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ξεκαθάρισε ὅτι δὲν βλέπει πολιτικὰ τὸ θέμα, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι πάνω ἀπὸ κόμματα καὶ εὐλογεῖ μόνο τὸν χριστιανικὸ γάμο. Ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἀναφέρθηκε καὶ στὴν ἐπίθεση ποὺ ἔξαπέλυσαν πρὸς τὸν Μητροπολίτη Καλαβρύτων γιὰ τὶς δηλώσεις ποὺ ἔκανε σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, τὶς ὁποῖες καὶ ὁ κ. Ἄνθιμος χαρακτήρισε "σκληρές", παρόλα αὐτὰ ὅμως ἀναρωτήθηκε καὶ ὁ ἴδιος: "Τὸ νομοθέτημα ὅμως δὲν εἶναι σκληρό;"... Κλείνοντας ὁ κ. Ἄνθιμος τόνισε: "Ἡ Ἑλλάδα τὸν προηγούμενο χρόνο εἶχε μηδενικὴ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ, ἂν λοιπὸν πᾶμε ἔτσι θὰ χαθοῦμε...ἡ εὐθύνη εἶναι ὅλων μας».

Ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Πατριαρχείου ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων φαίνεται νὰ διαψεύδη τὰς φήμας διὰ τὴν ὑποψηφιότητά του διὰ τὴν Ἱ. Μ. Γερμανίας, ὄχι ὅμως καὶ ὅσα ἐγράψαμε περὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀποστείλῃ κληρικοὺς εἰς τὴν Χάλκην. Μάλιστα ὁ ἴδιος ἐπιβεβαιώνει τὰς ἀγαστὰς σχέσεις του μὲ τὸν Οἰκ. Πατριάρχην. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ» τῆς 11ης Δεκεμβρίου 2015:

««Ἐπιβεβαιώνεται» πλήρως ἡ ζωηρὴ ἐπιθυμία τοῦ Ἁγίου Ἰωαννίνων Μαξίμου νὰ πηγαινοέρχεται στὴν Γερμανία καὶ νὰ ἔχει ἰδιαίτερους δεσμοὺς μὲ μία περιοχή, ὅπου ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ἱεροσύνης του. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες ὁ Μάξιμος ἔχει ἰσχυροὺς δεσμοὺς μὲ τὴ Γερμανία, στὴν ὁποία πηγαινοέρχεται γιὰ ἕνα οὐσιαστικὸ λόγο, ποὺ ἔχει νὰ κάνει ὅμως μὲ τὴν μεταφορὰ πάσης φύσεως βοήθειας ἀπὸ τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησία πρὸς τὴν Μητρόπολη Ἰωαννίνων! Τὰ περὶ μονίμου ἐπιστροφῆς στὴν Γερμανία ὡς Μητροπολίτη δὲν ἔχουν δόση ἀλήθειας, μᾶς λένε πηγὲς ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὴν θέση καὶ τὶς ἀπόψεις τοῦ Μάξιμου. «Ἡ Γερμανία ἔχει ἄξιο ἱεράρχη καὶ οὔτε ποὺ θὰ σκεφτόμουν ποτὲ νὰ διεκδικήσω κάτι τέτοιο. Ἤμουν ἕνας ἁπλὸς καλόγερος καὶ εἶναι μεγάλη μου τιμὴ νὰ διακονῶ σὲ μία ἱστορικὴ καὶ ἔνδοξη Μητρόπολη, ὅπως εἶναι αὐτὴ τῶν Ἰωαννίνων», ἀκούγεται νὰ τονίζει συχνὰ καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴ πληροφορία ποὺ τὸν θέλει νά... μεταναστεύει στὴ Γερμανία! Ἑπομένως, τὸ «δὲν πάω πουθενά, ἐδῶ θὰ μείνω» ἰσχύει γιὰ τὸν Μάξιμο, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ ἔχει ἀντιληφθεῖ σὲ ὅλο του τὸ μέγεθος τὸ βαρὺ φορτίο ποὺ ἔχει ἐπωμισθεῖ μὲ τὴν ἀνάληψη τῆς Μητρόπολης Ἰωαννίνων, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ εὔκολες Μητροπόλεις.

Ἡ πενταετὴς σχεδὸν ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία τοῦ μακαριστοῦ Θεοκλήτου λόγῳ τῆς ἀνημπόριας του πολλαπλασίασε τὰ προβλήματα στὴ Μητρόπολη Ἰωαννίνων. Ἦλθε καὶ ἡ κρίση, μὲ τὴν Μητρόπολη νὰ βλέπει τὶς μετοχὲς τῆς Ἐθνικῆς νὰ ἐξανεμίζονται καὶ ἔκανε τὰ πράγματα νὰ φτάσουν σὲ ἐπίπεδο κρὰχ κι αὐτὸ τὸ κρὰχ πρέπει νὰ διαχειριστεῖ τώρα ὁ δεσπότης Μάξιμος. Τὰ Ἀγαθοεργὰ ποὺ κάποτε κι ἐκεῖνα ἦταν προσοδοφόρα καὶ μέσω αὐτῶν λύνονταν ἕνα σωρὸ προβλήματα, τώρα βρίσκονται σὲ ἀδυναμία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναγκάζεται ὁ Μάξιμος νὰ ψάχνει γιὰ πόρους, ὥστε νὰ συντηρήσει τὰ ἱδρύματα ποὺ ἔχουν τεράστια ἀνάγκη ἐπιβίωσης. «Δόξα τῷ Θεῷ, παρὰ τὴν κρίση ἐμεῖς τὰ καταφέρνουμε καὶ ἐπιβιώνουμε. Ὁ κόσμος ἀνταποκρίνεται σὲ αἰτήματα βοήθειας, ποὺ τοὺς ἀπευθύνουμε. Μαζεύουν τρόφιμα κι ἄλλα πολλὰ πράγματα οἱ ἐνορίτες τῆς Γερμανίας καὶ κάθε τόσο τὰ μεταφέρουμε στὴν πόλη μας. Ἡ πολύχρονη παρουσία μου στὴ Γερμανία ἀποδίδει καρποὺς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σ' αὐτὴ τὴν Μητρόπολη, ποὺ ἔχω τὴν εὐθύνη τῆς διακονίας», ἐπιμένει ὁ Μάξιμος καὶ θέλει νὰ βάλει «ταφόπλακα» στὶς φῆμες περὶ ἀλλαγῆς Μητρόπολης. Λέει κι ἄλλα πολλὰ ὁ Μάξιμος καὶ κυρίως ὀνειρεύεται περισσότερα, ὥστε νὰ γίνει χρήσιμος γιὰ τὸ ποίμνιό του.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴ σχέση του μὲ τὸ Φανάρι ἐπισημαίνει ὅτι δὲν ἦταν ἄγνωστος τοῦ Βαρθολομαίου, ἀφοῦ τὰ χρόνια ποὺ ἦταν στὴν Γερμανία ἦταν ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ Πατριαρχείου! Ἐσχάτως ὁ Μάξιμος ἐθεάθη πολλὲς φορὲς νὰ ἐπισκέπτεται τὸ Πατριαρχεῖο καὶ νὰ συνεργάζεται μὲ τὸν Πατριάρχη, προφανῶς καὶ ὡς Μητροπολίτης Νέας Χώρας ὅπως εἶναι ἡ Μητρόπολη Ἰωαννίνων…».

Τὸ «Δημοκρατικὸν Τόξον» κατήντησε «Οὐράνιον Τόξον»! Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας βουλευτὴς τῆς πλειοψηφίας, ποὺ νὰ σέβεται τὸν ἑαυτόν του; Διότι τὸν Θεὸν δὲν τὸν σέβονται!

Ἰδοὺ ποῖα εἶναι τὰ αὐτοονομαζόμενα ὡς «δημοκρατικὰ» κόμματα! Ἰδοὺ ποῖα εἶναι τὰ κόμματα τὰ ὁποῖα ψηφίζουν ἀκόμη εὐσεβεῖς χριστιανοί! Ἰδοὺ ποῖα εἶναι τὰ κόμματα, τὰ ὁποῖα προάγουν τὴν Χώραν! Ὅλα τὰ κόμματα τοῦ φερομένου δήθεν ὡς «Δημοκρατικοῦ Τόξου» συνεφώνησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ νομοσχεδίου διὰ τὸ Σύμφωνον Συμβιώσεως διὰ τοὺς ὁμοφύλους καὶ τὸ ψηφίζουν!

Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν βουλευτῶν εἶναι δύο. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα εἶναι ἡ καταδίκη τῆς Χώρας μας ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ δικαστήρια. Μήπως ἡ Εὐρώπη ὅμως δὲν ἔχει καταδικάσει πρὸ πολλοῦ αὐτὴν τὴν Χώραν; Μήπως δὲν ἔχομε καταντήσει παιχνίδι εἰς τὰς χεῖρας τῆς Εὐρώπης; Ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν Εὐρώπην τῆς ἰσοπεδόσεως τῶν ἀξιῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης;

Τὸ ἄλλο ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι ὁ νόμος ἔρχεται νὰ διευθετήσῃ μίαν ὑπάρχουσαν πραγματικότητα, ὅπως λέγουν. Καὶ ἡ φοροδιαφυγὴ εἶναι μία πραγματικότης εἰς αὐτὴν τὴν Χώραν. Μήπως μὲ νόμον νὰ καταστῇ καὶ αὐτὴ νόμιμος; Ὅ,τι ὑπάρχει δὲν εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον οὔτε τὸ πνευματικὸν οὔτε τὸ κοινωνικόν. Ἡ λέξις ἐκτροπή, ἀνηθικότης, παρὰ φύσιν κατάστασις, δὲν εἶναι γνωσταὶ εἰς τὸ Κοινοβούλιον; Ἡ ἐπιδερμικὴ ἄποψις ὅτι δῆθεν «ἀφορᾶ προσωπικὲς σχέσεις δύο ἀτόμων καὶ εἶναι δικαίωμά τους» δὲν λαμβάνει καθόλου ὑπ᾽ ὄψιν της τάς βαθυτέρας ἐπιπτώσεις. Ποῖαι εἶναι αὐταί;

Πρῶτον, πρόκειται διὰ προσβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Ἡ προσβολὴ δὲν εἶναι μόνον πρὸς τὰ ἤθη ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν προμετωπίδα τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐπικαλούμεθα τὴν Τριαδικὴν Θεότητα. Αὐτὸς εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν βουλευτῶν πρὸς τὴν καταστατικὴν νομοθεσίαν;

Δεύτερον, ὀδηγεῖ εἰς ὀξὺ διχασμὸν τὴν κοινωνίαν. Ἀντὶ νὰ καταπαύσῃ ὁ ὑποτιθέμενος «ρατσισμός», θὰ ἐνταθῇ, καθὼς θὰ εἶναι πλέον ἰδιαιτέρως προκλητικὸν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς καθημερινότης μία ἐντελῶς ἀνώμαλος κατάστασις.

Τρίτον, θὰ ἐπέλθῃ σύγκρουσις μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Κυβέρνησις ἐντός τοῦ μικροῦ διαστήματος ποὺ κυβερνᾶ ἤρχισε χωρὶς νὰ ὁρκισθῇ, τώρα ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὰ θρησκευτικὰ ἢ καὶ νὰ τὰ καταργήσῃ, ἐνῷ ἡ νεολαία της πλέον ζητεῖ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς προσευχῆς εἰς τὰ σχολεῖα. Κάποτε τὸ ποτήρι ξεχειλίζει καὶ εἰς τὰς τελευταίας σταγόνας ἀνήκει τὸ Σύμφωνον Συμβιώσεως. Μήπως ἐπιθυμεῖ ὁ Πρωθυπουργὸς νὰ προκαλέσῃ νέας λαοσυνάξεις; Ἀντέχει ἑκατομμύρια κόσμου ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρόν του νὰ διαμαρτύρωνται ἐναντίον του;

Τέταρτον, τὸ νομοθέτημα θὰ ἔχῃ καὶ οἰκονομικὰς ἐπιπτώσεις. Ἐφ᾽ ὅσον τοὺς ἀναγνωρίζει κληρονομικὰ δικαιώματα κ.λπ. θὰ καλῆται τὸ κράτος νὰ καταβάλῃ καὶ χρήματα διὰ συντάξεις κ.λπ. Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι τόσο ἀνθηρὰ, ὥστε ἐνῶ δὲν ἐπήρκουν τὰ χρήματα διὰ τὰ βασικά, νὰ προστεθοῦν ἐπιπλέον βάρη, ἔστω καὶ ἐλάχιστα;

Πέμπτον, θὰ ὑπάρξουν ἐπιπτώσεις καὶ εἰς τὴν ὑγείαν. Εἶναι πραγματικότης ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἐφευρέθησαν αἱ λεγόμεναι κατ᾽ εὐφημισμὸν προφυλάξεις ἔχουν αὐξηθῆ τὰ νοσήματα. Διατὶ συμβαίνει αὐτό; Διότι ἐπέρχεται ἠθικὸς ἐκμαυλισμός. Ἑπομένως ὅταν μὲ τὸ σύμφωνον θεσμοθετῆται ἡ ἠθικὴ ἀνομία δὲν θὰ αὐξηθῇ ἡ ἁμαρτία καὶ τὰ ἀποτελέσματά της; Ἂς συνυπολογίσῃ τὸ κράτος καὶ τὴν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἐλαχιστοποιοῦνται καὶ οἱ δωρηταί αἵματος. Παίζομεν μὲ τήν ζωήν τῶν πολιτῶν;

Ἕκτον, ἡ σχολικὴ ἐκπαίδευσις θὰ καταστῇ ἐκπαίδευσις διαστροφῆς τῶν ὑγειῶν νέων. Ὁ νόμιμος πλέον ὁμοφυλόφιλος λειτουργός τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν δὲν θὰ εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμησιν; Δὲν θὰ ἐρωτοῦν οἱ μαθηταὶ διὰ τὴν ζωήν του; Μήπως εἰς συγκεντρώσεις γονέων δὲν θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ὁμοφυλόφιλοι, ὡς κηδεμόνες τέκνων χωρισμένων οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι ἐγκεκριμένοι μὲ τὴν κρατικὴν βοῦλλαν; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδανικὰ τῆς παιδείας;

Ἕβδομον, ἡ υἱοθεσία εἶναι ζήτημα χρόνου. Ἠκούσαμε τοὺς βουλευτάς μετὰ πυγμῆς νὰ ὑπεραμύνωνται τῆς θέσεως ὅτι τὸ νομοθέτημα πρέπει νὰ ἀποκλείῃ ἀμετακλήτως τὴν δυνατότητα υἱοθεσίας. Μᾶς κοροϊδεύουν; Λησμονοῦν ὅτι συντόμως οἱ ὁμόφυλοι θὰ δικαιωθοῦν καὶ πάλι εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ δικαστήρια; Προσποιοῦνται ὅτι δὲν καταλαβαίνουν ὅτι καὶ τὴν ἐπομένην φοράν τὸ ἐπιχείρημα τῶν ὁμοφύλων θὰ εἶναι τὸ γνωστόν: «εἶναι ρατσιστικὸ δύο ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπιοῦνται νὰ μὴ μποροῦν νὰ μεγαλώσουν ἕνα παιδί, τὴν ὥρα ποὺ ἑτερόφυλα ζευγάρια παρατοῦν τὰ παιδιὰ τους εἰς τὰ ὀρφανοτροφεῖα»; Ὁ ὑποτιθέμενος ρατσισμὸς, ὅπως τοὺς ἤνοιξε τὴν δίοδον διὰ τὸ σύμφωνον ἔτσι θὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν δίοδον καὶ διὰ τὴν υἱοθεσίαν.

Ὄγδοον, οἱ βουλευταὶ ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ἑλλάδος. Ὄχι μόνον ἡ πολύτεκνος οἰκογένεια τιμωρεῖται σήμερον, ἀλλὰ ἐπέρχεται καὶ ἐπιδείνωσις τοῦ δημογραφικοῦ. Ἀντὶ νὰ δίδωνται κίνητρα διὰ γέννησιν τέκνων, ὅταν μάλιστα ὑπάρχουν αὐταί αἱ προσφυγικαὶ ροαί, δίδονται κίνητρα εἰς τὴ σύναψιν «ζευγαριῶν», ποὺ δὲν πρόκειται νὰ δώσουν κανένα καρπόν, πλὴν τῆς ἐγωιστικῆς τους ἱκανοποιήσεως.

Ἕνατον, οὔτε ὁ στρατὸς θὰ μείνῃ ἄθικτος. Ἡ πολύπαθος Ἑλλὰς ἂν ποτὲ ἠλευθερώθη, τὸ ὀφείλει κυρίως εἰς τὰς ἰδικάς της δυνάμεις. Αὐτὸ ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι διετηρεῖτο ἕνα ὑψηλὸν φρόνημα εἰς τὸν στρατόν. Τί θὰ ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ ἠθικὸν ἀξιόμαχον, ἀλλὰ καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἐὰν ὁ νοῦς τῶν στρατευμένων μὲ ἐλευθερίαν θὰ μπορῇ νὰ ρεμβάζῃ εἰς τὰς συναδελφικάς θωπεύσεις; Δὲν ἀμφισβητοῦμε τὸν πατριωτισμὸν οὐδενός, ἀλλὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁδηγεῖται εἰς ἀποσάρθρωσιν ἡ συνοχὴ ἑνὸς συλλογικοῦ ὀργανισμοῦ.

Δέκατον, ἐπιτυγχάνεται τὸ Κυβερνητικὸν σχέδιον ἀποπροσανατολισμοῦ τῆς κοινωνίας. Ἡ βουλὴ ἱκανοποιεῖ αἰτήματα τὰ ὁποῖα δὲν κοστίζουν τίποτε, ἀλλὰ ἀφήνουν εὐχαριστημένους κάποιους πολίτας. Δημιουργεῖ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐρείσματα ὑποστηρίξεως τῆς Κυβερνήσεως, ὥστε νὰ συνεχίζῃ τὸ ἔργον της διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐξαθλίωσιν. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἔστω καὶ διὰ λόγους συμφεροντολογικοὺς θὰ ἔπρεπε νὰ καταψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν Κυβέρνησιν λαμβάνουσα μὲ τὸ μέρος της τὸ ὑπόλοιπον ὑγιὲς τμῆμα τῶν Ἑλλήνων. Ὅμως ἡ διαφθορὰ εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε Κυβέρνησις καὶ ἀντιπολίτευσις νὰ εἶναι ἁπλῶς αἱ δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος... τῆς κάλπικης λίρας.

Ἡ ἰδία πολιτικὴ τῶν κάθε λογῆς ἀριστεροδεξιῶν δὲν κατέστρεψε τὸν τόπον διὰ τῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ διὰ τῆς κάλπικης πολιτικῆς. Αὐτὴ ὑπέκρυπτε μίαν μὴ αὐθεντικὴν πρότασιν ζωῆς, ποὺ ὀδηγεῖ σήμερα μὲ τὸ σύμφωνον εἰς τὴν καταπάτησιν ὄχι μόνον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τοῦ αὐτονοήτου φυσικοῦ δικαίου. Οὐαὶ εἰς τοὺς βουλευτάς τῆς χαλκευμένης κοπῆς!

Ἀνησυχητικαί θέσεις Σχολικῶν Συμβούλων Θεολόγων διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

Οἱ δεκατέσσερις ἀπὸ τοὺς συνολικὰ δεκαοκτὼ Σχολικοὺς Συμβούλους Θεολόγων τῆς πατρίδας μας κυκλοφόρησαν πρόσφατα κείμενο ποὺ ἀφορᾶ στὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Στόχος τοῦ κειμένου ἡ προώθηση τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ στὸ Δημοτικό, Γυμνάσιο καὶ Λύκειο. Ὡς γνωστὸν τὰ Προγράμματα αὐτὰ ὁδηγοῦν σὲ μία ἐκ βάθρων ἀλλαγὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος καὶ γιὰ τοῦτο ἔτυχαν τὰ τελευταῖα χρόνια αὐστηρῆς κριτικῆς ἀπὸ θεολόγους, κληρικούς, ἀκόμη καὶ ἐπισκόπους λόγῳ τῆς ὑποβάθμισης τῶν ἀναφορῶν στὴν Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ τοῦ «ἀνοίγματος» στὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες καὶ τὶς ξένες θρησκεῖες ποὺ ἐπιχειροῦν, ἤδη μάλιστα ἀπὸ τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου. Μολονότι μετὰ τὴ διετῆ πιλοτική τους ἐφαρμογὴ εἶχαν τεθεῖ στὸ συρτάρι, κάποιοι ἐπιχειροῦν νὰ τὰ ξαναφέρουν στὴν ἐπιφάνεια ἐκμεταλλευόμενοι τὴν εὐνοϊκή, ὅπως ἐκεῖνοι κρίνουν, στάση τῆς ἡγεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τὸ ἔργο τους καθὼς καὶ τὸ «ξεπάγωμα» τῶν κονδυλίων τοῦ ΕΣΠΑ γιὰ τὴν ἐκπαίδευση, μέσῳ τῶν ὁποίων φιλοδοξοῦν νὰ χρηματοδοτήσουν τὴν ἔκδοση νέων σχολικῶν ἐγχειριδίων, ποὺ θὰ συνάδουν μὲ αὐτὰ τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν.

Ἡ παρέμβαση τῶν 14 Σχολικῶν Συμβούλων ἐντάσσεται ἀκριβῶς στὴν παραπάνω προσπάθεια ἐπικαιροποίησης τοῦ δῆθεν ἐπιτακτικοῦ αἰτήματος ἀλλαγῆς τοῦ περιεχομένου τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος. Ἐκπλήσσει πραγματικὰ ἡ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν Σχολικῶν Συμβούλων Θεολόγων, ποὺ συνυπογράφει τὸ κείμενο, στὸ ὁποῖο τονίζεται μεταξὺ ἄλλων ὅτι «θεωροῦμε θετικὸ γεγονὸς τὴν ἐκπόνηση τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικά, καθὼς καὶ τὴν πιλοτικὴ ἐφαρμογή τους στὸ Δημοτικὸ καὶ τὸ Γυμνάσιο» καὶ ὅτι «ἡ καθολικὴ ἐφαρμογή τους μπορεῖ νὰ συντελέσει στὴν ἀνανέωση τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης καὶ τὴν προαγωγὴ τῆς σύγχρονης μαρτυρίας της, καθὼς ἐπίσης στὴν προάσπιση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὸ δημόσιο σχολεῖο». Ἡ ἀπουσία τῶν ὀνομάτων τῶν ὑπολοίπων τεσσάρων Σχολικῶν Συμβούλων ἔχει ἀσφαλῶς τὴν ἀξία της.

Γιὰ νὰ μπορέσει κανεὶς νὰ ἑρμηνεύσει τὴ στάση τῶν 14 Σχολικῶν Συμβούλων Θεολόγων ὑπὲρ τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἔχει προηγηθεῖ ἀναλυτικὴ κριτικὴ τῶν πολλῶν προβληματικῶν τους σημείων ἀπὸ ἄποψη παιδαγωγική, θεολογική, ἐκκλησιολογικὴ ἀλλὰ καὶ νομική, καὶ ἀπὸ πρόσωπα μὲ ἐγνωσμένο κῦρος στὸ χῶρο τους, θὰ πρέπει νὰ συνυπολογίσει μία σημαντικὴ παράμετρο. Ἡ θητεία τῶν Σχολικῶν Συμβούλων ὅλων τῶν εἰδικοτήτων παρατάθηκε μέχρι τὸ τέλος τοῦ 2016 μὲ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας. Μέχρι τότε ὅμως θὰ ὑπάρξει ἐπιλογὴ νέων Σχολικῶν Συμβούλων μὲ διαδικασίες ποὺ θὰ «τρέξουν» μέσα στὴν ἐρχόμενη ἄνοιξη ἢ τὸ ἀργότερο τὸ καλοκαίρι. Τὸ νομικ